„O poveste
pentru
cei care cred
în a doua șansă
și în destin."
Publishers Weekly
TOT
ACEST
TIMP
Mikki Daughtry și
Rachael Lippincott
LITERA
new
MOON

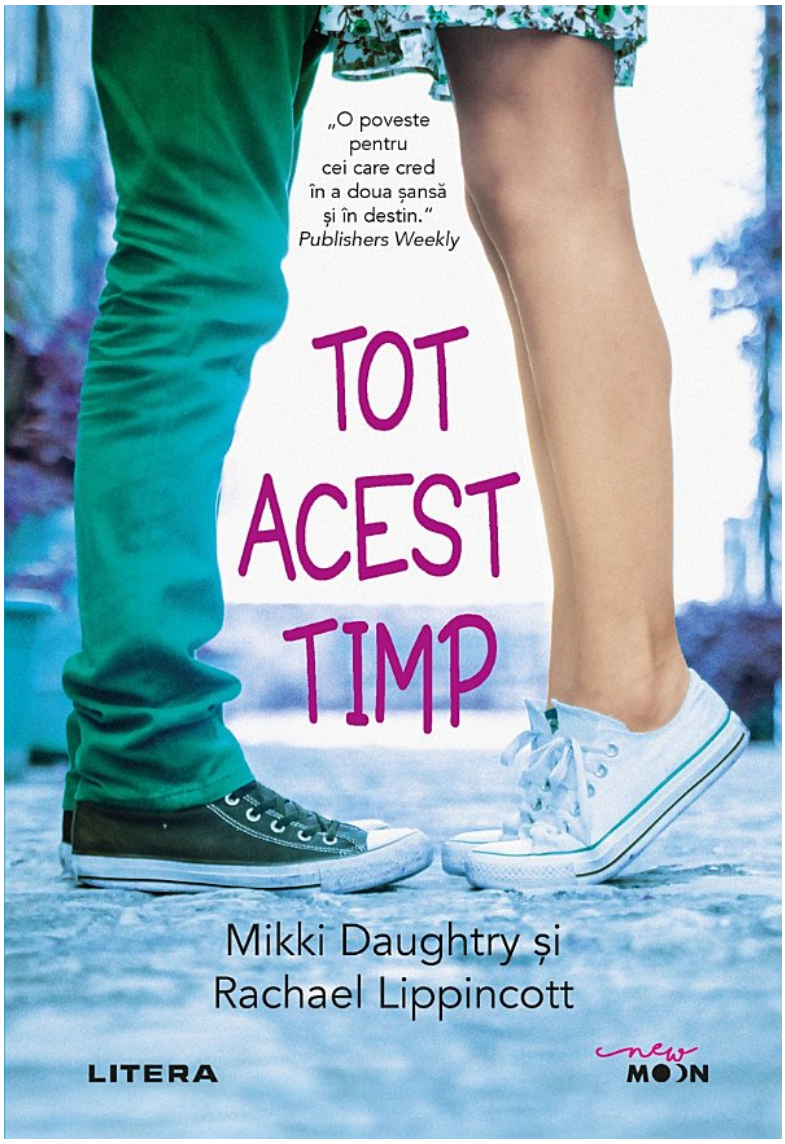
„O poveste pentru cei care cred în a doua șansă și în destin."
Publishers Weekly
TOT ACEST TIMP
Mikki Daughtry și Rachael Lippincott
LITERA
new MOON

TOT
ACEST
TIMP

All This Time

Mikki Daughtry, Rachael Lippincott

Copyright text © 2020 Mikki Daughtry

Ediție publicată prin înțelegere cu Simon & Schuster Books For Young Readers,

un imprint al Simon & Schuster Children's Publishing Division

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace,

electronice sau mecanice, inclusiv prin fotocopiere,

înregistrare sau folosind orice dispozitiv de stocare și recuperare a informației fără permisiunea în scris din partea editurii.

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Tot acest timp

Mikki Daughtry, Rachael Lippincott

Copyright © 2020 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Banu

Corector: Nicoleta Arsenie

Copertă: Andreea Apostol

Prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAUGHTRY, MIKKI

Tot acest timp / Mikki Daughtry și Rachael Lippincott;

trad. din lb. engleză și note de Mirella Acsente. – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6719-9

ISBNEPUB 978-606-073-431-4

I. Lippincott, Rachael

II. Acsente, Mirella (trad.)

821.111

Mikki Daughtry și
Rachael Lippincott

TOT ACEST TIMP

Traducere din limba engleză și note de
MIRELLA ACSENTE

LITERA
București
2020

Pentru oricine a avut vreodată o Marley.
Să n-o lași niciodată să plece!
M.D.

Pentru Mikki
R.L.

CAPITOLUL 1

Brățara cu talismane pare grea în palma mea. M-am uitat la ea de vreo mie de ori, dar mă mai uit o dată pentru că știu că trebuie să fie perfectă, capabilă să rezolve tot ce trebuie rezolvat. M-am gândit și la alte brățări, mai elegante, mai delicate, dar ceva din brățara asta m-a atras, zalele ei de argint solide și rezistente, la fel ca relația noastră… în cea mai mare parte a timpului.

Acum câteva luni, când am comandat brățara, voisem să fie un dar cu care să sărbătorim absolvirea noastră, nu un cadou gen „îmi pare rău, hai să ne împăcăm", dar în ultimul timp Kimberly a fost destul de tăcută. Distantă. Așa cum e întotdeauna când ne certăm.

Deși, din câte știu eu, *nu* ne-am certat, așa că nici măcar nu știu pentru ce mi-aș cere scuze.

Oftez prelung și îmi privesc reflexia în oglinda din toaleta hotelului, apoi verific iar dacă sunt goale cabinele. Sprâncenele mi se înnoadă în vreme ce îmi trec degetele prin părul castaniu ciufulit, încercând să-l aranjez așa cum îi place lui Kim. După câteva încercări nereușite, îmi îndrept atenția pentru ultima dată către brățară.

Talismanele de argint sclipitoare clincăne în vreme ce le cercetez, zgomotul amestecându-se cu sunetele înăbușite ale petrecerii de absolvire a liceului de dincolo de ușă. Poate că, atunci când o să vadă brățara, o să-mi spună în sfârșit ce nu e în regulă.

Sau, cine știe, poate doar o să mă sărute și o să-mi spună că mă iubește și că, de fapt, problema nu are nicio legătură cu mine.

Mă aplec mai mult ca să cercetez cele șase talismane micuțe, unul pentru fiecare an în care am fost împreună. Am avut un noroc uluitor când am găsit pe cineva pe Etsy[1] care să mă ajute să le desenez, căci eu nu am absolut

deloc talent artistic. Acum, asta e mai mult decât o simplă brățară. E viața noastră împreună.

Îmi trec ușor degetul mare peste fragmentele care alcătuiesc povestea noastră, iar câteva dintre talismane clipesc spre mine sub lumina lămpilor din tavan.

Un set de pompoane de majoretă smălțuite în alb și verde-albăstrui, aproape identice cu perechea pe care o avea Kim în calitate de căpitan al echipei de majorete în seara când i-am cerut oficial să fie iubita mea.

O sticlă micuță de șampanie, aurie, cu bule minuscule de diamante înșirate pe gura ei, o amintire a complicatei mele cereri de a mă însoți la bal, din urmă cu câteva luni. Furasem de-acasă o sticlă de șampanie pentru a-i face surpriza. Deși mi-am primit pedeapsa de la mama cât pentru o viață, a meritat să văd sclipirea din ochii lui Kimberly când am scos dopul.

Mă opresc la cel mai important talisman, care se află exact în centrul brățării. Un jurnal de argint, cu o închizătoare adevărată.

Când eram în generală, m-am dus într-o zi acasă la ea să învățăm. Stăteam în bucătărie, când deodată ea a fugit sus la baie. I-am scos pe furiș jurnalul roz din ghiozdan și am scris „ I ♥ U“ pe primele trei pagini goale.

Când a văzut, a început să plângă, apoi lacrimile s-au transformat în reproșuri.

– Mi-ai citit toate secretele? a strigat ea, arătând cu degetul spre mine și strângând jurnalul la piept cu cealaltă mână.

– Nu, am spus eu, răsucindu-mă cu scaunul spre ea. M-am gândit doar că o să fie… nu știu. Romantic.

În clipa aceea s-a repezit la mine. Am lăsat-o să mă trântească pe podea, pentru că era incitant să am chipul acela frumos atât de aproape de mine, iar supărarea ei s-a stins în cele din urmă când privirile ni s-au întâlnit.

– A fost, a spus ea, și apoi buzele ni s-au întâlnit sfioase.

Primul nostru sărut. Primul meu sărut.

Deschid cu mare grijă talismanul și întorc paginile delicate de argint, trei la număr, pe care scrie „ I ♥ U“. Probabil că o să mai existe mici dispute, dar ne vom iubi mereu.

Zâmbesc cu ochii la zalele goale ale brățării, care așteaptă doar să fie umplute cu mai multă viață și mai multe amintiri pe care le vom aduna împreună. Una pentru fiecare an pe care îl vom petrece la UCLA. Și pe urmă o să-i iau una nouă, pe care să o umple.

Ușa băii se deschide brusc, lovindu-se cu zgomot de opritorul fixat în perete. Las repede brățara să cadă la loc în cutiuța de catifea, iar talismanele clincăne în vreme ce un grup de băieți din echipa de baschet se năpustesc înăuntru. Se aude un cor de „Kyle, ce faci, frate?“ și „Promoția 2020, baby!“. Le zâmbesc larg tuturor și strecor cutiuța înapoi în buzunarul hainei. Ating cu vârful degetelor sticla de Jack Daniel's băgată la betelie – primul pas în planul meu de a-i convinge pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei să renunțe la petrecerea asta de absolvire organizată de școală și să mergem la locul nostru de la iaz și să sărbătorim cu adevărat.

Dar mai întâi… trebuie să-i dau brățara. Ies pe ușa băii și din coridorul scurt ajung la sala de bal ticsită a acestui hotel în stil burghez.

Intru și trec pe sub o mare de baloane albe și verzi-albăstrui înscrise cu numele Liceului Ambrose, dintre care câteva s-au desprins deja și plutesc pe lângă tavanul înalt arcuit. În centrul încăperii sunt sute de panglici care coboară dintr-un banner uriaș pe care scrie FELICITĂRI, ABSOLVENȚI!

Zgomotul trece peste mine în valuri, energia frenetică ce spune „AM REUȘIT!“ se revarsă din fiecare colț al sălii. Mă cuprinde și pe mine. După acest ultim an, sunt mai mult decât pregătit să merg înainte.

Îmi croiesc drum printre grupuri de oameni dintre cei mai diverși. Câțiva pași pe acea scenă par să fi înlăturat toate lucrurile neînsemnate, dar care contau așa de mult azi-dimineață. Ce sport practicai. Ce note ai luat. Cine te-a invitat sau *nu* te-a invitat la bal. De ce domnul Louis te-a hărțuit tot semestrul.

Dintr-odată, Lucy Williams, șefa clasei, începe să flirteze cu Mike Dillon, drogatul care a repetat de două ori clasa a zecea, în vreme ce olimpicii la matematică împreună cu doi dintre colegii mei din linia ofensivă pun la cale să șterpelească bere din spatele barului.

În seara asta suntem toți la fel.

– Hei, Kyle!

O mână se așază puțin cam prea apăsat pe umărul meu vătămat. Încerc să nu tresar când mă întorc și-l văd pe Matt Paulson, cel mai de treabă tip de pe întreaga planetă, care mă face să mă simt ca un măgar pentru că îl urăsc.

– O, scuze! zice el când își dă seama pe ce umăr i-a aterizat mâna și și-o trage repede. Ai auzit că mă duc la Boston College la toamnă ca să joc fotbal?

– Ăăă, da, rostesc eu, încercând să îndepărtez valul familiar de invidie care urcă în mine.

„Nu e vina lui", îmi spun în gând.

– Felicitări, omule!

– Ascultă, dacă n-ai fi coordonat echipa așa cum ai făcut-o la începutul sezonului, n-aș fi fost nici măcar un punctișor pe radarul lor. Ai fost un quarterback al naibii de bun. N-aș fi primit o bursă de fotbal fără tot ce m-ai învățat tu, spune el, învârtind, fără să vrea, cuțitul într-o rană încă deschisă. Dar îmi pare rău că s-a întâmplat…

– E-n regulă, îl întrerup eu, apoi îi întind mâna ca să nu par chiar un măgar. Mult noroc la anu'!

După ce îi strâng mâna, mă întorc și îmi continui căutarea, grăbind pasul ca să măresc cât mai mult distanța între noi. În clipa asta nu vreau să văd decât o singură persoană.

Mă opresc lângă bar și întind gâtul ca să mă uit în mulțime după Kim. Trec cu privirea de la o persoană la alta, fără succes.

– Un aperitiv? întreabă o voce de alături.

Întorc capul și văd un bărbat care întinde spre mine o tavă cu aperitive, niște cocoloașe pe o farfurie de un alb imaculat. Îmi zâmbește fals, de parcă ar spune în sinea lui „Abia aștept să scap peste două ore!“.

Zăresc pe cămașa lui logoul Owl Creek, singurul restaurant de pe aici care apare pe Food Network pentru „preparatele sale moderne și trendy“.

Se pare că însuși Gordon Ramsay a luat o dată masa acolo și nu a avut nicio plângere.

– N-aș zice nu, îi răspund, aruncându-i un zâmbet rapid.

Înșfac unul și îl bag cu totul în gură, înainte ca omul să plece târșâindu-și picioarele pentru a-și continua turele.

În aceeași clipă regret.

Chestia asta e crevete? Cauciuc? De ce *naiba* e așa de tare și de lipicioasă? Și de ce are gust de șuncă veche?

E clar că Gordon nu a gustat din carnea asta plină de cocoloașe.

Mă uit în toate părțile, apoi mă ascund pentru a o scuipa în șervețelul negru de cocktail pe care mi l-a dat chelnerul, dar o fulgerare bruscă din apropiere mă face să tresar.

Ridic mâna fără crevete, brusc orbit, apoi punctișoarele negre din fața ochilor dispar încet și văd doi ochi căprui calzi și niște pomeți înalți identici cu ai mei. E în rochia ei preferată, albă cu flori, și îi văd zâmbetul larg apărând din spatele telefonului.

– Mamă, nu…, încep să spun, dar ea apasă din nou pe butonul camerei și o altă rază de lumină îmi intră drept în ochi. Știi, dacă ai de gând să-mi faci poze penibile, ai putea măcar să închizi blițul. Nu e nevoie să mă orbești.

– Hm, fetelor de pe Insta o să le placă *la nebunie* asta, declară ea, chicotind malițios, cu ochii mijiți în vreme ce atinge de mai multe ori ecranul.

– Mamă, te rog! Nu posta asta! îi spun și mă întind spre ea.

O trag într-un soi de îmbrățișare, în speranța că o voi distrage și-i voi putea smulge telefonul din mână. Reușesc cumva să văd instantaneul –

expresia îngrozită de pe fața mea, ochii pe jumătate închiși, crevetele de cauciuc agățat de limba mea, gata să aterizeze în șervețel.

În niciun caz poza asta nu va ajunge pe Insta! Nicio fată și *nimeni* altcineva nu poate să vadă așa ceva!

Kim o să mă tachineze mereu cu asta.

Strânsoarea mamei slăbește puțin când mă îmbrățișează, iar eu profit de moment să-i smulg telefonul ca să șterg poza.

– Poți să uiți de asta, doamnă!

– Bine! spune ea, prefăcându-se încruntată, rozul pal al rujului ei subliniindu-i bosumflarea. Frânge-i inima bătrânei tale mame! Nu pot să mă bucur de nimic!

Încep să râd și o sărut pe obraz, apoi o îmbrățișez de-adevăratelea, cu grijă să nu simtă sticla de la betelie.

– Mă ai pe mine, nu?

Mama oftează dramatic.

– Bănuiesc că tre' să mă mulțumesc cu tine, îmi spune, cu vocea înăbușită de stofa groasă a sacoului meu. Hei, zice, trăgându-se în spate și rânjind. De ce ești singur? I-ai dat deja brățara?

Inima îmi bate tare, așa cum făcea înaintea unui meci de fotbal.

– Aștept momentul potrivit, mărturisesc și îmi rotesc iute privirea prin sală. Ai văzut-o?

– Era cu Sam lângă terasă, acum câteva minute, spune ea, făcând un semn cu capul spre dreapta, către ferestrele din podea până în tavan care ne despart de terasa imensă de piatră ce dă spre curtea interioară a hotelului.

Cu un zâmbet în colțul gurii, întinde mâna și îmi aranjează cu blândețe nodul de la cravată. E un nod Windsor[2], nu că aș fi îndeajuns de snob pentru a ști și alt fel de a lega cravata, dar ea și-a petrecut dimineața balului meu din clasa a șaptea învățând nodul *doar* ca să mă poată învăța pe mine cum să-l fac. A fost primul bal la care am fost cu Kim.

Mama mi-a fost alături mereu.

– Chiar crezi că o să-i placă? o întreb.

Am fost pe deplin convins când l-am comandat, dar acum…

– Absolut!

Mă mângâie cu blândețe pe obraz. Liniștit, îi dau înapoi telefonul. Mare greșeală!

Îl înșfacă și mai face repede două poze, tot cu un bliț pe care-l simt acum în spatele ochilor. Încerc să mă uit urât la ea, dar zâmbetul ei nevinovat mă face să mă răzgândesc. Îmi propun ca-n seara asta să nu mă supăr deloc, nici măcar din cauza neobositei documentări asupra vieții mele pe care o face mama.

Așa că îi ofer un zâmbet larg, pozând pentru o ultimă fotografie, și, după ce o văd mulțumită, plec să o caut în sfârșit pe Kim. Arunc șervețelul cocoloșit într-un coș de gunoi în vreme ce mă îndrept către terasă. De cealaltă parte a ferestrei văd cerul întunecat și amenințător.

De obicei nu-mi ia mult ca să o găsesc.

Ea întotdeauna a avut focul ăsta, magnetismul ăsta care atrage oamenii în orbita ei. La școală, de obicei trebuie să-mi croiesc drum printr-o mulțime de copii doar ca să ajung la ea, așa că stau cu ochii după cel mai mare grup și licărirea acelei nuanțe deosebite de blond care reușește să adune în ea toată lumina din cameră.

Așa a fost dintotdeauna, aceeași culoare încă de când ne luptam pentru ultimul leagăn liber de la locul de joacă din clasa a treia.

Îmi fac loc prin mulțime și, din toate părțile, lumea mă întâmpină cu zâmbete și mâini ridicate să batem palma.

– O să-mi lipsească la anul articolele alea din secțiunea de sport, Lafferty, spune domnul Butler, profesorul meu de jurnalism, bătându-mă ușor pe spate când trec pe lângă el.

O altă amintire a acelui timp când, în loc să joc în meciuri, am stat pe bancă și am luat notițe.

Unde e ea?

Globul stroboscopic de deasupra capetelor noastre aruncă sclipiri de lumină scânteietoare, împiedicându-mă să văd prea multe. Dau să-mi scot telefonul și să trimit un mesaj, când…

„Acolo."

Părul ei blond se ivește de după umerii lați ai lui Sam când își mută ușor greutatea pe șoldul stâng, în rochia ei cambrată de mătase. Arată incredibil în seara asta, cu părul ei lung curgându-i pe umeri, cu ochii albaștri strălucitori și mari, cu buzele lucindu-i de gloss.

Dar când mă apropii, îi văd fața serioasă și cuta familiară de pe frunte, care îi apare întotdeauna când ceva e-n neregulă. E o expresie pe care am văzut-o acum o săptămână la bal și în după-amiaza asta când făceam pozele de absolvire, dar de câte ori o întreb, flutură din mână în semn de nepăsare.

Mă uit de la ea la Sam și-l văd cum își trece agitat degetele prin părul negru.

Atunci îmi dau seama că discută probabil despre UCLA. Încordarea îmi dispare din umeri.

Eu și Kim acceptaserăm deja oferta lor, dar Sam se afla pe lista de așteptare. Am visat dintotdeauna să joc cu Sam fotbal la UCLA, dar după homecoming[3] lucrurile s-au schimbat, din cauza mea și a accidentării mele. Din pricina mea am fost amândoi dezamăgiți. După ce am ieșit din echipă, Sam a ratat atât de multe pase și blocaje, încât a ajuns să stea pe bancă aproape la fel de mult ca mine. Când toate perspectivele lui legate de fotbal au dispărut, notele i s-au prăbușit brusc împreună cu cariera lui sportivă. Atunci, Kim l-a ajutat să facă niște eseuri suplimentare cu care spera să încline balanța în favoarea lui.

Judecând după ultimele săptămâni, cu siguranță vom avea nevoie de el acolo. Nu numai că e prietenul care a stat alături de mine în ultimul an, dar e și liantul care ține laolaltă trioul nostru. El e vocea rațiunii în toate momentele, mai ales atunci când eu și Kim ne certăm. El e cel care ne aduce iar împreună când situația devine dificilă.

Dacă reușește, tot am putea *merge* împreună la UCLA. Chiar dacă nu mai suntem în echipa de fotbal.

Dar, din expresia de pe fața lui Kim, se pare că asta e posibil să nu se întâmple.

Mă apropii de ei, îmi strecor brațul în jurul taliei lui Kim și mă aplec pentru un sărut. Ea îmi răspunde absentă, cu buzele necooperante.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? o întreb, uitându-mă de la Sam și înapoi la ea.

Kim se întinde spre mine pentru un alt sărut, și de data asta buzele ei le întâlnesc pe ale mele hotărâte, liniștindu-mă, dar nu răspunde nimic.

Dau să întreb din nou, dar în schimb doar îndepărtez senzația ciudată. În seara asta, toată lumea se descotorosește de vechile chestii nasoale, așa că putem s-o facem și noi. Să lăsăm deocamdată în urma noastră toate lucrurile astea. La urma urmei, am venit să sărbătoresc cu ei. Mă uit în stânga și-n dreapta înainte să-mi desfac sacoul pentru a da la iveală sticla de Jack Daniel's.

– Ce-ați zice să mergem la iaz și…

Nici nu rostesc bine cuvintele și de cealaltă parte a ferestrei izbucnesc fulgere, luminând tot cerul cu electricitate. Geamul se zguduie ușor la tunetul prelung, iar reflexia mea se clatină pe el, holbându-se înapoi la mine, dar imaginile lui Sam și Kimberly se zgâiesc una la alta.

– Nee, frate, zice el, arătând către cer. Nu vreau să fiu ars de viu în seara asta.

– Ei, haide, spun eu, în timp ce picături mari de ploaie încep să răpăie zgomotos pe fereastră. Ce-ai făcut cu Sam? Vremea proastă nu te-a oprit niciodată până acum. Îl lovesc cu dosul mâinii pe umăr. Ți-aduci aminte de viscolul ăla, după ce am câștigat campionatul acum doi ani? Cred că *tu* ai fost cel care a insistat să mergem. Numai când mă gândesc la acele degerături...

Nici Kim, nici Sam nu spun nimic. Tăcerea îmi dă furnicături pe piele și o senzație neplăcută.

– Ce-i? întreb apoi, căutând privirea lui Kimberly.

Dar ea se uită în schimb la panglicile de deasupra umărului meu. Încep să cred că aici nu e vorba de înscrierea lui Sam.

Mâna îmi cade de pe mijlocul ei când fac un pas în spate.

– Ce aveți?

– Eu…, începe ea și vocea i se stinge.

Sam își întoarce privirea.

Ploaia de cealaltă parte a ferestrei s-a întețit acum.

– Spuneți-mi! zic eu din nou și o iau de mână, așa cum am făcut de atâtea ori.

Mă uit la încheietura ei și mă gândesc la brățara din buzunarul sacoului, la paginile micului jurnal de argint pe care scrie „I ♥ U“.

Dar apoi o văd foindu-se așa cum face înainte să-mi spună ceva ce n-o să-mi placă. Mă pregătesc sufletește când în cele din urmă își îndreaptă spatele și mă privește drept în ochi. Răpăitul ploii acoperă orice voce din încăpere, în afară de a ei atunci când adevărul este în sfârșit rostit.

– Kyle!

Aud în spate vocea lui Kim strigându-mă în vreme ce stropii de ploaie lovesc cu zgomot în acoperișul de metal al arcadei din față.

„Cum a putut să facă asta?“

Întrebarea îmi sună întruna în cap în vreme ce cobor treptele. Tocmai îi întind valetului tichetul, când Kimberly iese afară în fugă după mine. O ignor.

– Așteaptă, Kyle, te rog! spune ea, întinzându-se spre brațul meu.

În clipa în care degetele ei mă ating, instinctul îmi spune să mă lipesc de ea, dar în schimb mă trag deoparte, îmi iau cheile de la valet și pășesc în ploaie.

– Nu te obosi. Am înțeles.

Ea vine după mine, încercând să-mi ofere o explicație pe care nu vreau deloc s-o aud. Dacă voia cu adevărat să explice, trebuia să o fi făcut cu mult

timp în urmă, în loc să mă lovească sub centură *chiar* în ziua absolvirii noastre.

– Ar fi trebuit să-ți spun, dar n-am vrut să te rănesc…

Fulgerele brăzdează cerul și un tunet puternic o face să tacă înainte să am măcar ceva de spus. Mă răsucesc și mă uit la ea. Rochia ei e complet udă, iar părul îi atârnă moale și fără viață în jurul feței.

– N-ai vrut să mă rănești? o întreb ironic. Furișându-te pe la spatele meu? Împărțind secrete cu cel mai bun prieten al meu…

– Sam e și cel mai bun prieten *al meu*.

– M-ai *mințit pe față*, Kimberly. Luni întregi. Descui portiera și o smucesc cu atâta forță, încât aproape că se închide la loc. Consideră-mă rănit.

Urc în mașină și trântesc portiera.

„Berkeley.“ Cuvântul îmi răsună în cap, fiecare silabă e ca o altă înțepătură a trădării.

„Berkeley. Berkeley.“

A aplicat și nici măcar nu mi-a spus. A trimis eseuri suplimentare și foile matricole aduse la zi, și *a fost acceptată* cu multe luni în urmă, dar apoi a tăinuit și s-a prefăcut. S-a prefăcut în vreme ce ne alegeam căminele și cursurile și vorbeam despre drumurile acasă în vacanțe, în tot acest timp știind că n-o să meargă niciodată la UCLA.

I-a spus lui Sam.

De ce nu mi-a spus mie?

Sunt gata să plec de aici, dar ea se strecoară pe scaunul din dreapta înainte să bag în viteză. Mă opresc pentru o clipă, vreau să-i spun să coboare, dar nu pot s-o fac.

Trebuie să rezolvăm asta. Brățara e tot în buzunarul meu.

Apăs pe accelerație și străbatem parcarea, apoi ieșim în șosea, iar roțile derapează pe pământul ud când virez.

– Kyle! exclamă ea, prinzându-și centura. *Mergi mai încet!*

Dau drumul ștergătoarelor la viteza maximă, dar tot nu e suficient de repede pentru perdelele de ploaie care lovesc parbrizul acum aburit.

– Asta n-are nicio noimă. Am făcut tot anul planuri. Tu, eu, Sam. Planurile *noastre*.

Ridic mâna și șterg condensul, pentru a crea un spațiu suficient de mare cât să văd. Degetele mele se lovesc de micuțul glob stroboscopic atârnat de oglinda retrovizoare, făcându-l să se legene. Are totuși o noimă, într-un fel tipic pentru Kimberly. Mă gândesc la toate dățile când s-a răzgândit în ultimul moment, lăsându-ne baltă pe mine și pe Sam. Ca atunci când a renunțat brusc la balul nostru de boboci ca să stea cu majoretele din echipa universității, sau ne-a lăsat în mijlocul unui examen final de grup ca să lucreze în schimb cu șeful de promoție. Momente pe care le îngrop adânc, până în clipa în care ne certăm, ca acum.

– Tu pur și simplu hotărăști „La naiba! O să fac ce vreau“. Așa cum faci întotdeauna.

Se aude bubuitul unui tunet, iar fulgerul care urmează se reflectă în argintiul scânteietor al globului, răspândindu-l în toată mașina.

– Ce *vreau*? *Niciodată* nu fac ce vreau. Ascultă-mă doar cinci afurisite de secunde! Se oprește când trecem în viteză pe lângă strada care duce la casa mea și rămâne cu capul întors în vreme ce strada se pierde în urmă. Ai ratat colțul!

– Mă duc la iaz, îi spun.

Singurul meu gând e că, dacă putem ajunge acolo, pot salva seara asta. Pot salva *asta*.

– Oprește! Nu, nu te duci. Iazul o să fie acum un adevărat ocean. Întoarce!

– Te gândești de ceva vreme la asta, așa-i? întreb eu, ignorând-o.

O remorcă de tractor trece pe lângă noi, trimițându-ne un jet de apă pe parbriz. Strâng mai tare volanul, încetinind pentru a redresa mașina.

– Cu siguranță ai făcut-o. Kim, puteai pur și simplu să spui că vrei să mergi la Berkeley și nu la UCLA. Nu e ca și cum aș mai avea o bursă de

fotbal. Nu-mi pasă unde mergem, câtă vreme suntem împre…

– Nu vreau să fim împreună!

Cuvintele mă lovesc ca un pumnal. Îmi iau ochii de la drum ca să mă uit la ea, la fata pe care o iubesc din clasa a treia. Nici măcar n-o mai recunosc acum.

Ne-am „despărțit“ de multe ori în trecut, dar nu așa. Certuri mărunte, dramatice, care trec până a doua zi, ca o simplă indigestie. Niciodată n-a spus *asta*.

– Vreau să spun… Se oprește și face ochii mari. Kyle!

Întorc repede capul către parbriz la timp ca să văd în fața noastră două lumini galbene de avarie care clipesc. Apăs cu putere frânele și mașina derapează sub noi fără să încetinească.

Dintr-odată, nu mai am niciun control asupra direcției în care mergem.

Mă lupt cu ea în vreme ce încerc să evit o mașină oprită exact în mijlocul drumului, strângând cu putere volanul și încercând să-l rotesc în timp ce derapez. Mașina se redresează în mod miraculos la timp și ocolim mașina oprită.

Intru pe acostament și încetinesc ușor, apoi opresc, gâfâind.

A fost *cât pe ce*.

– Îmi pare rău.

Respir adânc, pentru a mă calma, și mă uit la Kimberly. E palidă, șocată, arcuirea claviculei devenind mai clară, apoi estompându-se în vreme ce se chinuie să-și recapete răsuflarea.

Ea e în regulă.

Dar noi nu suntem.

„Nu vreau să fim împreună.“

– Acum ne… Încep să rostesc cuvintele, care se chinuie să iasă. Ne despărțim?

Ea își întoarce privirea spre mine și-i văd ochii înlăcrimați. În mod normal, i-aș spune că totul va fi bine.

Dar de data asta am nevoie ca *ea* să-mi spună mie asta.

– Vreau să mă asculți, începe ea, cu o voce tremurătoare.

Încuviințez din cap, căci accidentul care era să se întâmple mai devreme mi-a șters furia și a înlocuit-o cu ceva și mai intens.

Frică.

– Ascult.

Îmi încleștez maxilarul în vreme ce ea își adună gândurile și-mi duc mâna pe brățara cu talismane din sacou, cu inima bubuindu-mi să sară din piept.

– Dintotdeauna mă știu ca *iubita lui Kyle*, spune ea în cele din urmă.

Mă holbez la ea, surprins. Ce vrea să însemne asta?

Ea oftează, văzându-mi expresia neîncrezătoare. Își caută cuvintele potrivite.

– Când ți-ai făcut praf umărul…

– Asta nu e despre blestematul meu de umăr, spun eu, lovind cu palma volanul. Asta e despre *noi*.

– Ba e, spune Kimberly, cu la fel de multă frustrare ca a mea. La naiba, *e*! Aveai atâtea visuri și urma să ți le împlinești.

Cuvintele ei mă iau prin surprindere și merg la țintă. Tresar când o durere fantomă îmi radiază pe neașteptate în umăr. Îl văd pe înaintașul masiv cum se năpustește direct spre mine. Văd numărul 9 de pe tricoul lui când mâinile i se înfășoară în jurul brațului cu care arunc, trântindu-mă la pământ. Apoi… pocnetul înfiorător al oaselor și sfâșierea ligamentelor când trupul lui se izbește într-al meu. Aruncări victorioase și burse la universitate și un tricou albastru și galben cu numele meu pe spate. Toate lucrurile alea mi s-au strecurat printre degete... Dispărute într-un singur meci.

– Îmi pare rău, spune ea repede, ca și cum ar fi rememorat la rândul ei aceleași imagini. Nu-mi pot închipui cum e să vezi că dispar toate, că scouterii nu mai vin, că bursele nu mai sunt disponibile…

Îmi încleștez maxilarul și mă concentrez asupra ploii. Încearcă să mă rănească mai tare?

– De ce vorbim despre asta? Nu are nicio legătură cu tine și cu mine…

– Kyle. Taci! *Ascultă!*

Vocea ei e hotărâtă și mă amuțește imediat.

– Te-am iubit.

Îmi simt măruntaiele devenind un bloc de gheață. „Te-am iubit.“ La timpul trecut.

La dracu'!

– Dar când n-ai mai putut să joci, te-ai schimbat. Ai devenit… nu știu, bâiguie ea, căutând cuvântul. *Temător*. Ți-era teamă să riști, teamă să încerci altceva. Și eu am devenit un factor permisiv. Cârja ta. Întotdeauna trebuia să mă ai în preajmă.

Cred că glumește.

Asta crede despre mine? Pe bune? Că sunt temător și jalnic? Că nu pot face nimic de unul singur?

A stat cu mine toate lunile astea doar de *milă*?

– Îmi pare rău că te-ai simțit atât de împovărată de mine, spun eu, silindu-mă să mă uit spre ea în vreme ce întind mâna instinctiv spre umăr. Îmi pare rău că a trebuit să ratezi câteva petreceri. Îmi pare rău că Janna și Carly s-au dus în Bahamas în vreme ce tu te-ai simțit obligată să stai lângă patul meu și să mă hrănești cu supă pentru că eu nu-mi puteam ridica brațul. Dar nu e vina mea. Puteai să pleci oricând…

– Puteam? M-ai fi lăsat? mă întreabă, clătinând din cap. Să ne vedem în fiecare zi la școală, la aceleași ore, aceeași rutină, dar să nu fim împreună? De câte ori ne despărțeam, nu rămâneam așa nici măcar o singură zi.

Dacă aș fi *lăsat-o*? Ce înseamnă *asta*? Întotdeauna ne împăcam pentru că *noi* o voiam. Acum… cum poate să spună asta?

– Și atunci, ce? Doar… te-ai prefăcut?

– Nu m-am prefăcut. Am rămas acolo pentru că…

Vocea i se stinge, dar deja știu exact ce voia să spună.

– Pentru că știai că n-o să mergem la aceeași universitate, continui, simțind cum mi se face rău. Că o să scapi de mine.

– Nu, intervine ea, închizând ochii în vreme ce se luptă să rostească acele cuvinte. Nu încerc să *scap* de tine. Dar… chiar vreau să știu cum e să mă întorc și să *nu* te văd acolo.

Vocea i se frânge, dar își îndreaptă spatele. Chiar asta gândește. O gândește cu adevărat. Ochii ei mă privesc, calmi și plini de siguranță.

– Vreau să fiu eu, doar eu, *fără* tine.

Cuvintele ei mă descumpănesc, dar îi susțin privirea. Ne uităm unul la altul, cu ploaia continuând să cadă în perdele pe capota mașinii. De cât timp simte asta? De cât timp nu mă mai iubește?

– Haide, Kyle, continuă ea, cu vocea blândă. Gândește-te la asta. Tu nu vrei să știi cine ești fără mine?

Mă uit afară la farurile care pâlpâie în furtună. *Fără* ea?

Noi suntem *Kimberly și Kyle*. Ea e parte din mine, așa că nu pot fi eu fără ea.

Mâna ei se strecoară într-a mea și degetele ei mă mângâie ușor pe piele când încearcă să mă facă s-o privesc.

Dar nu mă pot hotărî să mă întorc spre ea. Mă uit la volan, și la ștergătoarele de parbriz, și la oglinda retrovizoare, înainte ca ochii mei să se oprească în cele din urmă pe globulețul stroboscopic.

Simt în adâncul meu că asta e ultima mea șansă să o fac să înțeleagă. Să îi arăt că viitorul meu nu era doar despre fotbal.

Era despre noi.

– Știu cine sunt *cu* tine, Kim, spun în vreme ce bag mâna în sacou.

Trebuie să-i arăt talismanele, tot ce avem noi doi. Zalele goale o vor trimite cu gândul la ceea ce urmează.

– Înainte să te hotărăști, te rog, gândește-te doar la tot ce am…

Globul stroboscopic se luminează, iar oglinzile minuscule aruncă fotoni de lumină prin mașină.

Apoi, impact.

Trupul meu e aruncat înainte. Simt arsura centurii când mi se încleștează în jurul pieptului, atât de strâns, încât îmi împinge afară tot aerul din plămâni.

Înregistrez totul încet, dar în același timp.

Mașina care se învârtește.

Mugetul unui claxon de camion.

Faruri care revarsă lumină peste parbriz când ne răsucim într-un camion care vine din față, un zid masiv de metal ce se năpustește spre noi.

Timpul se oprește suficient cât să mă uit la Kimberly, să-i văd obrajii stropiți cu pistrui de lumină refractată, ochii mari de groază. Deschide gura să strige, dar tot ce aud e sunetul de metal care se contorsionează, care țipă.

Și apoi întuneric.

Website american de comerț online, pentru obiecte handmade sau vintage și materiale pentru artiști.
Nod lat, triunghiular.
Un weekend de evenimente organizat la sfârșitul lui septembrie sau începutul lui octombrie de școli, colegii și universități pentru foștii elevi/studenți, dar la care participă tot orașul – incluzând un banchet, un meci de fotbal, o paradă cu fanfara școlii și un bal.

CAPITOLUL 2

Doare să respir.

Totul e strălucitor și neclar, vocile și fețele apar în explozii de culoare și sunet. Vreau să închid ochii, să dorm. Dar sunt într-un soi de mișcare constantă.

– Traumă severă la cap.

– Fractură craniană prin compresiune.

Plăci albe de tavan încețoșate. Mașinării care bipăie. Mâini înmănușate mă ating.

– Kyle? *Kyle!* Uită-te la mine!

Îmi îndrept atenția spre vocea care mă strigă. E a unei femei. Părul ei roșu e legat într-o coadă de cal neglijentă, făcută în grabă, cu șuvițe de păr căzând în jurul a doi ochi de un albastru intens care devin clari.

– Bun. Asta e bine. Eu sunt doctorița Benefield, neurochirurg, spune femeia, iar eu mă concentrez pe mișcarea buzelor ei pentru a încerca să înțeleg despre ce vorbește. O să am grijă de tine, bine?

În jurul capului ei e un nimb de lumină, învăpăiat, roșul părului ei ca focul. Mă holbez la el în vreme ce o altă voce strigă:

– Fractură de femur și lacerații interscapulare...

– Tipul vorbește mult, nu-i așa? spune ea, făcându-mi cu ochiul, rapid, încrezător.

Ochii ei albaștri îmi studiază fruntea și începe să mă întrebe ce fel de muzică îmi place. Vlăguit, încep să vorbesc despre geniul care e Childish Gambino[4], dar îmi e din ce în ce mai greu să rostesc cuvintele.

O rog ca murmurul din jur să înceteze și să aud doar vocea ei. Ceva din calmul doctoriței mă liniștește în tot acest haos. Vocea care țipă, bipăitul, sunetul de rupere al hainelor care sunt smulse de pe mine, totul dispare. Nu

mai e nimic altceva în afară de cercul de lumină arzătoare care îi înconjoară părul. Zâmbetul de pe fața ei.

Dau să zâmbesc și eu, dar apoi văd…

O, Dumnezeule!

Îmi văd reflexia în ochelarii ei.

Sângele îmi colorează nasul. O bucată de piele din frunte stă deschisă ca un plic, etalând osul alb de dedesubt. Osul alb fracturat. Craniul meu. Spart.

Încep să intru în panică, și toate sunetele se revarsă înapoi când un val de spaimă se sparge de mine.

– Aia e…? E… aia e…?

– Ești în regulă, mă liniștește ea cu un zâmbet.

Nu-mi pot imagina cum un os care îmi iese din față e în regulă, dar expresia ei rămâne la fel de calmă. *De ce* nu-și pierde cumpătul la asta? Întinde mâna spre fața mea și îmi ia un minut ca să-mi dau seama că-mi atinge fruntea, maxilarul, pomeții obrajilor.

– Nu pot… nu simt asta. Ar trebui să simt?

Mi se pare că îi văd zâmbetul pierind pentru o fracțiune de secundă, dar pe urmă mă gândesc că mi-am imaginat doar, pentru că ea doar continuă, mișcându-și întruna mâinile.

Încerc să nu mă pierd naibii cu firea când ușile batante ale camerei de gardă se deschid brusc în spatele doctoriței Benefield și o altă targă este împinsă în încăpere.

Dau să închid ochii când ultimul strop de energie se scurge din mine, dar apoi o văd. O masă de păr blond acoperit cu un strat de sânge.

Nu.

Nu, nu, nu. Brusc, totul îmi revine în minte. Ploaia torențială. Cearta noastră. Centura care se blochează peste pieptul meu.

– Kimberly, încerc să țip, dar numele iese abia auzit, pleoapele îmi sunt grele.

Totul e îngrozitor de greu.

– Rămâi treaz, Kyle! spune vocea doctoriței. Sala de operații trei. Acum! strigă ea către celelalte voci din încăpere.

Mă chinui să-mi țin ochii deschiși, mă chinui să-i țin ațintiți asupra lui Kimberly, dar deodată mă mișc, luminile fluorescente mă orbesc în vreme ce fulgeră deasupra mea, una după alta, una după alta, mai repede și mai repede și mai repede. Fulger fulger fulger fulger fulger fulger…

„Nu!“ vreau să strig. „Duceți-mă înapoi!“ Dar nu am puterea să formez cuvintele și totul în jurul meu continuă să se miște.

Văd un doctor care duce în brațe un copil.

„Fulger.“

O femeie în vârstă care primește oxigen.

„Fulger.“

O fată care citește o carte. Ridică privirea exact când noi dăm colțul.

„Fulger.“

Apoi doctorița Benefield, cu halatul ei alb fluturând înaintea mea, devenind neclară, o imagine care se lățește într-o strălucire ce înghite tot coridorul, până când nu mai rămâne nimic în afară de lumina albă orbitoare.

Numele de scenă al lui Donald McLinley Glover (n. 1983) – actor, scriitor, producător, comedian, rapper, cantautor american.

CAPITOLUL 3

– Kyle!

Imaginile plutesc în fața mea.

Un glob stroboscopic spart.

Perdele de ploaie.

Părul blond al lui Kimberly, ciufulit și plin de sânge.

Apoi durerea. Radiază prin capul meu, prin tot trupul. Strâng în pumni cearșaful până când durerea se domolește suficient cât să disting o voce care îmi rostește numele din nou, mai clar acum.

– Kyle!

Mama.

Încerc să deschid ochii, să mă concentrez pe fața ei, aflată înaintea mea. Îi văd nasul, gura, dar imaginea ei e prea luminoasă. Neclară. Distorsionată. Ca o fotografie supraexpusă.

– Mamă, spun eu răgușit, simțindu-mi gâtul la fel de aspru ca șmirghelul.

Ea îmi strânge mâna.

Mă simt obosit. Teribil de obosit.

Doctorița intră în câmpul meu vizual. Îmi bagă în ochi o lumină, mă întreabă ce simt și ce nu simt, apoi îmi cere să-i urmăresc degetul.

„Nu pot… nu simt asta. Ar trebui să simt asta?“

Și acum panica se instalează din nou. Părul ciufulit, plin de sânge. Targa. Kimberly.

– Ce s-a-ntâmplat… Kim… e…?

Ea nu spune nimic, doar se concentrează pe ceva din mâinile ei. Un clipboard. Clicul unui pix. O notă pe fișa ei.

– Kyle, ți-aduci aminte de mine? Sunt doctorița Benefield. Ai suferit o fractură gravă…

Vocea îi e întreruptă de mugetul unui claxon, un sunet atât de puternic, încât închid ochii strâns, disperat să înceteze.

Când încerc să-i deschid iar, nu e decât durere. O durere mistuitoare care încearcă să mă înghită cu totul. Așa că îi îngădui s-o facă.

Când mă trezesc din nou, habar nu am cât timp a trecut, dar totul e mai limpede acum. Plăcile albe ale tavanului, pereții spitalului albaștri-verzui, un televizor într-un colț, cu ecranul plat negru.

Simt o durere în cap și îmi aduc aminte de cuvintele doctoriței Benefield. Ridic mâna și pipăi bandajul de pe frunte, iar mișcarea mă face să simt smucirea perfuziei din braț. Privirea mi se întoarce către amestecul de mașinării de lângă mine și apoi coboară spre silueta care stă la marginea patului meu.

– Sam, reușesc să rostesc, și el întoarce repede capul spre mine.

Are ochii roșii și injectați, obrajii uzi.

Imediat, groaza începe să clocotească în mine.

În toată viața mea, nu l-am văzut pe Sam plângând decât de două ori. Prima dată când aveam zece ani și și-a rupt mâna când a căzut de pe bicicletă, și a doua oară când golden retrieverul familiei, Otto, a murit, cu trei veri în urmă. Dar asta nu seamănă cu niciuna dintre acele dăți.

Pare mai rău.

– Sam?

Nu pot pune întrebarea și el nu răspunde. Doar își întoarce ochii roșii spre fereastră și văd cum lacrimile îi curg mai repede acum.

– Sam, spun din nou, chinuindu-mă disperat să mă ridic în capul oaselor, cu un trup mult prea slăbit pentru a se supune, până când brațele îmi cedează și mă prăbușesc la loc în pat. Sam?

Dar el tot nu răspunde.

Chipul zâmbitor al lui Kim dansează în fața ochilor mei și eu mă chinui să respir, căci groaza și vinovăția se înfășoară strâns în jurul plămânilor mei, în vreme ce un fulger de durere îmi ricoșează prin cap.

Nu se poate ca ea să fie…

Retrăiesc totul. Începând cu Berkeley, cearta, și sfârșind cu ochii ei mari de panică în lumina farurilor.

Iar când camionul ne izbește, simt cum întreaga mea lume se spulberă, iar durerea din cap crește și crește, până când tot corpul îmi explodează într-un milion de bucăți, care n-o să fie niciodată adunate la loc.

CAPITOLUL 4

Îmi reazem capul bandajat de geamul rece al mașinii mamei și privesc afară, în vreme ce picăturile de ploaie reflectă roșul strălucitor al luminilor de frână din fața noastră. Au trecut două săptămâni și eu tot nu pot să cred.

Am crezut că pierderea ei după despărțirea noastră era cea mai groaznică durere pe care o puteam simți vreodată, dar asta… asta n-o pot rezolva. Nu pot să scot din buzunar o brățară cu talismane și să îndrept lucrurile.

A dispărut pentru totdeauna. Îngropată în cimitirul local acum cinci zile, într-o ceremonie la care, din cauza stării fizice, nu am putut să particip.

Când ajungem acasă, rămân acolo în ploaie, strângând la piept cutia de carton de la spital. Înăuntru sunt pantofii mei de gală, rămășițele zdrențuite ale costumului și brățara cu talismane ascunsă undeva în tot acel dezastru, cu zalele goale care nu vor fi niciodată umplute.

Ploaia se oprește brusc. Ridic privirea și văd o umbrelă neagră deasupra mea. Mama întinde mâna spre bandajul ud de ploaie din jurul capului meu, dar eu i-o dau cu blândețe deoparte. Nu vreau să fiu alinat sau îngrijit. Oricum n-ar avea efect.

– Vreau doar să fii bine, îmi șoptește ea, cu buzele abia mișcându-se.

Bine.

De parcă aș putea vreodată găsi o cale înapoi spre bine. Ea se uită la mine îngrijorată și ochii ei mă sfredelesc când îmi ia cutia și o bagă sub brațul ei.

Simt nevoia să fiu singur.

Mă echilibrez în cârje înainte de a șontâcăi spre casă și sus pe verandă, cu mintea începătoșată, încercând să nu-mi las greutatea pe femurul vătămat și ținut laolaltă acum de o tijă de metal. Mama mă ajută să intru în casă și mă duc glonț – cel mai încet glonț din lume – către subsol, dorindu-mi o doză din ceea ce îmi dădeau la spital pentru a mă cufunda în neant. Cârjele

bufnesc zgomotos pe podea în vreme ce înaintez, tare și constant, ca o bătaie de inimă.

– M-am gândit că poate ai vrea să stai aici, strigă mama în urma mea. Am pregătit canapeaua. Așa nu va trebui să te obosești să urci și să cobori pe…

– Vreau să fiu în camera mea, spun eu pe un ton ferm.

Deschid ușa care dă spre subsol, locul unde stau din clasa a zecea, și mă chinui să cobor scările.

O aud pe mama venind după mine și mâna ei mă prinde strâns de braț când piciorul meu ajunge pe ultima treaptă.

– Așteaptă, dragule…, începe ea să spună, dar e prea târziu.

Aprind lumina și imediat văd toate micile locuri goale unde fusese ea. Cărți care lipsesc de pe rafturi, pătura ei preferată care lipsește de pe canapea, chiar poze care lipsesc de pe perete.

– Unde…, încep să spun când împing ușa de la dormitorul meu și intru împiedicat înăuntru.

Ridic mâna să ating un cui gol unde era poza lui Kimberly din ultimul an.

– Părinții ei au venit să ia toate lucrurile pe care le lăsase aici. Nu m-am așteptat ca ei să…

– Au luat totul, spun cu dezgust.

Am lipsit de la înmormântarea ei. Și acum asta?!

Îmi rotesc capul, căutând ceva ce ei ar fi putut rata. Dar chiar și încărcătorul roz pe care-l ținea aici a dispărut. Smuls din perete ca ștecărul unui aparat de menținere în viață.

Furia urcă în mine și crește, și crește, până când deodată mă golesc. Nu ei au fost cei care au luat totul.

Eu am luat. De la Kim.

Eu sunt cel care am condus mașina acolo. Eu sunt cel care a făcut-o să simtă că trebuia să ascundă ceea ce voia de fapt și ceea ce acum nu va mai obține niciodată.

– Îmi pare rău, dragule, spune mama, întinzând mâna spre mine.

– Mamă, pot să rămân singur, te rog? reușesc să spun răgușit pe când mă îndepărtez de ea.

Ea deschide gura să spună ceva, dar apoi șovăie și în cele din urmă pleacă. Pașii ei se sting în vreme ce urcă scările și ușa de la etaj se închide cu un clic. Traversez cu greu camera către un raft din colț, pe care trofee aurii și medalii lucitoare stau lângă o fotografie înrămată, una dintre puținele pe care nu le-au luat. Noi doi la meciul de homecoming, cu pompoanele ei în aer, cu numărul meu desenat pe obrazul ei, cu brațele mele în jurul taliei ei.

Douăzeci de minute mai târziu, cariera mea de fotbalist avea să se încheie. Două săptămâni mai târziu, eram în mod oficial doar Kyle Lafferty, tipul care scria pentru revista școlii articole despre jucătorul care-l înlocuia.

Tot ce am vrut vreme de multe luni a fost să mă întorc în acel moment. Să dau timpul înapoi. Acum, aș trăi din nou de o sută de ori, iar și iar, acea accidentare dacă aș putea să o am din nou pe Kim.

BIP, BIP, BIP!

Tresar și una dintre cârje cade cu zgomot pe podea. Încruntat, mă întorc către sursa sunetului și descopăr că ceasul meu deșteptător bipăie zgomotos pe noptieră.

Traversez șchiopătând camera și văd cum cifrele roșii licăre în ritm cu zgomotul.

Mâna îmi încremenește pe buton, căci o amintire mă invadează. Mama plecată din oraș, Kim trezindu-se lângă mine, cu ochi mijiți și somnoroasă.

– Cine mai folosește un ceas deșteptător? a bombănit ea, trăgând cearșaful în sus peste părul ei blond și venind mai aproape de mine, în vreme ce eu îl opream, uitând imediat de alergarea de dimineață la care trebuia să merg cu Sam când ea s-a cuibărit în brațele mele.

Din întâmplare însă, am apăsat pe butonul greșit și cincisprezece minute mai târziu alarma urla din nou, tare și supărător. Kimberly a țâșnit în sus trează, dreaptă ca lumânarea, și a aruncat obiectul în cealaltă parte a camerei. Mi-aduc aminte ce tare am râs amândoi, în vreme ce soarele

dimineții se înălța încet pe cer dincolo de fereastră, aruncând o lumină caldă pe fața ei.

Nu mai văzusem niciodată ceva la fel de frumos. Aproape că o pot vedea…

BIP, BIP, BIP!

Mă aplec și smulg ștecărul din priză. Bipăitul se oprește brusc și chipul lui Kimberly dispare ca un vis la trezire. Mi se strânge inima și mă chinui să-mi scot tricoul. Trag și trag, până ce materialul cedează în cele din urmă și scot un icnet când îl smulg în sfârșit și-l arunc pe spătarul scaunului de la birou.

Îmi rotesc privirea prin cameră și-mi dau seama că nu m-am pregătit pentru partea asta. Am fost atât de concentrat să ajung acasă. Lipsisem de la înmormântarea ei și fusesem suficient de puternic pentru a putea pleca din spitalul în care a murit iubita mea, dar nicio clipă nu m-am gândit la ce urma după.

O săptămână mai târziu, deschid ușa de la intrare, cu lumina dimineții strălucind prea puternic pe scările de lemn ale verandei. Nimic nu s-a schimbat, de fapt, de când am ajuns acasă. Cărarea din față e tot mărginită de florile parfumate plantate de mama, aleea pentru mașină tot plină de crăpături, gardul alb de lemn încă are o nevoie disperată de un strat nou de vopsea.

Totul e neschimbat. Doar *eu* sunt diferit.

Îmi potrivesc cârjele la subsuori și o pornesc înainte, șchiopătând pe stradă, pentru a face plimbarea zilnică prescrisă de doctoriță. Mi-a zis că asta mă va ajuta să-mi limpezesc mintea și să mă întorc în lume. Îmi va ajuta creierul să se vindece. Din păcate, e o lume unde nu mai există loc și pentru mine.

Nici nu știu când am ajuns până în centrul orașului, cu străzile din jurul meu ciudat de pustii pentru o zi caldă de vară. Sunt epuizat. Bag mâna în buzunar și-mi dau seama că mi-am uitat telefonul acasă, ceea ce e probabil

mai bine. E plin doar cu apeluri ignorate de la Sam. Mesaje vocale în care mă roagă să vorbesc cu el, să spun ceva, să știe doar că sunt bine.

Dar nu sunt. Așa că ce ar trebui să spun?

Mă holbez la vitrinele magazinelor de pe Main Street. Tricouri în dungi și cărți așezate în picioare și buchete de flori. De câte ori întind gâtul să mă uit înăuntru, mă simt căutând. Uitându-mă după ceva. Dar e ceva ce știu că n-o să mai găsesc niciodată pe un raft prăfuit sau ascuns într-un colț. Habar nu am de ce am venit de fapt până aici. Îmi șterg o picătură de transpirație de pe frunte și mă trezesc în față la Ed's Ice Cream, cu firma veche, roșu cu alb, legănându-se în cârligele ei de metal scârțâitoare în ușoara briză de vară. Slăbit, mă prăbușesc pe unul dintre scaunele de metal negre de afară, cu trupul epuizat chiar și de această plimbare scurtă, simțind cum una dintre cârje m-a ros îngrozitor la subsuoară.

Mă uit lung, nerăbdător, la ușa de la intrare, simțind încăperea răcoroasă, cu aer condiționat, aflată de cealaltă parte a sticlei, atât de aproape, dar prea departe pentru trupul meu istovit. Nu cred că aș mai putea face nici măcar un pas.

Titlu: FOSTĂ VEDETĂ A FOTBALULUI UNIVERSITAR ABIA REUȘEȘTE SĂ PARCURGĂ UN KILOMETRU.

Subsuoara mă arde acolo unde începe să se formeze o bășică, fierbinte și cu pielea iritată.

Grozav! Ca și cum o lovitură la cap și un picior făcut praf n-ar fi de ajuns!

După câteva minute de opăreală la soare pe scaunul negru de metal, mă adun și mă ridic să intru înăuntru. Clopoțeii de la ușă clincăne zgomotos deasupra mea și un val de aer condiționat rece mă lovește, meritând din plin efortul.

Comand două cupe de înghețată la cornet și mă așez pe locul de la fereastră. Înghețata mi se topește în gură în vreme ce mă holbez la locul liber din fața mea. Eu, Sam și Kim eram mai tot timpul împreună, dar la Ed's veneam doar cu Kim la o înghețată. În zilele calde de toamnă, după

antrenamente, sau într-o zi oarecare, când nu aveam ore decât dimineața, găseam o scuză ca să merg în centru și o surprindeam cu o cupă de înghețată de mentă cu bucăți de ciocolată. Întotdeauna îi făcea o poză înainte de prima înghițitură și o posta pe Instagram.

Acum îmi dau seama că pare să fi trecut foarte mult timp de când n-am mai fost aici. Mă întreb ce aș vedea dacă intru la ea pe Instagram. Când a fost ultima înghețată de mentă cu ciocolată?

Nu-mi aduc aminte să mai fi venit după accidentarea mea. Nici măcar o dată. Și n-am nici măcar un motiv bun pentru asta.

Mă holbez la scaunul gol din fața mea, cu o strângere de inimă de vinovăție, și mă înfior amintindu-mi cuvintele ei din acea seară. Îmi întorc privirea și mi se oprește răsuflarea când o văd pe fata care servește la tejghea. Stă aplecată peste uriașul congelator ca să ia pentru un client o cupă de înghețată cu cremă de nuci, cu părul ei blond adunat într-un coc neglijent. O senzație dureroasă își înfige ghearele în inima mea, la fel ca arsura înghețată a cefaleei la rece.

Kimberly.

Îmi țin respirația, așteptându-mă să văd pomeții aceia înalți, zâmbetul acela strălucitor care te face să simți că totul e în regulă, ochii albaștri care se dau peste cap în vreme ce mă întreabă la ce naiba mă holbez.

Fata își înalță capul pentru a-i zâmbi clientului și… nu e ea. Bineînțeles că nu e ea.

Mă ridic repede de pe scaun și îmi bag cârjele sub brațe. Ochii căprui ai fetei mă urmăresc din spatele unor ochelari cu rama de sârmă în vreme ce mă îndrept spre ușă cât de repede pot.

– O zi frumoasă! îmi strigă ea, veselă și prietenoasă.

Reușesc un zâmbet vag, dar colțurile gurii mă dor de efort. Chiar și cea mai simplă interacțiune umană mi se pare mai grea decât turele de stadion din timpul antrenamentelor. Realitatea dispariției lui Kim e o apăsare

sfâșietoare care crește cu fiecare zi. Momente și amintiri care sapă încet din mine până când nu mai rămâne nimic.

Am nevoie de ceva care să mă distragă.

O iau neliniștit în josul străzii.

Nu pot să mă întorc acasă. În camera mea cu locul gol unde era poza ei. La canapeaua unde stăteam până târziu în serile de vineri, uitându-ne la filme de groază până răsărea soarele. La dulapul în care se mai află două pungi nedeschise cu chipsurile Lay's cu gust de barbecue, preferatele ei.

Ușile aurii ale vechiului cinematograf din colțul străzii se deschid când un bărbat în vârstă intră târșâit. Literele negre groase de pe marchiză mă cheamă.

Mă apropii, sprijinindu-mă în cârje, de casa de bilete și cumpăr un bilet la următorul spectacol, fără să mă obosesc măcar să întreb ce e. Nu contează.

Sunt câțiva oameni înăuntru, răspândiți în toată sala, încercând să învingă dogoarea miezului de vară, dar nu recunosc pe nimeni. Observ un cuplu tânăr care chicotește pe ultimul rând, ținându-se de mână, și mă străduiesc să mă așez cât mai departe cu putință de ei. Doar un minut mai târziu, luminile se sting și eu mă holbez cu o privire goală la ecran, uitându-mă cum personajele se perindă prin scenele lor, în vreme ce mintea mea face exact opusul. Rămâne ancorată cu încăpățânare de durerea zvâcnitoare din piciorul meu, de pielea de sub braț care mă ustură, de faptul că lângă mine nu stă Kim, încercând să ghicească subiectul.

Un râs zdravăn scos de tipul din mijlocul rândului meu mă oprește din încercarea de a-mi întinde piciorul și îmi dau seama ce pierdere imensă de timp e asta.

Ce pierdere imensă de timp e *totul*!

Îmi iau cârjele și mă salt cu greu din scaunul roșu care scârțâie, apoi arunc cutia plină de popcorn în coșul de gunoi în drumul meu spre ieșire.

Când ajung acasă, fiecare bucățică din corp îmi arde, iar tricoul e complet ud de sudoare.

Stau pe veranda din față, cu mâna pe mânerul ușii, cu plămânii făcând un efort de a respira, și îmi fac curaj înainte de a deschide ușa.

Din prag, mă uit în sufragerie și o văd pe mama ridicându-se de pe canapea, cu neliniștea evidentă în colțurile gurii și în cuta de pe frunte.

– Am fost așa de îngrijorată pentru tine…

– Sunt bine, i-o tai eu, dorindu-mi ca vocea să-mi sune sigură, dar când colo e aspră și plângăreață.

Podeaua de lemn scârțâie când mama se ridică să-mi arate telefonul. Ecranul se luminează și văd o serie de apeluri nepreluate și mesaje necitite.

– Ai plecat fără telefon. N-am avut cum să te sun, să văd dacă ești bine.

I-l smulg din mână și încerc să trec pe lângă ea către ușa care dă spre subsol, dar când o ocolesc, dau cu ochii de o poză de pe perete. Suntem noi doi în vara după moartea tatălui meu, ea cu brațele în jurul meu, iar eu arunc un zâmbet știrb către cameră. Doar că de data asta văd ceva dincolo de zâmbetul ei. Ceva ce acum recunosc. Pierdere.

Fac un pas înapoi și o strâng în brațe, adulmecând parfumul familiar pe care-l folosește întotdeauna.

Când brațele ei mă cuprind, aceleași brațe care m-au ținut strâns în acea vară, clipesc cu disperare ca să nu cedez nervos.

Mă desprind de ea și mă duc grăbit spre camera mea, respirând gâfâit și neregulat, în vreme ce imagini din magazinul de înghețată și sala de cinema și momentul dinaintea accidentului se amestecă, iar camera se înclină și eu mă târăsc în pat și îmi trag așternuturile peste cap.

Totul e neschimbat. Și totuși, nimic nu mai e la fel.

Lumea poate să meargă înainte dacă vrea să o facă.

Eu nu vreau.

CAPITOLUL 5

– Kyle! Trezește-te!

E vocea lui Kimberly. O durere fulgerătoare îmi străbate fruntea și sudoarea mi se lipește de brațe, spate și picioare. Întind repede mâna spre veioză și aprind lumina. Mă uit prin cameră și văd o umbră care dispare în sus pe trepte.

Cu mișcări frenetice, arunc deoparte așternuturile și șchiopătez cât de repede pot în sus pe scări și deschid cu o smucitură ușa.

– Kimberly! strig după ea. Kim!

Mă uit în jur, dar nu-mi răspunde decât tăcerea, întunericul care răsună cu putere în urechile mele.

Am *auzit-o*. Am simțit greutatea mâinii ei pe brațul meu. A fost aici. Sunt sigur de asta.

La fel de sigur cum sunt că asta nu are nicio noimă. Străbat holul șontâcăind, sprijinindu-mă de perete când intru împiedicat în sufragerie și aprind lumina ca să văd…

Nimic.

Canapeaua e goală. Nu e nimeni aici.

Ca un idiot, încerc ușa de la intrare, apăsând pe clanță, dar ușa e bine încuiată. Abia atunci îmi aduc aminte că ea nu a avut niciodată o cheie.

Răsuflu tremurat și îmi reazem capul de lemnul tocit, cu tâmplele bubuindu-mi după săritul brusc din pat, în vreme ce adrenalina se scurge din mine, devenind înfrângere. Îmi forțez respirația să se calmeze, dar când mă întorc să mă culc la loc, respirația aceea chinuitoare izbucnește din mine cu un șuierat sonor.

Kimberly.

Stă pe canapea, cu o pătură albă pufoasă pe umeri. Strânge mai bine pătura în jurul ei, iar fluturii albaștri desenați pe ea se mișcă de parcă ar fi

vii. Kimberly. Chiar aici, în fața mea.

„Nu poate fi real.“ Știu că nu poate. Știu că asta nu poate însemna decât că mintea mea e mai varză decât cred doctorii.

Dar am nevoie să fie real.

Mă reped spre ea într-un suflet, dar mă împiedic de covorașul de la intrare. Întind mâna să mă sprijin de perete înainte să cad.

Când mă îndrept, ea nu mai e, lăsând doar pernele de pe canapeaua goală.

Mă îndrept spre fotoliu, cu privirea ațintită asupra canapelei. Mă așez și mă holbez la locul acela gol tot restul nopții, așteptând ca ea să vină înapoi, cu degetele încleștate pe brațele fotoliului. De câte ori încerc să adorm, tresar cu gândul că *am văzut-o*. Mă simt de parcă aș fi dat pe gât o doză întreagă de Red Bull.

Nici măcar nu-mi dau seama că a răsărit soarele până nu aud pașii mamei coborând de la etaj.

– Bună dimineața, îmi spune ea.

Ridic capul și o văd într-o pereche de pantaloni negri și o cămașă, cu părul îngrijit pieptănat. Mă silesc să mă ridic, și piciorul meu rănit mă doare după ce am stat toată noaptea în fotoliu, încordat și fără să mă mișc.

Ea se reazemă de balustradă și ridică din sprâncene.

– Vrei să-mi explici?

– Eu… ăăă, încep să bâigui, întinzându-mă ca să câștig ceva timp pentru a găsi o scuză. N-am putut să dorm.

Îmi dau seama că nu mă crede, dar trec pe lângă ea, șchiopătez către ușa care dă spre subsol și mă strecor înăuntru înainte să mă mai întrebe și altceva.

Rezemat de ușa închisă, răsuflu prelung. Pentru prima oară de la moartea lui Kim, am ceva la care să mă concentrez.

Trebuie să o văd din nou.

În următoarele trei nopți, după ce mama urcă scările în dormitorul ei, rămân de veghe în fotoliul din sufragerie, atent la fiecare pâlpâire de lumină

sau scârțâit din casă. Dar Kim nu apare. Nici pătura albă pufoasă și nici fluturii albaștri.

Practic, îmi țin cu mâna ochii deschiși când ceasul deșteptător al mamei sună în fiecare dimineață, ca să mă furișez la loc în subsol înainte să fiu poftit în emisiunea de dimineață de la „Douăzeci de întrebări“[5].

În cea de-a patra noapte, durerea de cap mă ucide și mi-e din ce în ce mai greu să stau treaz. Mă uit cu ochii mijiți la canapeaua goală, încercând să mă lupt cu epuizarea. Lui Kim îi plăcea întotdeauna să mă facă să aștept. E singurul lucru de care mă agăț. Singurul lucru care mă face să merg înainte.

Ceasul din hol abia mai ticăie după miezul nopții, așa că îmi proptesc piciorul rănit pe măsuța de cafea, într-o încercare de a sta puțin mai comod.

Ațipesc preț de ceea ce pare o fracțiune de secundă și, când deschid ochii, locul gol e din nou ocupat.

De mama.

– Vrei să-mi explici *acum*? spune ea, încrucișându-și brațele, îmbrăcată în bluza de pijama bleumarin cu model.

Știu că n-ar trebui, dar întrebarea ei mă irită.

Chiar vreau să-i *explic* mamei cum cred că văd fantoma prietenei mele moarte? Nu prea. Deja încep să mă simt puțin cam caraghios doar când mă gândesc să rostesc asta cu voce tare.

Înghit cu greu și scutur din cap. Înainte să mai poată întreba ceva, mă ridic și șchiopătez pe hol către subsol.

– Kyle.

Picioarele ei lipăie ușor în urma mea, dar eu trântesc ușa exact în fața ei. N-am dispoziția necesară de a fi luat la întrebări despre ceva ce sunt al naibii de convins că nici eu nu pot măcar să-mi explic. Știu doar ce am văzut. Cel puțin cred că știu.

Mă așez pe prima scară în timp ce aștept să plece. Îmi sprijin capul de tocul ușii și ochii încep să mi se închidă încet, dar o șoaptă mă aduce din nou la starea de conștiență și îi aud vocea venind de dincolo de ușă.

Mama.

– Așa l-am pierdut pe tatăl tău, spune ea încetișor, iar eu ascult. Am văzut cum s-a stins.

Mă ridic încet și întind mâna pentru a-mi așeza palma pe ușă în vreme ce ea continuă să vorbească. Lumina blândă din hol se strecoară pe sub ușă.

– Of, Kyle.

Vocea ei e atât de tristă.

Oftez și apăs pe clanță. Ea stă așezată pe podea, cu spatele rezemat de perete, cu ochii închiși. *Arată* atât de tristă. Mă simt îngrozitor.

– Oasele tale bătrâne sunt bine? întreb cu un zâmbet vag. Să stai așa pe podea?

Ridică privirea și își dă ochii peste cap. Sigur nu i s-a părut o glumă bună.

– Ha-ha, se amuză ea.

Mă întind și o ajut să se ridice, cu mâinile ei înfășurate ușor în jurul brațului meu.

– OK, ai câștigat. Mă duc să mă culc…, îi spun, conducând-o spre scări. Dacă te duci și tu.

– Te iubesc. O să fii bine, mă liniștește ea, studiindu-mi fața și luând o hotărâre, înainte să-mi strângă în cele din urmă ușor brațul și să se îndrepte spre scări.

Închid ușa în spatele meu și mă așez în tăcere pe prima treaptă a scării către subsol, ținându-mi răsuflarea, așteptând vreme de ceea ce mi se pare o oră, până când sunt sigur că n-o să mai stea cu urechile ciulite ca să audă scârțâitul ușii care se deschide sau lipăitul picioarelor mele pe podeaua din lemn de esență tare. Îmi verific telefonul și văd că e 3.30 dimineața, adică mai sunt câteva ore până să răsară soarele.

Mă furișez tăcut în sufragerie, gata să-mi reiau locul în fotoliu, dar o siluetă așezată pe canapea mă face să mă opresc brusc.

E mama, ghemuită colac, dormind dusă. Sforăiturile ei ușoare sunt singurul sunet din cameră. Iau pătura de pe spătarul canapelei și o învelesc,

și ceva din imaginea asta înrăutățește toată situația.

„O să fii bine.“

Mă gândesc la cuvintele ei și inima începe să-mi bubuie. Mă întorc spre camera mea, învins, și îmi ating bandajul de pe frunte, îngrijorat că ceea ce se află sub el e mult mai vătămat decât au crezut inițial doctorii. Îngrijorat că *n-o* să fiu bine.

Îngrijorat că aș fi putut să stau treaz o sută de nopți și locul acela de pe canapea ar fi rămas gol în fiecare dintre ele.

Pentru că, de fapt, ea n-a fost niciodată acolo.

Joc de întrebări și răspunsuri, apărut în secolul al XIX-lea ca joc de salon, apoi dezvoltat ca emisiune-concurs de radio (1946) și televiziune (1949), cunoscând succesul vreme de aproximativ un deceniu.

CAPITOLUL 6

Zilele încep să se scurgă cu repeziciune. Mesajele rămân necitite; ambalajele de mâncare acoperă podeaua. O săptămână se topește în două, și apoi o lună, și curând aproape întreaga vară trece, iar soarele apune tot mai devreme dincolo de mica mea fereastră de la subsol.

Nu mă ridic din pat dimineața. Nu fac nimic.

Doar zac, refuzând toate încercările mamei de a mă scoate din cameră. Nu mă interesează să mă torturez singur. Știu ce mă așteaptă acolo afară.

În subsol, de cealaltă parte a ușii camerei mele, sunt ușile de sticlă care dau în curtea interioară. Aceleași uși pe care se furișa Kimberly după ce mama adormea. M-aș putea duce sus, dar aș vedea gazonul din fața casei unde obișnuia ea să facă roata în generală, sau bucătăria unde am făcut tortul ăla de ciocolată care arăta oribil, dar era incredibil de delicios, pentru ziua lui Sam.

Dar, în primul rând, nu vreau să-i ofer creierului meu niciun motiv pentru a-mi juca feste. Nu vreau să cred că o văd *pe ea.*

Bătăile mamei la ușa mea devin din ce în ce mai frecvente, la fel ca sunetele pașilor ei încolo și-ncoace prin fața ușii mele în vreme ce se roagă de mine.

– Ești acolo. Știu că ești.

Astăzi încearcă mânerul ușii. O dată. De două ori. Dar acum am încuiat ușa.

O simt de cealaltă parte, forțându-mă să o las să intre. În schimb, las încă o dată lumina zilei să se topească în amurg. Mă lupt să-mi țin ochii deschiși cât de mult pot, pentru că, atunci când adorm, visele mele sunt pline de globulețe stroboscopice scânteietoare, becuri fluorescente de spital, farurile unui camion venind tot mai aproape.

Cel puțin când sunt treaz, pot să plutesc în neant.

Nu știu cât timp a trecut, dar nici nu contează.

– Scoală-te! În clipa asta!

Mă chinui să deschid ochii și printre pleoapele întredeschise o văd pe mama stând în picioare lângă mine și scuturându-mă ca să mă trezesc. Mă uit dincolo de ea și văd ușa de la camera mea dată de perete, scoasă cu totul din balamale. Cum am putut să dorm în tot acest timp?

– Te ridici acum din pat și te aduni, spune ea, aruncând de pe mine pătura. Trebuie să discutăm.

Eu scot un geamăt și apuc din nou păturile, trăgându-le pentru a mă îngropa sub ele.

– Despre ce? mormăi în vreme ce ea se așază pe marginea patului, cu o figură încruntată.

Hopa!

Mama e serioasă!

Mă uit la ea peste marginea așternuturilor, îngrijorat de ceea ce urmează să spună.

– Kyle, e aproape septembrie. Toți prietenii tăi încep să plece la colegiu. Sam s-a înscris la cursurile colegiului local, mă anunță, inspirând adânc. Deci, UCLA.

Mă ridic în fund și-mi dau deoparte din ochi părul ciufulit, iar vârfurile degetelor ating cicatricea de pe frunte. Doar nu poate să creadă că eu chiar am să mă duc!

– Ce-i cu asta?

– *Știu* că UCLA trebuia să fie pentru tine și Kimberly. Știu cât de mult îți doreai asta, spune ea și se întinde să-mi ia mâna. Dar trebuie să accepți că acel viitor pe care l-ai planificat nu mai e *posibil*.

Mă uit spre fanionul albastru cu galben al UCLA, pe care mi-l cumpărase Kimberly. Viitorul pe care îl planificasem n-ar fi fost oricum posibil. Kimberly și-ar fi făcut bagajele pentru a începe o nouă aventură la Berkeley.

Fără mine.

Simt cea mai ușoară tresărire de furie și apoi un val familiar de vinovăție. Kim ar da orice doar să meargă undeva. Doar *să fie* aici.

– Dar asta nu înseamnă că nu ai un viitor, continuă ea. Ar trebui să pleci peste o săptămână și jumătate, și poate că asta ar fi…

– Am de gând să cer o amânare, o întrerup cu hotărâre.

E singurul lucru care o va face pe mama să mă lase în pace, cel puțin câteva luni.

– Primele două trimestre. E prea curând.

Ea încă nu trebuie să știe că n-o să pun niciodată piciorul în campusul ăla.

Clipește. Nu se așteptase deloc la asta. Pot să-mi dau seama din umerii ei încordați că era pregătită pentru o luptă, dar asta e o logică pe care nu o poate ignora, și pe asta m-am bazat și eu. Așa că încuviințează din cap, mulțumită, bănuiesc, că am luat totuși o decizie în privința vieții mele.

– Bine. Dar dacă faci asta, ai nevoie de un plan nou. Dacă amâni UCLA, nu poți pur și simplu să faci…

Vocea i se stinge și arată spre grămada de haine murdare. De farfurii murdare. Spre coșul de gunoi care dă pe dinafară.

– *Asta*. Trebuie să faci *ceva*.

Cercetez cu privirea totul în jur. N-am ieșit de aici toată vara și se vede, dar nu pot să-mi adun energia ca să-mi pese cu adevărat.

– Ești încă în viață, continuă ea, strângându-mi mâna. Și nu te poți opri pentru că ea nu mai e. Trebuie să continui să trăiești.

Răsuflu prelung și-mi trec degetele prin părul încâlcit. Chiar și să port această conversație mi se pare epuizant. Habar nu am ce înseamnă acum să trăiești.

– Nici măcar nu știu de unde să încep, mărturisesc eu cu sinceritate.

Poate că dacă îmi spune doar ce vrea, o să fie suficient.

– Sam vrea să te vadă, zice ea, întinzându-mi telefonul.

Nici măcar nu știu cum a pus mâna pe el.

– Au trecut mai multe luni de când n-ai mai vorbit cu el și știu sigur că suferă și el. Ai putea începe cu asta.

Îmi aruncă telefonul, care mă lovește fix în piept și bâjbâi cu mâinile ca să-l prind. Nu mai am reflexele de odinioară. Ecranul se luminează și văd zeci de apeluri și mesaje, cele mai multe de la Sam și câteva de la niște tipi cu care am jucat fotbal de-a lungul anilor, deși aceia au renunțat de mult.

Sam e singurul care încă mai încearcă.

Parcurg încet mesajele lui, privind cum trec de la „hei, frate, ce faci?“ la „frate, au trecut aproape două luni de când nu mai am vești de la tine. sună-mă. îmi fac griji pentru tine.“

Nu știu cum să-l privesc în ochi după tot ce s-a întâmplat. Cum adică *vrea* să mă vadă? Întâlnirea noastră nu ar fi decât o altă amintire dureroasă a trioului nostru care s-a destrămat.

– Nu-l poți ține departe la infinit, îmi spune mama, citindu-mi gândurile. Mă bate de două ori pe picior și se ridică. Hai, sună-l și scoală-te din pat. Du-te la magazin. Nu mai fac cumpărături pentru tine și nici nu-ți mai gătesc, mă amenință ea, îndreptându-se către ușă. Poate că dacă ți-e îndeajuns de foame, va trebui să ieși și să te alături celor vii, adaugă ea.

Stomacul meu chiorăie drept răspuns.

Trădătorul!

Ajung la Stop and Shop ud leoarcă. Blugii mi s-au lipit de picioare, de pielea care s-a obișnuit cu căptușeala pufoasă a pantalonilor de trening. Mi-a luat aproape o oră să ajung acolo, șchiopătând pe drumul șerpuit care trece pe lângă liceul meu și bibliotecă. Piciorul meu încă suferă fiindcă n-am mai dat pe la ședințele de fizioterapie.

Mama și-a lăsat intenționat cheia de rezervă pe blatul din bucătărie, dar nici nu mă gândesc să mă așez din nou la volan.

Încerc să evit să mă uit la toate vitrinele care îmi aduc aminte de Kim. Restaurantul chinezesc de unde luam întotdeauna mâncare la pachet în săptămâna examenelor finale, iar Sam înfuleca tot lo mein-ul. Cafeneaua de

unde Kim își lua latte-ul de șapte dolari cu lapte de ovăz, insistând că era „mai bun decât cafeaua adevărată“. Salonul de coafură de pe colț unde își făcea șuvițe în vreme ce eu și Sam ne uitam la meciuri pe telefoane în sala de așteptare.

Așa că îmi țin privirea ațintită asupra picioarelor până când ușile glisante de la Stop and Shop se deschid cu o explozie de aer răcoros. Iau un cărucior ca să scap de o parte din presiunea din picior și străbat toate coridoarele pentru a lua lucrurile de care am nevoie, clefăind dintr-o pungă uriașă de Funyuns6 pe care o înșfac din mers de pe un raft.

Lapte, ouă, pâine. Mai adaug câteva pachete de rulouri de pizza, pentru că mama nu a precizat ce anume pot să-mi iau de mâncare, iar eu am în subsol un cuptor cu microunde pentru un motiv anume.

Și motivul ăla sunt rulourile de pizza.

Pornesc spre casă cu cele două pungi de cumpărături tocmai când soarele începe să apună, iar cerul se schimbă din portocaliu-rozaliu într-un albastru intens. Probabil că am stat acolo mai mult decât am crezut.

Bubuitul unui tunet îmi umple urechile, rostogolindu-se puternic și constant. Mă înfior pentru o clipă, întorcându-mă brusc în furtuna din acea noapte, dar apoi mă uit într-o parte și văd stadionul de fotbal de la Liceul Ambrose luminat, cu parcarea plină de mașini.

Tobe. Nu tunet.

Uralele se revarsă din tribune, aproape acoperind bătăile de tobă ale fanfarei. E vineri seara; unul dintre primele meciuri de fotbal ale sezonului e în plină desfășurare. Îmi bag pungile cu cumpărături sub braț și cotesc pe alee, luminile și uralele atrăgându-mă în mulțime și apoi pe una dintre băncile de metal rece.

Respir adânc. Totul pare… ciudat de perfect pentru prima dată după mult timp. Mulțimea din jurul meu. Uniformele alb cu verde-albăstrui de pe teren. Antrenorul care suflă în fluierul atârnat la gât.

Câțiva dintre jucătorii de la Liceul Ambrose râd pe bancă, îmbrâncindu-se și glumind. Unul dintre ei se ridică în picioare și face dansul caracteristic pe care Sam l-a adoptat la fiecare meci din clasa a unsprezecea, în vreme ce un altul fură câțiva Pringles dintr-un rucsac cu șnur de la picioarele lui când toți ceilalți nu sunt atenți. Asta îmi amintește *atât* de tare de Sam!

Când eram boboci și, în mod evident, rezerve, strecuram pe teren tot soiul de gustări în căști și le mâncam atunci când antrenorul stabilea cu ceilalți schema de joc. La un meci, l-am convins pe Sam că ar trebui să încercăm să mâncăm ceva mai sănătos și să aducem alune în loc de biscuiți cu fulgi de ciocolată. Evident, aceea a fost ziua în care Lucas McDowell, un tip mai mare decât noi, tot rezervă, s-a gândit să ne toarne la sfârșitul celui de-al treilea sfert.

Antrenorul ne-a pus să dăm atâtea tururi de stadion câte alune mai aveam în pungă.

În ziua aia aproape mi-am pierdut un plămân. Și pe urmă a trebuit să-l ascult pe Sam văicărindu-se tot timpul cum am fi terminat deja cu douăzeci de tururi în urmă dacă am fi rămas la biscuiți, pentru că n-ar mai fi *existat* niciun biscuit în pungă la sfârșitul celui de-al treilea sfert.

Zâmbesc în sinea mea și mă uit la meci. Înainte să-mi dau seama, mulțimea mă absoarbe în cel mai plăcut mod cu putință și strig atunci când echipa noastră avansează primii 10 metri, după ce running back-ul a prins o minge și a pătruns prin mijlocul defensivei, sau când cealaltă echipă ratează un field goal ușor de la 13 metri.

Uniformele strălucitoare ale majoretelor îmi atrag atenția. Sunt pe teren în formație, chiar în fața tribunelor, cu pompoanele lor alb cu verde-albăstrui fluturând în mișcări precise. Când o fată cu păr blond este aruncată în aer, întorc privirea, înainte ca mintea mea să o ia razna.

Îmi concentrez din nou atenția pe quarterback, care stabilește schema de joc pe teren. Ochii mei îi urmăresc pe jucători cum își ocupă locurile. Observ un fullback care ocupă un loc greșit, lăsând un spațiu suficient de

mare încât adversarul să se strecoare pe acolo. „O, nu!“ Vreau să-i strig quarterback-ului să fie atent, dar vocea mi-a înghețat.

Jucătorul central lovește mingea. Îmi încleștez mâna pe scaun când linia ofensivă pornește atacul. Quarterback-ul ridică brațul pentru a lansa o pasă, când apărarea se repede asupra lui. Tricourile roșii atacă, și tipul solid cu numărul 9 găsește breșa.

Totul pare să încetinească. Groaza mă apasă pe piept, dar nu-mi pot desprinde privirea. Totul e prea familiar. Mult prea familiar.

Pe teren, fullback-ul își dă seama de greșeală și încremenește. Se repede să-și protejeze quarterback-ul, dar e prea târziu. Numărul 9 e deja acolo, și doar aerul îl mai desparte de ținta lui.

Mă ridic stângaci în picioare când quarterback-ul scapă neîndemânatic mingea din mână și tot trupul i se prăbușește sub greutatea zdrahonului cu numărul 9.

Țipătul lui răsună în tot stadionul.

Simt un spasm de durere în umăr când îl văd pe fullback strigând după ajutor, în vreme ce quarterback-ul se zvârcolește pe pământ, cu brațul întins în spatele lui într-un unghi îngrozitor. Antrenorul aleargă pe teren și smulge casca quarterback-ului pentru a da la iveală un păr castaniu ciufulit și… *O, Doamne!*

Mă holbez la mine însumi. *Eu* sunt acolo jos, cu brațul răsucit la spate.

Îmi vine să vomit și îmi înghit cu greu fierea care mi-a urcat în gât. „E imposibil să se întâmple asta!“

Fullback-ul se lasă pe iarbă. Își scoate casca. E *Sam*. Sam a ratat intercepția jucătorului ofensiv.

De unde stau, văd panica pe fața celui mai bun prieten al meu.

Piciorul meu rănit tremură și cedează, nemaiputând să-mi sprijine greutatea. Mă prăbușesc pe bancă, și în fața ochilor mei se desfășoară unul dintre cele mai groaznice momente din viața mea. Cum de se întâmplă

lucrurile astea? Creierul meu se joacă iar cu mine. Asta trebuie să fie. Doar gândul ăsta începe să mă liniștească.

„Nu e real. E o halucinație. Asta e tot."

– Ești mai puternic de-atât, Kyle, spune o voce de lângă mine.

Încremenesc, apoi întorc încet capul.

„Dumnezeule, iat-o!" Kimberly stă pe bancă lângă mine, cu privirea ațintită înainte, concentrată asupra terenului, cu pielea ei luminoasă ca porțelanul sub luminile puternice ale stadionului. Clipesc furios, așteptând să dispară, dar nu dispare.

– Tu nu ești aici, șoptesc eu.

– N-am plecat, spune ea și se întoarce să mă privească, iar luminile stadionului îi luminează chipul.

Toată partea dreaptă a capului e plină de tăieturi și însângerată, părul ei blond e încâlcit și roșu. Se întinde să-mi atingă mâna. Și nu o oprește nimic. O simt. Dar nimeni altcineva nu reacționează.

– Tu nu ești aici. Mă smulg de lângă ea și sar ca ars, încercând să mă îndepărtez. Tu nu ești aici! „La naiba, nu ești aici!"

– La naiba? spune cineva, trezindu-mă din nou la realitate.

Într-o clipită, Kim e înlocuită de un tip cu părul creț, cu câțiva ani mai mic decât mine, cu fața vopsită în alb și verde-albăstrui.

– Hei, băiete, ba da, sunt aici, spune el, trăgându-se mai departe de mine și măsurându-mă suspicios cu privirea. Dar poate că *tu* n-ar trebui să fii aici.

„La naiba!"

Ce s-a întâmplat adineauri? Ce e *în neregulă* cu mine?

Îmi iau alimentele care au început să se dezghețe și plec de acolo cât de repede mă poate duce piciorul meu beteag.

Când deschid ușa de la intrare, capul deja îmi arde. Las pungile să cadă în hol și mă duc direct la baie.

Respir adânc și mă apuc de marginea chiuvetei, simțind marmura rece sub palmele mele.

– Ea nu te bântuie. Totul e în capul tău, idiotule! îi spun reflexiei mele din oglindă.

Mă aplec în față ca să mă holbez la cicatrice, o linie roșie, lungă și zimțată, încă inflamată și urâtă. Ridic mâna, aproape atingând-o, vrând să simt sub degete pielea care se vindecă, întrebându-mă ce mai e rănit sub ea.

Ar putea să fie totul.

Las mâna jos să atingă blatul. Privirea îmi coboară de la cicatrice pentru a-mi întâlni ochii reflectați în oglindă, cu pupilele mari și neliniștite.

– Kyle? spune o voce în spatele meu, făcându-mă să tresar.

Mă reazem pe o parte și o văd pe mama în oglindă, încă în hainele de la serviciu, cu ochii obosiți, dar alerți.

– Ești bine?

Fiindcă nu reacționez imediat, mă apucă de mână și mă conduce pe hol până în sufragerie. Mă așază pe canapea și în cele din urmă îi mărturisesc adevărul.

– O tot văd pe Kimberly, spun eu, pregătit pentru expresia de milă care urmează să-i apară pe față. Pe canapeaua asta, la magazinul de înghețată, iar *azi*, în tribună. Știu că nu e ceva real… nu trebuie să-mi spui asta. Dar, mamă… pare *atât* de real. Și tot mă gândesc că mă bântuie pentru că e vina mea că…

Mama mă strânge de mână încercând să mă oprească să mai bat câmpii, dar cuvintele mele atârnă grele în aer.

– Kyle, *nu* e vina ta, mă asigură mama cu vocea ei calmă, plină de convingere. Nimic din toate astea nu te găsește vinovat. O să te simți mai bine.

N-o cred, dar cel puțin nu mă privește ca și cum aș fi nebun sau penibil, ceea ce e o ușurare. Simplul fapt că reușesc să mă destăinui pare să mă ajute să-mi țin din nou respirația sub control.

– Dar oare chiar merit să mă simt mai bine? o întreb.

Vocea mea se frânge la ultima silabă și înghit cu putere, chinuindu-mă să mă adun.

Mama îmi cuprinde fața în mâini și îmi mângâie ușor obrajii cu degetele ei mari.

– O să fii foarte bine. E nevoie de *timp* ca să te vindeci. Ca să mergi mai departe. Și nu doar fizic, insistă ea, apoi respiră adânc. Când a murit tatăl tău, am avut nevoie de toată puterea ca să mă adun, să pot să fac efortul de a fi cel mai bun părinte posibil pentru tine.

Amintirile mele din acea perioadă sunt vagi și incomplete pentru că eram doar un copil de grădiniță. Eu nu pot acum să-mi revin, dar ea a făcut-o în vreme ce avea grijă de un copil.

– Cum ai reușit, mamă? o întreb. În seara aia, Kim a spus că nu știu cum să fiu eu însumi fără ea, și încep să cred că are dreptate.

– Încă o mai fac. Câte un pas pe rând, spune ea. Întotdeauna înainte. Niciodată înapoi. Exact așa cum vei face și tu.

Ochii ei devin serioși. Mai serioși decât i-am văzut vreodată. Se întinde și mă ia în brațe. Cu fața îngropată în gâtul meu, abia îi deslușesc șoapta:

– Te vei lupta să îți revii.

„Întotdeauna înainte. Niciodată înapoi."

Mă gândesc la asta în timp ce despachetez cumpărăturile și strecor rulourile de pizza în minifrigiderul meu din subsol. A zis că o să mă lupt să-mi revin. Dar niciodată n-a trebuit să lupt singur. Când am suferit accidentarea la umăr, înaintea meciurilor, înaintea orelor grele de la școală, întotdeauna am avut sprijinul lui Kim.

În acea seară Kim mi-a spus că pot merge înainte fără ea.

Însă nu mi-a spus și cum.

Iau fotografia cu noi de la meciul de homecoming și mă așez pe pat. Parcă îmi zâmbește.

Împreună formam un întreg. Ne înscriseserăm deja la cursurile de la UCLA, aveam același orar, deși ea era singura care avea o oarecare idee

pentru specializare. Dar m-am gândit că avea să fie timp să-mi dau seama de detalii. Să-mi dau seama ce voiam *eu*, cu Kim lângă mine în tot acest timp.

Dacă mă gândesc mai bine, cred că nu prea aveam un plan pentru mine. Mai degrabă era un plan pentru *noi*.

Chiar dacă mi l-aș *putea* imagina, în niciun caz nu am cum să merg înainte acum, obsedat de fantoma iubitei mele.

Fosta iubită, mă corectez. Și cumva asta înrăutățește lucrurile. Ca și cum nu am dreptul la durerea dinlăuntrul meu, ci doar la vinovăție. Chiar și să mă gândesc cum mă bântuie Kim mă face să mă simt ca un ticălos. Ea nu a vrut să fie cu mine în viață, și atunci de ce și-ar pierde timpul urmărindu-mă acum? Arunc pe pat fotografia cu noi doi, dându-mi seama că mai există o singură explicație pentru ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

Una care chiar are logică.

Poate că pur și simplu îmi pierd mințile.

Poate că asta și merit.

Fulgi de porumb cu aromă de ceapă.

CAPITOLUL 7

– Deci? o întreb pe doctorița Benefield luni dimineață. Sunt dus cu capul?

Mama mi-a făcut o programare ca să-mi demonstreze că nu sunt țicnit.

Doamna Benefield își închide pixul și îl strecoară în buzunarul uniformei sale albe, în vreme ce clatină din cap și îmi oferă un zâmbet amuzat.

– Nu. Ai suferit o pierdere importantă și asta se poate manifesta în feluri neașteptate.

– Ca, de pildă, să fiu bântuit de Kimberly?

– Ca, de pildă… să vezi ceea ce *vrei* să vezi, mă corectează ea, ridicându-și iPad-ul ca să-mi arate rezultatele tomografiei computerizate făcute creierului meu în acea dimineață. Uite!

Trece de la o imagine a unui creier sănătos la imaginea creierului meu pentru a-mi dovedi că sunt „foarte bine“. Mama își întinde gâtul ca să vadă și ea imaginile, dar eu nici măcar nu mă obosesc să mă uit.

– Creierul este o mașinărie minunată, adaugă doctorița Benefield, închizându-și iPad-ul. El face tot ce trebuie pentru a ne apăra de durere, fie că e una fizică sau emoțională. Nu e nimic în neregulă cu creierul tău pe care timpul să nu-l vindece. OK?

„Să ne apere de durere?“ Cum mă apără de durere să o văd pe iubita mea moartă?

Ea mă privește până când cedez și încuviințez din cap, apoi scoate un rețetar și un pix și mâzgălește ceva pe o pagină, apoi o rupe și mi-o întinde.

O iau și mă uit la ce a scris. Mă aștept să văd un nume aiurit de medicament, dar în schimb scrie: „Relaxează-te! De asta ai nevoie.“

Grozav!

– Kyle, spune ea, și eu o privesc, uitându-mă în ochii ei serioși. Viziunile pe care le ai nu sunt adevărate, înțelegi? Vor dispărea atunci când o să fii

pregătit. Crede-mă! Dar deocamdată, atunci când apar, scoate rețeta aia. Citește-o, ține-o minte, crede-o!

Dau din cap, dar cuvintele ei nu mă liniștesc. Vor dispărea? Ce-o să se întâmple când și această ultimă urmă a lui Kim va dispărea? Când o văd, simt că sunt dus cu capul, ceea ce e complet aiurea, dar în același timp o văd *pe ea*. Și nu sunt pregătit să pierd asta.

După ce ajungem acasă, mama pleacă la serviciu. Eu îmi pun un bol de cereale și mă așez la masă în bucătărie. O vreme, nu se aude decât crănțănitul meu zgomotos, dar apoi pot să jur că aud o voce înăbușită, rostind cuvinte pe care nu reușesc să le deslușesc. Mă opresc, cu lingura în aer, ciulind urechile.

– Mamă? strig, și vocea mea răsună în casa goală.

A uitat ceva? Ascult mai atent și îmi dau seama că sunetele par să vină de undeva de jos. Din buzunarul meu.

Când scot telefonul, se aude pârâind difuzorul. O, fir-ar! Pe cine am sunat din greșeală?

– … Sam, spune vocea când duc telefonul la ureche, cuvintele devenind în sfârșit suficient de clare pentru a le auzi.

Deschid gura să răspund, dar el continuă. E un mesaj vocal.

– Nici măcar nu știu dacă o să asculți asta, dar tre' să-ți spun, sunt speriat. Și înainte să râzi, fraiere, vorbesc serios. Ne sperii.

Mesajul vocal se întrerupe și ecranul se luminează, arătând un șir de alte mesaje neascultate.

Mă holbez la telefon. Degetul meu mare șovăie deasupra butonului verde de apelare suficient de mult cât să se întunece ecranul. Înghit în sec, apoi bag telefonul la loc în buzunar.

Abia după ce mi-am terminat cerealele, am curățat canapeaua din subsol, am umplut un coș întreg de gunoi cu ambalaje de mâncare, am adunat toate farfuriile și paharele de lângă pat, mă pot gândi că am destul curaj ca să-l sun.

Telefonul sună atât de mult, încât nici măcar nu sunt sigur că o să răspundă, pe bună dreptate enervat pe mine după toate lunile în care l-am ignorat.

Dar Sam e Sam, așa că, deși nu o merit, răspunde.

Sam își golește paharul de whisky, apoi ia sticla și se uită la ea, cu o expresie ciudată pe față. Îl privesc, observându-i ochii negri obosiți și obrajii nerași, așa cum nu i-am văzut niciodată.

În mod normal, l-aș lua peste picior, dar de când a ajuns aici acum cincisprezece minute, îmi răspunde monosilabic, indiferent ce i-aș spune.

În mod clar, priceperea mea de a purta o conversație e la pământ după o vară întreagă petrecută singur.

– Ăăă… cum de te-ai hotărât să rămâi pe-aici? îl întreb, dând din cap către tricoul albastru cu gri pe care-l poartă, de la colegiul local.

Știu că a fost admis la câteva colegii de stat, așa că nu știu exact ce l-a făcut să se răzgândească.

El ridică o sprânceană și-l văd cum rar l-am mai văzut de când suntem prieteni. Sam e furios.

– Lucrurile n-au fost chiar minunate pentru mine, frate. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei a murit, iar celălalt a dispărut de pe fața pământului, spune el.

O clipă mai târziu, fața i se îmblânzește.

– Nu știam ce se petrece cu tine. A trebuit să tot vorbesc cu mama ta.

Iau o gură zdravănă de whisky și simt cum îmi arde gâtul, dar asta mă ajută să-mi găsesc cuvintele mai ușor.

– Îmi pare rău, Sam, îi spun.

Și chiar îmi pare. Dar îi sunt dator cu sinceritate.

– Știu că am fost un prieten de toată jena, dar pur și simplu… n-am putut. N-am putut să fiu cu tine. N-am putut să fiu cu *nimeni*. Uneori, simt că încă nu pot.

Îi simt privirea cercetându-mă.

– Arăți ca naiba, spune el în cele din urmă, dând din cap spre tricoul meu mototolit, părul prea lung, zulufii din barbă.

Ridic din umeri, fără să-mi pese în mod deosebit cum arăt. Kimberly nu e aici ca să mă vadă. Ea îmi spunea mereu că arăt ca un animal dacă port trening la școală. Că poate mai există și alte haine în afară de șortul de sport. Ce mai contează acum dacă mă bărbieresc sau mă pieptăn sau îmi pun un tricou curat? Ce a contat atunci, dacă tot aveam să ajung aici?

– Bun. Sam oftează și ultima urmă de furie pare să i se ridice de pe umeri. Mă bucur că nu te-am pierdut și pe tine, chiar dacă arăți ca naiba, spune el în vreme ce-și mai toarnă în pahar. Rânjește și dă din cap către sticlă. Cum a trecut asta prin „vamă“?

– Am găsit-o în geanta de la spital, îi spun, arătând cu capul către dulapul unde mama a băgat totul după ce a scăpat de costumul meu zdrențuit și plin de sânge. Probabil că mama a ratat-o.

Știu că pot să scap cu asta. Să mențin conversația pe whisky și alte rahaturi. Dar cuvintele lui încă îmi răsună în urechi. E ceva în ele care sună aiurea.

– Te bucuri că nu m-ai pierdut și pe mine, repet, clătinând din cap. Uneori îmi doresc să fi fost eu. Uneori mi se pare că o aștept să intre pe ușa aia, spun și mă uit dincolo de hol la canapea, cu pernele ei cenușii goale. Aștept ca lucrurile să revină la normal.

Fața lui Sam devine serioasă, așa cum era atunci când dădea tonul cântecului când ne-adunam cu echipa înainte de un meci important de fotbal.

– Și eu, spune el, cu o voce fermă. De-asta n-o putem uita. Trebuie să rămânem împreună pentru că suntem singurii care-i vor păstra amintirea vie. Asta e ce-ar fi vrut Kim.

Ce voia Kim. Am crezut că știu mai bine ca oricine ce voia ea. Dar eu nu știam. Sam știa.

Mă gândesc la toate discuțiile purtate fără știrea mea. Cum a știut el ce simțea ea *cu adevărat*. Ce voia cu adevărat.

– De când știi? îl întreb. Despre Berkeley?

El tace și, în loc să răspundă, lasă capul în jos.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun.

– Da, zic eu simplu.

Dar mă gândesc la ce a spus Kim în mașină despre despărțirea noastră. Despre plecarea ei la Berkeley. *M-ai fi lăsat?*

Și el gândea la fel?

Mă privește un lung moment, și când își dă seama că nu am de gând să explodez, continuă.

– Știu că seara aia a fost urâtă, dar ea te-a iubit. Trebuie să nu uiți asta.

Las cuvintele să-mi pătrundă în cap, amețindu-mă mai tare decât o făcuse alcoolul. Acel „te-a iubit“ la trecut e la fel de tulburător cum a fost și-n seara aia. Și e prea mult de analizat în acest moment. Ne mutăm pe un teritoriu mai sigur, vorbind despre planurile lui pentru semestrul ăsta, următoarele meciuri de fotbal de la UCLA, deși nu mă interesează să aflu noutățile presezonului.

Iar apoi, când pleacă, promit să nu fiu un măgar și să-i mai trimit mesaje.

Dar după ce ușa se închide în urma lui, mă trezesc deschizând-o din nou câteva minute mai târziu și ieșind afară, în aerul ușor răcoros al sfârșitului de vară. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că mă îndrept spre iaz, cu sticla de whisky pe jumătate golită, în vreme ce șchiopătez pe drumul spre parc. Mă așez la marginea apei, la umbra uneia dintre sălciile uriașe, privind cum soarele după-amiezii se reflectă în suprafața apei și trimite luminițe sclipitoare peste ea.

Vântul adie ușor, fluturându-mi părul și aducând cu sine o voce. O șoaptă. Cuvintele sunt prea încete pentru a le desluși.

Mă uit în jur, încercând să le găsesc sursa, dar de data asta nu mă mir când nu văd nimic – doar iarba verde din jurul iazului, copacii înșirați pe mal și

un sentiment pe care nu-l pot îndepărta. Ceea ce mi-a spus Sam continuă să mi se rotească în minte, ca turele de stadion după o pungă cu alune confiscată.

Nu mă îngrijorează că aș uita-o. Asta n-aș putea face niciodată. Dar cum naiba ar trebui să știu ce voia ea să fac? Cum voia să fiu fără ea?

Vocea se stinge odată cu briza, și eu îmi trec mâinile prin păr, întrebându-mă cum o să pot să stau pe picioarele mele când mă simt atât de-al naibii de nesigur.

CAPITOLUL 8

Mă zgâiesc la reflexia mea în oglinda din baie și îmi bag în pantaloni cămașa albă în timp ce arunc o ultimă privire rapidă de verificare.

Părul mi-e încă lung și dezordonat, dar barba inegală din ultimele trei luni a dispărut. Am folosit în sfârșit noul aftershave pe care l-am cumpărat înainte de absolvire. Cicatricea de pe fruntea mea s-a micșorat, iar roșeața e acum un roz pal, mult mai puțin vizibil.

N-aș spune că arăt bine, dar măcar se vede că îmi dau silința.

În plus, nu vreau să mă duc să o văd pe Kimberly arătând ca și cum n-aș fi auzit niciodată ce e ăla un duș.

Zâmbesc în sinea mea, amintindu-mi de banchetul atletic[7] de la sfârșitul clasei a zecea. Am ajuns acolo direct de la o partidă de touch football[8] cu Sam. Kim m-a tachinat cu asta înainte chiar să punem piciorul înăuntru, apoi a scos din geantă un pieptăn ca să-mi întindă părul într-un fel în care doar ea reușea cumva.

Întotdeauna se întâmplă așa, o amintire mă face să încremenesc în loc, să mă opresc brusc.

Dar Sam a avut dreptate săptămâna trecută. Trebuie să mă duc să o văd. Nu pot s-o las să creadă că aș uita-o.

Oftând, ies din baie și mă duc în camera mea, iar hotărârea se transformă ușor în nesiguranță când pun mâna șovăitor pe un buchet de stânjenei, cu petalele mov atât de strălucitoare într-o zi atât de apăsătoare.

„Chiar sunt pregătit pentru asta?“

Gândurile mi se întorc la săptămânile care au trecut de când mama a decis să-mi scoată ușa din balamale. Cred că mă simt mai puternic din unele puncte de vedere. Chiar mă duc la ședințele de fizioterapie. Îi răspund la mesaje lui Sam în loc să le ignor. Nu mai simt că înnebunesc de fiecare dată

când o văd pe Kim în fotoliile goale, și în cealaltă parte a camerei, și în locuri unde nu are cum să fie.

Dar astăzi chiar mă duc să o văd. O să mă duc la cimitir și o să stau în fața unei pietre de mormânt pe care se află numele ei și o să mă străduiesc să-mi dau seama exact ce ar vrea ea să fac.

Și acum, că a sosit momentul ăla, sunt speriat de-a binelea. Am aceeași senzație de gol în stomac pe care am avut-o când Kim care-nu-există-de-fapt a decis să apară lângă mine în timpul acelui meci de fotbal de acum două săptămâni. Ce-o să se întâmple când o să fiu chiar lângă ea?

De fapt… Aș putea să o fac mâine. Sau chiar săptămâna viitoare. După ce se întoarce mama acasă, aș putea chiar să-l sun pe Sam ca să… amân. N-aș face decât s-o amân.

– Nu fi așa o belea, Kyle! murmur și mă îndrept spre scări și ies pe ușă, sperând că drumul superlung până la cimitir va dura suficient cât să-mi revin.

Doar că, bineînțeles, ziua de azi mi se pare ca un blocaj pe teren.

Porțile de fier forjat se ivesc mult prea repede, cu copacii groși care își aruncă umbra peste marea de morminte, cu o tristețe grea în ramurile aplecate spre pământ. Încetinesc pasul pe alee, privind fiecare piatră de mormânt în vreme ce amân destinația. Mame, tați, fii, bunici. Chiar și copii mici.

La naiba, *nu* vreau să mă aflu aici.

Unele morminte sunt foarte îngrijite, cu flori proaspete înconjurând piatra, cu mici bibelouri de la prieteni și apropiați așezate dedesubt.

Altele sunt năpădite de buruieni, căci n-a mai rămas nimeni care să aibă grijă de ele.

Oare mormântul lui Kim o să fie în regulă? Sper din toată inima că da. Deși *pe mine* nu mă deranjează să arăt neglijent, nu cred că aș putea suporta să văd ceva care-i aparține arătând așa.

Mă opresc să studiez o piatră micuță de mormânt, cu iederă uscată întinsă peste colțurile ei, pe care e gravat un singur cuvânt: ADIO. Fără nume, fără dată, nimic.

La naiba, ce trist! Durerea îmi arde inima și trebuie să mă sprijin, și mă uit cu ochii mijiți la fiecare literă în parte, la *a*, la *o,* până când arsura începe să treacă încet.

Mă întreb ce fel de persoană are o asemenea piatră de mormânt. Dacă cineva își mai aduce măcar aminte de ea.

Când toată durerea se stinge, iau o floare mov din buchetul meu și o așez cu grijă pe piatra singuratică. Nu știu de fapt de ce fac asta, dar pur și simplu pare un gest pe care cineva ar trebui să-l facă. Mai ales pentru că mormântul de lângă el e înconjurat de o mare de flori roz. Petalele triunghiulare mari sunt viu colorate și atrag atenția. Chiar nu știu cum de nu l-am văzut pe ăsta primul.

Ating ușor una dintre flori. Mi se pare că le recunosc din grădina mamei. A încercat să le cultive cu câțiva ani în urmă, iar parfumul lor era suficient de puternic pentru a intra pe fereastra bucătăriei noastre în diminețile de vară.

Dar cum se numeau?

Sunt deja la jumătatea alfabetului, înșirând o grămadă de flori pe care le *știu*, când îmi dau seama cât de tare încerc să amân.

Mă îndemn singur. „Haide odată, Kyle!“

Mai fac câțiva pași pe alee și gândurile mele se abat de la acele flori roz la piatra de mormânt cu ADIO. Ceva mi se pare aiurea la ea. Dar *de ce*? Sunt atât de cufundat în gânduri, încât aproape că nu o văd.

KIMBERLY NICOLE BROOKS. ODIHNEȘTE-TE ÎN PACE!

Mi se taie răsuflarea.

Mormântul ei nu e năpădit de buruieni sau părăsit. De fapt, acolo se află deja un buchet uriaș de lalele albastre, o culoare suficient de intensă pentru a avea o urmă de mov la baza petalelor netede.

Lalele albastre.

Mă uit la stânjeneii din mâinile mele. Fir-ar! Lalelele albastre erau în mod clar preferatele ei. O aud acum, spunându-mi că-i plac pentru că se potrivesc cu ochii ei.

Stânjeneii erau însă primele flori pe care i le-am dăruit vreodată. Dacă ar fi aici, Kim ar refuza să mai vorbească cu mine tot restul zilei. Sau al săptămânii, dacă asta ar supăra-o în mod special.

Doamne, o iubeam, dar detestam să-mi facă asta!

O *iubesc,* mă corectez eu. O s-o iubesc mereu. Ce dracu' e cu mine de mă gândesc la asta acum?

Așez buchetul trist de stânjenei lângă lalele și ating piatra cenușie aspră. Trasez cu degetele conturul numelui ei.

– Kim…

Mă opresc și-mi așez palma pe piatră, și toate sentimentele pe care le-am ținut închise în mine mă copleșesc dintr-odată. Nu pot să fac asta. Nu pot să fiu aici. Nu încă.

Dar respir adânc și încerc să mă liniștesc.

– Eu… nu pot să cred asta. Clatin din cap, cu gâtul arzând. Nu *pot* să cred. Dar înfrunt neputința în fiecare zi când mă trezesc și tu nu ești lângă mine.

Simt în tâmplă o durere ucigătoare, care radiază dintr-un singur punct, aproape sfârâind. Frec locul cu vârfurile degetelor și mă chinui să continui.

– Dacă aș putea să o iau de la capăt, nu m-aș mai fi înfuriat așa la petrecere, spun în cele din urmă. Nu aș mai fi forțat acea discuție în mașină. Aș fi ascultat când ai spus că vrei…

„Să te întorci și să nu mă vezi acolo." Înghit anevoie și cuvintele ei îmi răsună în minte. Încă mă dor, dar e o durere mai blândă decât cea cu care sunt obișnuit.

Și acum nu e vorba despre durerea *mea*.

– Ți-aș fi dat timpul departe de mine pe care ți-l doreai. Aș fi... Te-aș fi lăsat să conduci tu mașina, spun cu un chicot răgușit. Cu siguranță ai fi râs de asta, continui, aproape auzind sunetul de undeva din preajmă, nevăzut.

„Aproape."

Deschid gura din nou, vrând să spun atât de multe, dar gândurile își pierd forța, devenind un talmeș-balmeș de cuvinte și tristețe, prea răvășite pentru a le înșira împreună. Îmi întețesc strânsoarea pe piatra de mormânt, și totul crește în minte, crește, până când creierul meu distrus erupe brusc. O durere ascuțită îmi săgetează tâmplele, în vreme ce fulgere mici de lumină radiază în cap din colțul ochilor.

„Fir-ar să fie!"

– A fost odată ca niciodată un băiețel…, se aude o voce în spatele meu, iar cuvintele sunt suficient de încete și de blânde pentru a-mi face pielea de găină.

La început, prin ceața durerii, cred că e Kim. O altă halucinație. Dar vocea nu e a ei.

Mă întorc repede, așteptându-mă să văd pe cineva, dar nu sunt decât copaci foșnitori. Vederea mi se încețoșează, apoi mi se limpezește. Durerea zvâcnește în spatele ochilor, așa că îi închid, frecându-mi tâmplele până când se domolește suficient cât să bag mâna în buzunar și să scot o sticluță de Tylenol.

Mă chinui cu sistemul de siguranță al capacului, până când vărs în sfârșit în palmă trei pastile și le înghit fără apă.

Dar vocea nu a dispărut.

– Era trist și singur, răsună ea în spatele meu.

De data asta, când mă întorc, capul meu este suficient de limpede ca să văd o fată într-un pulover galben ca soarele stând la câțiva pași mai departe, lângă marea de flori roz. Are păr castaniu lung și ondulat care pare să se unduiască ușor în același ritm cu copacii din spatele ei.

Mă studiază cu o asemenea nesiguranță, încât nu pot să nu mă întreb dacă vocea nu a venit de la altcineva. Dar suntem singurii oameni de aici.

Îmi frec ochii și încerc să-mi concentrez privirea. Fata îmi pare cumva… cunoscută. Oare a fost la Ambrose? Nu cred. Știam aproape pe toată lumea care a mers acolo și sunt convins că mi-aș aduce aminte de ea.

– Bună, îi spun, ridicând mâna în cel mai penibil salut din lume.

Ea se întoarce să arunce o privire peste umăr, ca și cum ar căuta persoana căreia îi fac cu mâna.

– Te cunosc? o întreb când își întoarce privirea către mine.

Încă mai încerc să-mi dau seama de unde o știu, poate de prin taberele sportive sau de la meciurile de fotbal, sau poate de la școală. Ea scutură din cap și, deși aș putea să jur că am mai văzut-o, nu insist.

– Ai spus ceva? Adineauri?

Fata șovăie, și ochii ei căprui sunt larg deschiși, curioși. Sau poate surprinși. Sau poate confuzi că tocmai a trebuit să mă lupt preț de un minut și jumătate cu un capac cu sistem de siguranță pentru copii.

– Eu… nu credeam că o să mă auzi, spune cu o voce nesigură.

Fac un pas spre ea și observ o ploaie de pistrui pe podul nasului ei.

– Am auzit pe cineva vorbind. Tu erai?

Ea pare prudentă, ca și cum nu ar ști dacă să răspundă sau nu. Ochii ei îmi caută privirea.

Ar trebui să mă întorc la mormântul lui Kim, singurul motiv pentru care mă aflu aici, dar în schimb cuvintele se revarsă din gura mea.

– A fost odată ca niciodată, nu?

Privirea ei se ațintește într-a mea, și cele șase cuvinte plutesc între noi.

Își dă părul după ureche și se înroșește.

– Eu… spun povești, zice ea, atingând ușor una dintre florile roz.

– Povești? Cum ar fi… basme?

– Da, răspunde ea, ridicând din nou privirea la mine cu un zâmbet ușor, mulțumit. *Exact.* Cum ar fi basme.

– Super, mă arăt eu încântat, oprindu-mă în fața ei, cu florile roz între noi.

Vârful unuia dintre tenișii ei Converse galbeni trasează un mic cerc în pământ. Când nu mai spune nimic, încep din nou să vorbesc.

– Cum te cheamă? o întreb, dar vocea ei se suprapune peste a mea, întrebând:

– Te doare capul?

Capul? Întind mâna către cicatrice. Credeam că părul meu lung o acoperă.

Îmi trec degetele peste ea. Durerea stăruie, dar e mai vagă acum.

– Cum de ai…

– Marley, spune ea și cuvintele noastre se suprapun din nou. Numele meu e Marley.

„Marley.“ Numele nu e familiar, dar fața ei, da.

– Eu sunt Kyle, spun, încercând să păstrez conversația pe un singur făgaș. Kyle Lafferty.

Ea încuviințează din cap și îmi studiază fața mult timp înainte de a spune:

– Mâncarea ajută. La durerile de cap.

Privirea mea stăruie fără să-și dea seama pe gura ei, cu buze delicate și roz, arcuite în sus la colțuri ca două petale de trandafir.

– Poate că ar trebui să mănânci? E ora prânzului, continuă ea.

O durere iute, ascuțită îmi săgetează tâmpla și dispare înainte să apuc să ridic mâna ca s-o ating.

– Vrei… să mănânci de prânz? mă întreabă.

– *O*, exclam eu, înțelegând în sfârșit.

Mi se strânge stomacul. Nu sunt aici ca să-mi găsesc prieteni. Sunt aici pentru Kim. Scutur din cap și dau să mă întorc și să mă îndepărtez de ea.

– Nu. Ăăă, ar trebui să plec…

– Dar ți-e foame, mă contrazice ea.

Deschid gura ca să protestez și, ca la comandă, stomacul meu chiorăie prelung. Perfect! Marley își înăbușă un zâmbet. Trebuie să mă lupt cu impulsul de a zâmbi și eu în vreme ce râsul urcă în mine, încercând să iasă

afară. E o reacție cu totul străină pentru mine acum, să râd. Dar mă face să mă simt… bine.

Și are dreptate. Chiar mi-e foame. Dar… să merg cu ea la masă ar însemna să plec înainte să termin de vorbit cu Kim. Deși habar nu am ce să spun, nu mi se pare potrivit să fac altceva.

Așa că dacă nu pot să fac *asta*, atunci probabil ar trebui să mă duc acasă.

– Mulțumesc, dar chiar nu pot, o refuz politicos și pornesc șchiopătând pe lângă ea pe alee, îndreptându-mă către poartă.

– O, pleci! remarcă ea.

Ceva din vocea ei mă face să mă întorc.

Sunt hotărât să nu mă răzgândesc, dar ea își dă părul după urechi, cu ochii căprui așteptând.

„Mergi mai departe!“

Vreau să o fac, dar simt că am prins rădăcini acolo, iar picioarele mele refuză să-mi asculte mintea.

Marley face un pas spre mine, dar când eu nu spun nimic, își bagă mâinile în buzunare și-mi întoarce privirea.

Poate că se simte singură? Un cimitir nu e chiar un loc grozav în care să stai la ora prânzului.

Mă gândesc că pot găsi ceva în comun cu asta. Viața mea socială din ultimele trei luni a fost să stau cu mama. Uneori cu Sam, în ultimul timp, dar în general cu mama. Probabil nu e cel mai normal lucru pe care l-ar putea face un tip de optsprezece ani, dar eu nici măcar nu mai știu cum să fiu din nou normal.

Mă uit din nou la ea. Adică, e doar prânzul. Oricum voiam să mă duc acasă și să mănânc niște cereale sau ceva.

Îmi oferă un mic zâmbet, ca și cum ar ști ce gândesc.

– Deci…, mă îndeamnă.

– Mergem să luăm prânzul? o întreb.

Zâmbetul ei ar putea aprinde nouă sori. Ochii par mai strălucitori, cafeniul lor mai intens. Mai vibrant. Mai verde.

E contagios. Deodată zâmbesc și eu. Primul meu zâmbet adevărat după multe luni. Și, ca o schimbare, e un sentiment plăcut să faci pe cineva bucuros.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spune ea, și o pornim împreună pe alee, către marile porți de fier.

În vreme ce ne îndepărtăm, eu șovăi și mă uit înapoi la mormântul lui Kimberly. Nu știu ce m-am așteptat să se întâmple, dar cu siguranță nu asta. Îi promit că o să mă întorc, că data viitoare o să știu ce să spun, dar vocea ei rămâne tăcută.

Seară în care se sărbătoresc toate realizările din atletism ale unui an școlar. Evenimentul, la care participă toți elevii care practică atletismul, are loc în iunie și include o decernare de premii, un bufet și dans.
Touch football este o variantă a fotbalului american, în care regulile de bază sunt aceleași, dar fără placarea jucătorilor, ci doar atingerea lor, pentru a opri un atac.

CAPITOLUL 9

Câteva minute mai târziu, mă opresc brusc când îmi dau seama unde suntem.

Aici? Pe bune? Dintre toate locurile unde aș fi putut ajunge, picioarele m-au purtat în mod automat aici, aleile șerpuite ale parcului ducând la…

– O, ador iazul ăsta, spune Marley.

Mă uit pieziș la ea.

– Ai mai fost aici?

Ea încuviințează din cap și o piesă de puzzle se așază la locul ei. Poate că de-asta mi se pare cunoscută. Probabil că am văzut-o când am fost aici cu Sam și Kim.

Iazul era unul dintre locurile noastre preferate. Mai ales pentru că de obicei era destul de pustiu seara și pe deplin pustiu noaptea. Fără lumini în preajmă, ochiul întunecat de apă și copacii care-l înconjurau erau de obicei cu totul doar pentru noi. Am băut șampanie proastă din pahare roșii de plastic când Kim a devenit conducătoarea majoretelor, iar Sam a stat pe stânca din mijloc, fluturându-și pumnul în aer, când a fost inclus în echipa cu cei mai buni jucători ai sezonului, unul al naibii de greu, într-a unsprezecea.

Uneori, eu și Sam veneam aici singuri dacă aveam timp de pierdut după antrenamente, sau mă întâlneam aici cu Kim ca să ne rezolvăm micile neînțelegeri.

Acum mă întreb dacă *ei* au venit vreodată aici singuri. Dacă ăsta a fost locul în care Kim i-a spus lui Sam despre Berkeley.

– Dar eu mă duc acolo, spune Marley, smulgându-mă din gânduri când arată spre malul opus, la o mică armată de rațe, cu picioarele lor portocalii profilate pe pătura verde a ierbii. Acolo sunt rațele mele, adaugă ea.

Nu știu dacă ochii îmi joacă feste, dar pot să jur pe piciorul meu sănătos că iarba pare mai verde acolo. E o metaforă stupidă, dar am nevoie de o scuză ca să mă îndepărtez de banca noastră și de senzația asta de gheară pe care o simt în piept.

– Hai să mergem pe partea aia, atunci!

O pornesc într-acolo, și ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Marley când fac semn cu capul către cealaltă parte a iazului.

Mă opresc puțin ca să-mi potrivesc cârja și, când ridic privirea, văd că Marley e deja la jumătatea drumului din jurul iazului, lăsându-mă în urmă.

– Hei! îi strig. Care-i graba?

Ea se răsucește ca să se uite la mine, cu părul ei lung fluturând în briză, cu soarele conturându-i fața. E ca o fotografie retușată de pe Instagram care a prins viață. Un instantaneu perfect, pentru care în mod obișnuit ai avea nevoie de o sută de ani pentru a-l surprinde.

Îmi desprind privirea și arăt către un mic chioșc cu gustări, aflat la câțiva metri de alee, cu o firmă roșu cu galben prinsă pe o latură.

– Hai să luăm prânzul! spun eu, repetând cuvintele de mai devreme.

Ea zâmbește larg. Ne îndreptăm, mai încet acum, către micul chioșc, unde fiecare dintre noi cumpără un hotdog și cartofi prăjiți. Eu iau o coca-cola, dar Marley alege ceaiul rece cu mentă proaspătă, cultivată în mica grădină comunitară din parc.

– Ceaiul rece cu mentă e preferatul meu. Mai ales vara, explică ea, uitându-se pe lângă mine la copacii de pe marginea aleii, care au început să îngălbenească, unul dintre primele semne ale toamnei vizibile peste tot. Mai am doar câteva săptămâni în care să mă bucur de el.

Încerc să-mi țin în echilibru farfuria și mă uit la ea cum ia o farfurioară de carton în plus pentru sosuri. Își pune cu minuțiozitate și ketchup, și muștar, și maioneză, despărțite de câte un cartof prăjit.

– De ce le-ai separat așa? Crezi că muștarul și ketchupul nu se înțeleg? o întreb când ne așezăm pe iarba verde lucioasă de pe cealaltă parte a iazului.

– Îmi place să cred că… fiecare merită propriul său spațiu, răspunde ea, vârându-și un picior sub celălalt în timp ce ridică în aer un cartof prăjit.

Și atunci, pentru că sunt o javră, îmi înmoi un cartof în grămada de ketchup de pe farfuria mea și apoi îl trec prin maioneză. Ea se strâmbă când bag toată combinația aia în gură.

– Bun, dar ai simțit gustul cartofului?

Mestec, încruntându-mă când înghit. Un gust intens de maio-chup, dar nu prea mult cartof prăjit. Nici măcar n-aș putea spune dacă e făcut din cartof.

Mă uit la Marley cum ia paiul de cartof de-un capăt și-l trece cu grijă prin ketchup, apoi mușcă încet.

– Uneori… mai puțin înseamnă mai mult.

Ridic din umeri și mă forțez să mă uit în altă parte, în direcția cimitirului. Îmi spun din nou că sunt doar politicos. Că fac un lucru cumsecade. Nu e ca și cum o s-o mai văd vreodată.

Dar vinovăția începe să clocotească în mine cu fiecare secundă, iar mâncarea își pierde gustul.

Nu de-asta am venit aici. Am venit să-mi iau rămas-bun de la Kim, nu să învăț protocolul corect al sosurilor de la o fată oarecare pe care am întâlnit-o la câțiva centimetri de mormântul iubitei mele.

Fostei mele iubite, mă corectez pentru a mia oară, și mai frustrat.

Ce fac?

Îmi termin repede hotdogul, mă ridic brusc și împing farfuria cu cartofii prăjiți rămași spre ea.

– Ăăă, poți să-i iei și pe ăștia, spun, evitându-i privirea, pentru că știu că dacă o privesc în ochi, probabil că o să rămân. Trebuie să plec. Mama are nevoie să o ajut la…

– Poate că o să ne mai vedem, mă întrerupe ea din minciuna pe care mă pregăteam s-o născocesc.

De parcă și-a dat seama de ea, dar nu-i pasă. Îmi oferă un zâmbet mic, timid.

– Poate, răspund eu, deși sunt aproape sigur că n-o să ne mai întâlnim.

Mă întorc pe călcâie și mă îndepărtez șchiopătând pe alee.

Încă mă mai gândesc la sosurile alea separate și la spuzeala ei de pistrui și la iarba verde de lângă iaz când intru pe ușa din față, aproape jumătate de oră mai târziu. Ca la un semnal, mama scoate capul din bucătărie ca să mă salute înainte chiar ca ușa să se închidă în spatele meu. Îmi studiază pantalonii și cămașa călcată.

– Te-ai dus în sfârșit la cimitir azi? întreabă ea, strângând mai tare spatula din mână.

După ce m-am văzut atunci cu Sam, m-a luat gura pe dinainte și i-am zis că mă gândeam să mă duc, și de atunci m-a întrebat în fiecare zi despre asta.

– Mda, spun scurt, fără să dau detalii.

Speram din suflet să-mi reușească.

– Tocmai pregătesc cina. Putem discuta despre asta.

– Am mâncat deja, spun și mă îndrept spre camera mea.

Mai degrabă mi-aș rupe din nou femurul decât să vorbesc despre ziua asta.

Cobor șontâcăind pe treptele spre subsol și mă opresc în fața dulapului ca să-mi las jacheta. Când deschid ușa, privirea mi se oprește pe cutia vârâtă în colț.

Cutia în care se află tot ce au putut salva din mașina mea după accident.

O scot de acolo și o așez pe podea. Mă uit la ea câteva secunde ce-mi par o veșnicie, încercând să-mi fac curaj să o deschid. Dacă n-am reușit nimic azi la cimitir, aș putea măcar să încerc să fac asta.

Mă trezesc holbându-mă la o bucată de țesătură albă străvezie care se ivește de sub colțul îndoit. Nu știu ce e, dar are ceva care mă face să mă tem să desfac clapele. Să văd ce mai e înăuntru.

Îmi fac curaj să întind mâna și să scot lucrurile pe rând. În vreme ce examinez conținutul, găsesc o bucată de țesătură care seamănă cu o eșarfă.

Sub ea, o geantă. Un singur pantof.

Bucăți minuscule din ea, care nu vor mai fi niciodată purtate. Nu i se vor mai înfășura grațios în jurul gâtului, nu vor mai sta agățate de umărul ei, nu vor mai fi aruncate din picior în colțul camerei mele după o seară petrecută în oraș.

Caut mai departe și găsesc globul stroboscopic, complet intact.

Îl ridic pentru ca lumina de la veioza de pe noptieră să se reflecte în el și să trimită așchii de lumină în toată camera. Durerea mă înjunghie în cicatrice și văd micul glob de discotecă aprins în vreme ce farurile camionului se năpustesc spre noi, iar stropii de lumină cad pe fața îngrozită a lui Kimberly. Inima începe să-mi bubuie și vederea mi se încețoșează.

Scap din mână ornamentul și închid ochii, iar durerea se stinge pe măsură ce amintirea piere.

Când deschid din nou ochii, privirea îmi aterizează pe o cutie mică de catifea aflată chiar la fund. O scot cu grijă și o deschid, pentru a da la iveală brățara cu talismane. Îmi înfășor degetele în jurul ei, iar metalul rece se așază blând în palma mea.

Îmi trec degetul peste talismane, ajungând în cele din urmă la zalele goale, locul pe care-l lăsasem pentru amintirile noastre viitoare. Amintiri pe care și le-ar fi făcut singură, la Berkeley.

Acum *eu* sunt cel care își va face propriile amintiri fără ea.

Mă gândesc la cuvintele lui Sam de acum două seri, când a venit la mine. „Ce ar fi vrut Kim.“ La mama și la al ei „Mereu înainte. Niciodată înapoi.“ La Marley, stând lângă iaz. Iazul *nostru*.

Așez la loc brățara în cutia ei și o pun deoparte. E prea curând. M-am dus azi pentru că am crezut că asta ar fi vrut Kim.

Și atunci, de ce fiecare minut nou încă mai pare o trădare a tuturor celor trecute?

CAPITOLUL 10

Câteva zile mai târziu, mă aflu din nou la cimitir, la mormântul lui Kim, pentru că vreau doar să fiu aproape de ea. Nu în felul acela de „viziune înfricoșătoare“, ci mai degrabă într-un fel „nu știu ce altceva să fac“.

Așez un buchet proaspăt de lalele lângă stânjeneii mei ofiliți, dar un alt buchet mai mare de lalele stă deja rezemat de piatra de mormânt. Mă întreb câte buchete au adus părinții lui Kim în ultimul timp.

Cel puțin de data asta am adus florile potrivite.

Scot eșarfa de mătase din buzunar și o așez încet peste piatră, dând-o astfel înapoi celei căreia îi aparține.

– Ei bine, Kim, spun eu, dându-mă în spate. La fel ca întotdeauna, mi-e greu să-mi dau seama exact ce vrei. Mă tot gândesc că știu, dar…

Mă opresc, pe jumătate așteptându-mă să-mi răspundă, dar nu se aude decât sunetul vântului printre copaci, cu frunzele foșnind deasupra mea.

Mă așez pe jos și îmi sprijin spatele de piatra de mormânt, așteptând în tăcere un moment de limpezime. Trec cinci minute. Apoi cincisprezece. Dar nu vine nimic. Și aceeași întrebare mi se învârtește în cap ca o bandă de știri care rulează fără oprire.

Mă uit în jur și văd marea de flori roz aflată la două morminte mai departe. Mă ridic și cedez în fața curiozității.

Întind mâna și ating petalele moi ale unei flori.

– Crini orientali, spune o voce în spatele meu.

Iisuse! Tresar, simțind că-mi sare inima din piept când mă uit și o văd pe Marley stând lângă mine, cu părul ei lung strâns la spate cu un elastic galben. Trage crinul pe care l-am atins și ochii ei căprui îl studiază.

Ochii mei cercetează piatra de mormânt cuibărită printre florile roz.

– Sora mea, Laura, spune încetișor Marley. Ea a fost eroul meu. M-a iubit așa cum sunt, zice ea, ca și cum reluăm o conversație începută deja. Așază floarea pe piatră. Nu a contat pentru ea că sunt diferită. Sau sensibilă. Sau tăcută.

Ridică privirea spre mine și pot să văd în sfârșit de unde vine intensitatea din ochii ei. E pierderea, îngropată în căpruiul adânc, o durere familiară înfășurată în jurul irisurilor. Cunosc durerea asta. E ca și cum m-aș privi într-o oglindă.

– Voiam să fiu ca ea, adaugă Marley, luându-și privirea de la mine și întorcându-și din nou fața spre flori.

– Câți ani aveai când…

– Tocmai împliniserăm paisprezece ani.

„Împliniserăm“? Dar n-apuc să întreb nimic, căci completează ea.

– Gemene.

„La naiba!“

– Ce s-a întâmplat?

– O, eu nu spun povești triste, zice ea.

Apoi zâmbește cu tristețe, ca și cum o perdea ar cădea în spatele ochilor ei.

Bine, atunci. Ăsta e în mod *clar* un subiect sensibil. Rămânem tăcuți un lung moment.

– O!

Își trage de pe umăr geanta galbenă și mă surprinde scoțând o singură floare dintr-un buzunar lateral. Ochii i se limpezesc și mi-o întinde, ca și cum eu i-aș fi cerut să mi-o aducă.

Întind mâna prudent și o iau, studiindu-i centrul galben rotund, cu petalele din jurul lui perfect egale și albe. Pe-asta chiar o știu.

– O margaretă? întreb.

– Florile au înțelesuri diferite, spune ea, simțindu-mi nedumerirea. Asta m-a dus cu gândul la tine, continuă Marley, dând din cap spre margaretă.

– De ce? Ce înseamnă? întreb, un pic surprins că florile pot avea vreo semnificație.

Credeam că sunt doar ceva drăguț la care să te uiți.

– Speranță, spune ea simplu.

„Speranță.“ Crede ea că *am* speranțe? Eu nu mai sper prea multe acum.

– Mă bucur să te revăd, adaugă ea deodată, evitându-mi privirea. Nu eram sigură că o să te mai văd.

Mă abțin să spun că eu n-aveam de gând să o revăd. Zâmbesc doar, și apoi, ca și când deja plănuiserăm asta, o luăm în jos pe alee și ne îndreptăm spre iaz. Cumpărăm niște popcorn de la un vânzător din parc și apoi mergem pe partea iazului unde sunt rațele. Se adună toate în jurul picioarelor ei și o privesc curioase, măcănind atât de tare, încât pot să jur că toate au minimegafoane.

O văd cum bagă mâna în cutia cu dungi albe și roșii și le azvârle câteva floricele, iar părul îi alunecă pe față. O imit, luând o mână de popcorn și împrăștiind-o pe jos în fața mea. Rațele se năpustesc de parcă n-ar mai fi mâncat nimic toată viața lor.

– Vii des aici? Să hrănești rațele?

Ea șovăie, cu un pumn de floricele în mână.

– Nu la fel de mult ca înainte.

Încuviințez din cap, dar nu întreb de ce. Știu cum e să nu mai faci lucrurile care îți plăceau.

O rață se repede cu ciocul la popcornul din mâna ei și ea țipă, risipind tensiunea cu un râset. Sare înapoi și dă drumul floricelelor înainte ca rața să-i ciugulească degetul mic. Umărul ei îmi atinge brațul, suficient de ușor cât să mă facă să mă înfior.

Îmi dreg glasul și fac un pas înapoi.

Urmăm rațele către apă și, odată ajunși la marginea iazului, Marley se oprește ca să ridice privirea spre cer, cu mâna încremenită peste floricele.

– O să plouă, spune gânditoare, cu capul dat pe spate ca să vadă norii grei și întunecați de deasupra noastră.

Îi urmăresc privirea și încuviințez din cap. Ceva din imaginea asta îmi aduce aminte de cerul din seara petrecerii de absolvire. Același cenușiu amenințător, norii încărcați de ploaie.

Din nou, în minte mi se ivește gândul că n-ar trebui să fiu aici.

– Lui Kim îi plăcea întotdeauna când ploua, spun, clătinând din cap.

Îmi iau privirea de la cer și văd un fluture albastru care zboară peste iazul întunecat, chinuindu-se să-și miște aripile.

Ceva e în mod clar în neregulă cu el. E în aer, dar abia se ține sus. Se îndreaptă încet și chinuitor spre noi, tot mai aproape de apă cu fiecare bătaie de aripi.

– Kim, spune Marley.

Auzindu-i numele rostit de Marley, cicatricea îmi zvâcnește deodată.

– Mormântul la care te duci mereu, continuă Marley. A fost mai mult decât o simplă prietenă, nu?

– Mda, spun, și o avalanșă de amintiri mă copleșește.

Îmi simt mâna în mâna ei pe când mă trage pe coridorul pustiu al școlii în timpul balului dintr-a unsprezecea. O văd alergând pe terenul de fotbal după ce am aruncat pasa cu care am câștigat meciul. Îi simt buzele lipite de ale mele acea primă dată, când a găsit mesajul meu în jurnal.

– A fost mai mult, continui.

Îmi aduc aminte de durerea pe care am văzut-o mai devreme în ochii lui Marley. Ceva îmi spune că pot să-i vorbesc despre asta, că ea ar putea să înțeleagă într-un fel în care mama și chiar Sam nu par să poată. Dar nu știu nici măcar cum să încep.

Așa că mă întorc din nou spre fluture și îl urmăresc cum plutește mai aproape și mai aproape de mal. Încă puțin… încă puțin…

– Kimberly n-a reușit, spun cu regret, silindu-mă să încerc să vorbesc despre asta, dar îmi țin privirea ațintită asupra aripilor albastre ale fluturelui.

Aripile cedează și fluturele cade pe suprafața apei, atât de aproape de mal, dar nu suficient de aproape. Se zbate, luptându-se cu curentul. Mă apropii în grabă de marginea apei și iau cu grijă insecta în mână.

Mă uit în jos la apă. Ceva e-n neregulă. Mă uit mai atent și-mi dau seama…. că nu mă văd în apă. Văd doar ramurile copacilor deasupra capului meu, conturul frunzelor. Cenușiul furtunos al norilor din cer de dincolo de ele.

Mă încrunt și mă aplec mai mult.

Văd acolo chiar și fluturele, dar nu… *pe min*e.

Ca și cum eu *nu am* o reflexie.

Înghit anevoie și încerc să mă adun în vreme ce durerea familiară îmi bubuie în cap. Mă lupt să rămân ancorat în realitate și să nu-mi las creierul distrus să preia controlul, și cuvintele doctoriței Benefield mi se ivesc în minte.

„Relaxează-te! De asta ai nevoie.“

Mă concentrez pe bătăile inimii, pe felul în care cutia toracică mi se ridică și coboară în jurul ei, pe fluturele care se zbate în palma mea.

O altă reflexie apare în apă. Marley, cu chipul îngrijorat. Mă uit repede la ea, și fluturele își ia deodată zborul, chinuindu-se încă.

– Biata făptură! spune Marley, privindu-l cum se îndepărtează.

Mă uit înapoi la apă, ținându-mi răsuflarea, și de data asta ochii mei se holbează la mine, întunecați și panicați. În clipa următoare mă simt ca un idiot. Probabil păream că îmi pierd cumpătul pentru un fluture.

Spasmele astea cerebrale par să devină tot mai ciudate, în loc să treacă. Ridic mâna să-mi pipăi cicatricea, dar îmi ascund gestul trecându-mi degetele nonșalant prin păr. Doctorița Benefield a zis că asta se întâmplă ca o reacție de apărare. Poate s-a întâmplat pentru că am vorbit despre accident.

Marley se apleacă peste umărul meu să se uite la reflexia mea în apă. Și, desigur, e chiar acolo, uitându-se la noi, așa cum trebuie să fie.

Părul ei cade peste brațul meu când se apleacă mai mult și simt cum un fior îmi trece prin tot corpul.

– Cu cicatricea aia, zici că ești Harry Potter. Fără ea, ai fi practic Făt-Frumos sau ceva de genul ăsta.

Toate gândurile despre lovitura mea la cap dispar, pentru că… *Făt-Frumos*?

– O, nu, exclam amuzat. Ăsta-i genul de basme pe care le scrii? Le umpli capetele copiilor cu *asemenea* prostii?

Dacă am învățat ceva din ceea ce s-a întâmplat cu Kim, e că în mod clar nu sunt un prinț. Iar dragostea nu e un basm, indiferent cât de perfect sună povestea. Nu mai cred asta.

Imaginile noastre devin neclare deoarece începe să plouă, iar picăturile grele creează unde concentrice pe suprafața iazului.

– Sper că nu e o prostie, spune ea, cu o voce liniștită. Sper că mă așteaptă ceva mai bun în care să-mi pun nădejdea.

Își ridică fața spre cer. Văd trandafiriul buzelor ei, felul în care își deschide chipul în fața ploii. În acel moment vreau să-i spun totul. Pentru că, deși pare de-a dreptul imposibil după tot ce s-a întâmplat, și eu vreau să cred că mă așteaptă ceva mai bun.

Dar ploaia se întețește și, înainte să mă pot hotărî, trebuie să plecăm.

În seara aceea stau la masa din bucătărie, învârtind și plimbând spaghetele prin farfurie cu furculița, cu părul încă ud de la mersul spre casă prin ploaie.

– Ei, spune mama, scanându-mă cu vederea aceea cu raze X pe care o au toate mamele, pare o fată drăguță.

Mușcă cu zgomot, crănțănind, din pâinea cu usturoi. Nu știu cine naiba m-a pus să-i spun mamei despre Marley când am intrat pe ușă, murat până la piele și ținând în mână o margaretă. M-a întrebat de unde o am, iar creierul meu leneș nu s-a putut gândi la vreun alt motiv pentru care aș ține în mână o margaretă.

Acum îmi dau seama că orice scuză ar fi fost mai bună decât să-i spun adevărul.

Îmi încleștez mai tare mâna pe furculiță în vreme ce ea insistă să-i dau mai multe detalii.

– De-abia am cunoscut-o, spun, înfigându-mi furculița într-un nod de spaghete. Nu face din țânțar armăsar, OK? E doar… plăcut să stau cu ea. Ea… înțelege prin ce trec.

Clatin din cap. Nu e ca și cum aș fi cunoscut-o în parc sau la mall. A fost într-un cimitir. Și nu *orice* cimitir. A fost în cimitirul unde e îngropată *Kim*.

– Dar, adică… la naiba!

Ne privim lung, și ea îmi citește gândurile cu o altă putere mistică a mamelor.

– Kim ar vrea să fii fericit.

– Mamă, i-am spus că o s-o iubesc pe veci. Chiar și să fiu doar prieten cu cineva nou mi se pare greșit.

– Asta nu e foarte corect față de tine, nu? remarcă ea.

Îmi las furculița să cadă cu un zăngănit în farfurie.

– Cum ai putut să spui asta?

Nu e foarte *corect*? Ce nu e corect e că viața lui Kim a fost răpită din cauza unei cerți și a unei furtuni nebune. Cel mai mărunt lucru pe care-l pot face e să-mi țin promisiunea asta față de ea.

– Kyle, spune mama calm, ignorând izbucnirea mea, exact așa cum a tot făcut în ultimul timp. Am vrut doar să spun că viața ta merge înainte. Nu știi niciodată…

– Nu, o contrazic eu, ridicându-mă zgomotos de la masă. Ba știu. Kim a fost unică pentru mine. Și eu sunt cel care nu e corect cu ea.

Cu aceste cuvinte, mă reped spre camera mea de la subsol, și o nouă idee prinde contur în mintea mea.

Dacă nu mă pot duce la cimitir doar pentru Kim, trebuie să nu mă mai duc.

Trebuie să n-o mai văd pe Marley.

CAPITOLUL 11

O săptămână mai târziu, mă îndrept spre cimitir ca să-i spun lui Marley că nu pot să mă mai întâlnesc cu ea, iar ziua caldă de toamnă mă poartă pe aleile șerpuite ale parcului în vreme ce o caut la fiecare cot al drumului, în fiecare pâlc de copaci.

Probabil că o să mă creadă un ciudat dacă o caut doar ca să-i spun că de-acum am de gând să o ignor. Adică, ce-o să-i spun de fapt?

„Hei, dacă se-ntâmplă să dai de mine la mormântul iubitei mele moarte, nu te aștepta să te salut."

Îmi dau ochii peste cap, deși asta e exact ce am de gând să fac. Pentru că simt că astfel voi putea fi corect față de Kim.

Gândurile mele se întorc la cearta mea cu mama de săptămâna trecută, și simt cum frustrarea și vinovăția îmi înnoadă stomacul.

În ultimul timp mama a fost exact ca o moară stricată. „Trebuie să mergi înainte. Nu te mai agăța de trecut."

Am încercat să vorbesc cu Sam despre asta în timpul alergărilor de dimineață pe care am început să le avem în fiecare vineri, dar e inutil. El zice că asta nu înseamnă să te agăți de trecut, ci doar să-i păstrezi memoria vie. Sam încearcă întotdeauna să-mi spună ce ar trebui să fac și cum ar trebui să mă vindec, fără să se obosească să-mi dea și detalii folositoare.

Respir adânc, prelung, încercând să mă eliberez de sentimentul că sunt prins într-o capcană. Blocat undeva între Kim și Sam și mama, incapabil să trec linia de start.

O bluză cu dungi galbene și albe îmi atrage atenția, cu linii suficient de subțiri pentru ca cele două culori să se îmbine.

Marley.

Stă lângă un cireș mare înflorit, cu părul ei lung fluturând în briză și dansându-i peste umeri, până la mijloc.

O privesc cum întinde mâna și rupe cu grijă o rămurică din pom, și ceva din mișcarea ei mi se pare familiar, cu toate că abia o cunosc. Miroase curioasă mănunchiul de flori roz mărunte de la capătul ramurii.

Mă trezesc întrebându-mă ce face, apoi îmi aduc aminte de ce sunt aici. Poate că ar trebui să las totul la voia întâmplării. Nu m-a văzut încă. Dau să mă întorc și să plec.

– Ai decis să nu mă mai vezi, spune o voce, furându-mi vorbele din gură.

Mă uit înapoi și o văd pe Marley studiindu-mă, cu o expresie lipsită de seninătatea cu care eram obișnuit.

Mă opresc. *Cum a…?* Nu contează.

Mă uit la rămurica de cireș din mâna ei, evitând întrebarea.

– Floarea asta ce înseamnă?

– Ce vrei să însemne? îmi întoarce ea întrebarea.

Mă ia pe neașteptate. E prima persoană, după foarte multă vreme, care mă întreabă așa ceva.

„Un nou început.“ Îmi opresc cuvintele înainte să iasă, cu răspunsul ivindu-se deodată înaintea mea. Un drum înainte care nu pare greșit.

– Eu nu… nu știu, răspund în schimb.

Ar trebui să închei discuția, să spun la revedere.

Doar că nu pot. Ochii ei nu mă cred. Mă țin în loc, cu firișoarele lor verzi vibrând în soarele dimineții, aceeași culoare ca iarba de lângă iaz. De pe partea lui Marley a iazului.

– Vreau…, încep să zic, și văd cum florile de cireș încep să tremure ușor.

Câteva petale cad pe pământ într-o ploaie măruntă.

„Spune-o!“

Dar nu pot. Chipul ei are acel ceva pe care-l tot caut. Acel lucru fără nume pe care-l căutăm, de fapt, amândoi.

– Vreau… un prieten, zic, și propriile cuvinte mă surprind. Cineva care să nu mă fi cunoscut înainte să se întâmple toate astea. Cineva cu care pot să fiu eu însumi, acel eu care devin. Nu cine am fost. Eul care *vreau* să fiu.

– Cu toții vrem asta, nu? spune ea, încuviințând din cap.

Dar trebuie să stabilesc o limită. Pentru mine. Pentru Kim.

– Dar asta e tot ce pot să fiu. Doar prieten.

Ea își mușcă buza și umerii i se relaxează. Ca și cum e un compromis sigur și pentru ea.

– Categoric. Doar prieteni. Nimic mai mult.

Apoi se luminează la față și îmi întinde rămurica de cireș. O iau și râd ușor.

– Deci… ce înseamnă, de fapt? o întreb.

– Florile de cireș? Înseamnă renaștere, un nou început, spune ea.

Cuvintele ei îmi fac pielea de găină. O altă pală de vânt scutură florile de cireș din copacul din spatele nostru, apoi trage de rămurica din mâna mea. Ochii ei sunt strălucitori când îmi zâmbește prin vârtejul de petale albe și roz, iar soarele sclipește printre copacii din jurul ei.

Mai târziu, când mă întorc acasă, îmi scot jacheta și găsesc o petală de floare de cireș agățată de o mânecă. O iau și o țin în palmă. Culoarea mă face să mă gândesc la rochia lui Kim de la banchetul dintr-a douăsprezecea. I-am spus asta lui Marley ceva mai devreme, când stăteam sub cireșul plin de flori, și ea a încuviințat iarăși din cap, cu o expresie gânditoare.

Și surorii ei îi plăcea rozul. De aceea se și oprise lângă cireș.

Până în acel moment ținusem pentru mine tot ce îmi amintea de Kim, dar vorbind despre asta cu Marley, într-un fel amintirile păreau mai puțin dureroase. Nu mă mai simțisem atât de în largul meu cu cineva de foarte multe luni.

Nu crezusem că așa o să meargă lucrurile cu Marley.

Îmi azvârl pantofii din picioare și mă trântesc pe pat cu un geamăt, trăgând pătura peste cap. O parte din mine se simte slabă, ca și cum aș fi trădat-o pe Kim doar ca să mă simt eu mai bine, dar vinovăția nu mă mai copleșește ca înainte.

Frustrat, mă răsucesc în pat. Nu știu cum e mai bine să fac.

Nu mai știu nimic. Mă holbez în întunericul de dincolo de pătură, lăsându-l să mă învăluie. Nu știu cât timp trece, dar în cele din urmă mă trezesc cu un tresărit când îmi sună telefonul. Mă uit pe fereastră și e deja noapte.

Amețit, bâjbâi cu degetele pe noptieră până găsesc, în sfârșit, telefonul. Trebuie să fie Sam.

Mă uit la ecran, surprins să văd că e negru. Nu e niciun apel, dar sunetul nu se oprește. Dacă nu e telefonul meu, atunci de unde vine?

Mă ridic în capul oaselor, încercând să-mi dau seama.

Nu am un telefon fix în cameră. Telefonul de sus e *sus*, iar mobilul mamei trebuie să fie la ea. Și totuși, e un telefon care sună undeva în apropiere.

Un val de groază mă năpădește când privirea îmi cade pe geanta lui Kimberly, așezată pe biroul meu. *În niciun caz!* Mă apropii de birou, cu inima bubuindu-mi în piept. Sunetul vine în mod clar din geantă. O deschid. Mobilul lui Kimberly, cu husa lui albastră sclipicioasă, e în fundul genții, iar pe ecran clipesc cuvintele APELANT NECUNOSCUT în vreme ce sună. E imposibil! Telefonul lui Kim nu a mai fost încărcat. Cum a rămas așa atâtea luni?

Continuă să sune.

Apăs într-o doară pe butonul verde și îl duc la ureche.

– Alo?

Telefonul pârâie zgomotos, și prin undele statice aud un bâzâit și voci îndepărtate.

– Mă… zi? Nu… trebuie…

– Cine e? întreb, apăsându-mi telefonul pe ureche, chinuindu-mă să aud.

Dar conexiunea se întrerupe brusc. Mă uit la telefon și văd că ecranul e întunecat. Apăs pe butonul de deschidere cât de tare pot, dar telefonul refuză să-și revină. Bateria e complet moartă.

Șchiopătez repede spre pat, smulg încărcătorul din telefonul meu și îl conectez la al lui Kimberly.

Îmi trag scaunul de la birou și mă trântesc pe el, holbându-mă la telefon în timp ce se încarcă, văd cum apare simbolul bateriei, cum clipește linia roșie. Mă reazem de noptieră, privind. Cine *naiba* să fi fost la celălalt capăt al firului?

Aștept și aștept, dar telefonul refuză să pornească din nou. Încep să mi se închidă ochii. Îmi aduc aminte cum am bătut-o la cap pe Kim să-și ia un telefon nou, unul care chiar să se încarce când îl bagi în priză, dar n-a mai apucat. Așa că stau și aștept.

Mă trezesc cu o tresărire, dându-mi seama că sunt din nou în pat, cu pătura înfășurată în jurul meu.

Nici nu-mi aduc aminte când m-am întins la loc.

Cuprins de o stare de neliniște, mă întorc și întind mâna după telefonul lui Kimberly, pipăind peste tot pe noptieră. Nu-l găsesc nicăieri.

Oare l-am trântit pe jos în starea mea de zombi?

Mă aplec peste marginea patului să mă uit pe podea, dar sângele îmi vine în cap și îmi trimite o durere zvâcnitoare de-a lungul rănii de pe frunte. Îmi notez în minte: creierul nu e încă pregătit pentru o schimbare bruscă de tensiune.

Nu e nimic pe podea.

Adică, mă rog, sunt câteva ambalaje de mâncare, dar niciun telefon.

Mă dau jos din pat și mă uit pe birou după geanta ei. Dar… nu e acolo. Locul unde se afla noaptea trecută e gol.

Asta n-are nicio noimă.

Mă întorc încet către dulap. Acum, când mă gândesc mai bine, ceea ce chiar n-are nicio noimă e ca geanta ei să se fi aflat pe birou. Nu a stat *niciodată* pe birou. E încă…

Deschid ușa dulapului și văd imediat cutia, băgată într-un colț, așa cum a fost întotdeauna.

Ridic clapele și văd pantoful, globul stroboscopic și…

Geanta, și telefonul înăuntru, cu ecranul întunecat și tăcut.

CAPITOLUL 12

– Nu s-a întâmplat. E doar în capul tău, îmi strigă Sam la alergarea din dimineața următoare, chinuindu-se să țină pasul cu ritmul meu de tip speriat de bombe care începe să se apropie de cel al unui alergător olimpic la maraton, chiar și cu piciorul meu care încă nu e vindecat complet.

La primul kilometru pe pistă, i-am spus despre telefon, apelantul necunoscut, vocea întretăiată, chinuindu-mă să exprim în cuvinte ce naiba s-a întâmplat în noaptea trecută.

Dintre noi doi, el a fost mereu cel cu gândirea logică. Poate că reușește să mă ajute să înțeleg asta.

– Sam, l-am *văzut* sunând. Am *auzit* pe cineva la celălalt capăt. Ți-aș putea spune fiecare detaliu. Nu părea un vis.

Piciorul îmi cedează și mă opresc brusc. Mă apuc cu mâinile de genunchi în vreme ce încerc să-mi recapăt suflul, și văd punctișoare în fața ochilor.

– N-am spus că ai visat, frate, zice Sam, oprindu-se lângă mine. Dar te-ai *lovit* la cap.

– De ce tot mai am halucinații? Fac tot ce a zis doctorița. Iau pastile, fac exercițiile de memorie, sunt activ. Dar de *fiecare* dată când mă întorc, o văd, zic eu, ușor agitat. Mă îndrept de spate și îl privesc în ochi. Ea nici măcar n-a vrut să fie cu mine, iar acum nu vrea să mă mai lase în pace?

Nu știu cine e mai șocat de aceste cuvinte. De unde a venit *asta*?

Sam se uită la mine, cu o expresie indescifrabilă.

Vinovăția mă cuprinde din nou, dar o parte din mine nu poate să nu simtă că există adevăr în ceea ce am spus. Kimberly a zis că nu vrea să mai fie cu mine, și totuși, în momentul în care respir ceva mai ușor, iat-o că apare, obsedându-mă cu fiecare migrenă și fiecare zvâcnire de durere. Fiecare amintire a accidentului. Fiecare gând despre viitor.

Mă străduiesc din răsputeri să stau pe picioarele mele și să fac ceea ce voia ea să fac. De ce nu vrea să mă lase?

– Și dacă asta nu-mi va trece niciodată? întreb, împungându-mă furios în rană. O să tot văd lucruri și o să tot aud lucruri până o să-mi pierd mințile? Mă doare prea mult să o văd. Să cred că e aici.

– *Pe tine* te doare? pufnește Sam, uitându-se la mine. Ți-a trecut vreodată prin cap, Kyle, că nu ești singurul care suferă?

Observ acum linia rigidă a umerilor lui.

– Aș face moarte de om să o văd din nou, adaugă.

– Sam, eu…

– Te-ai obosit vreodată să vezi ce fac eu? Dacă sunt bine? mă întreabă el. Mă suni doar când ai *tu* o problemă. Nu vrei niciodată să vorbești dacă nu e vorba de *tine*.

Cuvintele astea mă fac să mă simt îngrozitor, dar, în același timp, pentru el a fost altfel. Eu am fost cel care s-a aflat *acolo* în acea seară. Cel care conducea mașina în care a murit *iubita* mea.

Ne privim lung, anii noștri de prietenie luptându-se cu ultimele câteva luni făcute praf.

– A fost și prietena mea, spune el, cu o voce joasă. Și pentru mine a fost specială.

– Îmi pare rău, Sam, știu că a fost, zic. Respir adânc și mă uit pe lângă el la pistă. Am fost un prieten de toată jena. Nu… nu știu ce fac.

Sam dă din umeri și oftează prelung.

– Nici eu, frate. De-asta nu ne putem pierde unul pe celălalt, spune, bătându-mă pe umăr. Singurul lucru care te face să-ți pierzi mințile ești *tu*. Ai avut un coșmar. Uită!

Vreau să-i spun că nu e chiar așa de simplu.

– Bine, adaug în schimb, arătându-mă de acord. Nu pot să-l pierd și pe el. Haide, zic, fixându-mi un zâmbet pe față și dând din cap către pistă. Tururile astea nu se fac singure.

Mai târziu, în duș, se întâmplă din nou. Sub apa care curge pe mine, mă întorc cu mintea la ploaia torențială din seara accidentului. Văd fața lui Kimberly chiar înaintea mea, la fel ca în parcarea de la hotel, cu părul complet ud.

Închid ochii, respir adânc și, când îi deschid, ea nu mai e. Dar amintirea acelei seri stăruie.

Când ies din duș și șterg aburul de pe oglinda din baie, mă văd din nou în mașină, îmi văd mâna ștergând parbrizul aburit.

„Relaxează-te! De asta ai nevoie."

Repet întruna cuvintele până când durerea din cap cedează, exact așa cum mi-a spus să fac doctorița Benefield. Îmi dau deoparte părul lung ca să-mi văd rana în oglindă – pielea se vindecă frumos, cicatricea încă mai are o culoare roz delicată. Îmi plimb degetul de-a lungul ei, încercând să mă conving că inima și creierul nu sunt ca pielea. Că pentru ele vindecarea durează puțin mai mult.

Dar n-o să se vindece niciodată dacă voi continua să cred că ceea ce văd e real. Mă gândesc la discuția mea cu Marley. Cum pentru prima oară după atâtea luni am putut să vorbesc despre Kim. Kim cea *adevărată*, nu ceea ce creierul meu distrus continuă să vadă. Așadar, cum pot să-mi conving creierul să se concentreze la Kim cea reală în loc să-și imagineze fantoma ei la fiecare colț? Reflexia mea din oglindă nu are niciun răspuns pentru mine.

Un lucru pot însă să-l îndrept.

Mă trag ușor de păr. E vremea să mă tund. Arăt ca și cum urmează să joc într-o reconstituire a Războiului de Independență, ca vărul lui George Washington.

Asta chiar ar fi un coșmar!

CAPITOLUL 13

Marley se apleacă spre mine, studiind cicatricea, la trei zile după ultima mea viziune și primul tuns în trei luni. Acum e foarte vizibilă și când Marley se apleacă în față, eu încerc să-mi distrag atenția uitându-mă la iarbă sau la copaci sau la oamenii care au ieșit la plimbare în parc. Apoi… întinde mâna spre ea și vârfurile degetelor ei abia îmi ating pielea. O face atât de ușor, încât lasă în urmă o senzație de electrizare.

E o senzație ciudată, ca și cum trupul meu se trezește la viață.

– Ce s-a întâmplat?

Își trage mâna și îmi dau seama că în tot acest timp mi-am ținut răsuflarea.

– Eu nu spun povești triste, îi răspund, tachinând-o.

Ea ridică din sprâncene și intră în joc.

– O, deci așa funcționează asta? Spun eu una, apoi tu?

Eu tac, dându-mi seama că 100 la sută *nu* vreau să funcționeze așa. Vreau să-i spun. Despre accident. Despre *Kim*. E prima persoană cu care am vrut să vorbesc despre toate astea.

– Cred..., încep, schimbându-mi poziția ca să-mi reazem spatele de cireș, și vocea mi se stinge. Doar că, de fapt, eu nu spun povești.

– Ba da, spui. Cu toții spunem, zice Marley și își încrucișează picioarele sub ea. Chiar acum spunem o poveste. Hotărând cum să fie, ce să spunem, ce să facem. Își dă părul după ureche. Asta înseamnă… să spui o poveste.

– Asta înseamnă să trăiești.

– OK, atunci *povestea de viață* a cuiva nu e cu adevărat o poveste?

La asta n-am replică, și o știe.

– Poți să nu mai ai dreptate? o întreb, pentru că pare al naibii de clar că are dreptate la orice. Te rog?

Ea își dă ochii peste cap și îmi trage un ghiont, iar obrajii i se îmbujorează ușor.

– Știi care-i cea mai grozavă chestie cu poveștile? mă întreabă.

Clatin din cap, cu ochii ațintiți pe roșeața din obrajii ei.

– Ascultătorii, spune ea. Fără niște ascultători, un povestitor vorbește doar aerului, dar când cineva ascultă…

– Ah, fac eu. Deci spui că tu ești un bun ascultător.

Ea își lasă capul într-o parte și ridică din umeri, ca și cum ar fi un fleac.

– Sunt. Și mi-ar plăcea mult să aud povestea ta. Dacă vrei să mi-o spui.

Pentru prima oară, mă gândesc că poate sunt în stare.

– Doamne! Expir, încercând să găsesc un punct de pornire. De unde să încep?

– Începe cu începutul, spune ea și se reazemă din nou de copac, iar umărul ei îl atinge pe al meu.

Îi arunc o privire. *Începutul?* Vrea să stea aici până la Crăciun? Deși cred că de fapt nu am niciun plan până atunci.

– OK, zice ea, arcuindu-și o sprânceană. Ce zici de mijloc? Două treimi?

Râd, încercând să mă gândesc la un loc bun. La locul *potrivit*.

– Ce zici de…? îi propun, văzând din nou cu ochii minții cum Kim își răsfrângea buza de jos când voia ceva de la mine. Ce-ai zice să încep cu Kim?

Așa că îi povestesc. Despre cum ne luptam noi doi pentru același leagăn în pauze și cum Sam renunța la al lui ca noi să nu ne mai certăm. Cum mi-am făcut curaj să scriu „I ♥ U“ în jurnalul ei în generală. Îi spun cum chiuleam amândoi de la școală de aniversarea noastră în fiecare an și făceam o mică excursie într-un loc-surpriză pe care ea îl alegea dinainte. Plaja, acvariul, un parc național. Întotdeauna alegea cele mai bune gustări și alcătuia cea mai tare listă de melodii pentru drum.

Toate începuturile. Toate planurile. Toate micile certuri și împăcări.

– Ceea ce vreau să spun e că eram perfecți. Știu că era un clișeu – șefa majoretelor și quarterback-ul. Dar eram cuplul model pentru toată lumea. Mă uit la florile de cireș căzute în jurul nostru în iarbă, și continui: Și chiar și atunci când nu am mai fost, după ce m-am accidentat la umăr, totul era în regulă pentru că tot o mai aveam pe Kim.

Întorc privirea spre Marley, dar ea nu spune nimic, doar așteaptă să continui, cu o privire blândă, liniștită.

Așa că îi povestesc cum a luat sfârșit cariera mea în fotbal. Cât de distrus am fost când am văzut radiografia, cum toți anii de antrenamente și visuri s-au năruit într-o fracțiune de secundă, cum m-a ținut de mână Kimberly în ambulanță și la spital. Nu a plecat nicio clipă de lângă mine.

– Să nu mă înțelegi greșit. Ne mai și certam, recunosc eu.

Ne certam dacă să mergem în oraș cu echipa, după accidentarea mea, sau să stăm la mine acasă. Sau când ea voia să mergem într-o excursie cu școala ca să vedem mai multe universități, dar eu nu voiam pentru că eram convins că drumul meu era croit pe deplin către UCLA. Sau când… în fine, ne certam pentru tot soiul de lucruri.

– Probabil mai mult ca majoritatea cuplurilor. Dar întotdeauna am crezut că era așa doar pentru că ne păsa atât de mult. Îmi frec călcâiul pe iarbă. Nu știu. Acum pare atât de stupid. Totul a fost așa de…

– Lipsit de importanță, spune Marley, ridicând privirea spre mine, și îmi dau seama că înțelege.

Nu mai insistă. Nu îmi pune întrebările esențiale, ce s-a întâmplat cu Kim, cu mine. Și poate că de-aceea și continui să vorbesc. Îi spun totul. De la petrecerea de absolvire până la viziuni.

Marley ascultă, fără să mă întrerupă, până când cuvintele mi se sting. Ochii ei sunt gânditori și își mușcă buza inferioară, ca și cum ar repeta în minte cuvintele mele.

– Ți s-a părut vreodată că ai totul sub control? mă întreabă, fixându-mă cu privirea.

– Nu, spun eu hotărât, deși îmi sună destul de fals.

Mai ales când privesc totul acum. Spunând întreaga poveste îmi dau seama că toate fisurile micuțe au devenit dintr-odată mai vizibile. Erau mai multe decât îmi aduceam eu aminte, destul cât să ducă la o ruptură majoră.

– Nu știu, spun eu în cele din urmă. E posibil ca după ce am pierdut șansa de a mai juca fotbal să mă fi simțit oarecum neputincios. Ca și cum tot viitorul meu dispăruse. Probabil că am crezut că dacă ea era cu mine, n-aș mai fi singur în asta. Poate că doar voiam să am control asupra a *ceva*.

– În cele mai multe zile, eu *încă* mă mai simt așa, mărturisește ea, dând din cap, cu privirea pierdută în depărtare.

Vreau să întreb, dar nu mai insist. Știu sigur că faptul că ea *nu* a pus întrebări m-a ajutat. Trebuie să am încredere că o să-mi spună atunci când va fi pregătită.

– Tot mai vrei să stai cu mine acum când știi că fosta mea prietenă mă bântuie? întreb eu ca să înveselesc atmosfera.

Marley râde și se ridică în capul oaselor pentru a aduna o mână de petale de cireș.

– Poate că nu o face, spune ea, culegând un pumn plin, după care le lasă să cadă una câte una. Poate că tu încă mai încerci să deții controlul. Încerci să ții aici o parte din ea.

Mă uit cum petalele plutesc încet către pământ.

– Destul de jalnic, spun, clătinând din cap. Adică, ea m-a *părăsit*.

– Îmi pare tare rău, dar…, spune Marley și când ridic privirea, văd cum un zâmbet îi apare pe buze. Vreau să spun… Kim. Zău așa! Ce toantă!

„Ce?“ Marley chiar a spus asta acum? Mă înfior, dar fără să-mi dau seama, un hohot de râs izbucnește din mine.

– Nu poți să spui asta. E moartă.

Sunt foarte sigur că asta e o regulă nescrisă. Nu poți să vorbești urât despre cei morți. Doar dacă nu sunt, de pildă, dictatori sau criminali în serie.

– Păi, s-a despărțit de tine, explică ea, și se ridică în picioare, scuturând bucățelele de pământ și de iarbă agățate de fusta ei galbenă. N-a fost o chestie deșteaptă.

Cuvintele ei mă iau prin surprindere, dar expresia ei nu pare să-mi spună că flirtează cu mine. Mă gândesc că se poartă doar ca o prietenă bună.

E plăcut să pot vorbi cu cineva despre despărțirea noastră. Cu cineva care nu mă va acuza pentru faptul că am fost părăsit.

Mă ridic și ea întinde mâna pentru a mă atinge ușor pe braț, iar din locul unde degetele ei mă ating par să se propage vălurele care îmi vibrează prin tot trupul. Expresia ei devine din nou serioasă.

– Îmi pare rău că suferi, spune ea.

Și nu par niște cuvinte goale, o propoziție generică pe care toată lumea o repetă din politețe.

Par sincere.

Și este exact ceea ce simt nevoia să aud. Ea nu mă împinge să fiu deja mai bun. Nici nu judecă în ce fel mă simt sau ce fac. Pur și simplu mă lasă să simt.

– Nu doare așa de mult ca înainte, răspund eu, și sunt surprins când îmi dau seama că e adevărat.

După o vreme, ne plimbăm prin parc, unde frunzele copacilor încep să capete nuanțe de oranj, roșu și galben. Unele se desprind de pe ramuri, plutesc și cad în fața noastră, iar noi pășim peste ele, strivindu-le cu zgomot.

Marley scoate din geantă o cutie roșu cu alb cu popcorn, pe jumătate golită, rămășițe de la întâlnirea anterioară la iazul cu rațe. Mi-o întinde. Iau un pumn de popcorn și bag câteva boabe în gură.

– Mai ai vreun vis în afară de toate astea? În afară de fotbal? De UCLA? mă întreabă.

Umerii noștri aproape se ating în vreme ce mergem, ca și cum o barieră invizibilă dintre noi a dispărut.

Înghit cu greutate și mă uit în depărtare la iazul care se ițește printre copaci. E ceea ce mama tot încearcă să mă întrebe. Întrebarea la care nu am încă un răspuns.

– Nu știu. Fotbalul a fost întotdeauna prima mea alegere. Dar cum asta nu mai e valabil, și cum planurile mele cu Kim nu mai sunt valabile…, spun eu, ridicând din umeri. Chiar nu știu de unde să încep.

– Tu ce vrei? întreabă ea. Nu Kim. Nu Sam. Nu mama ta. *Tu*.

Inspir adânc și spun primul lucru care îmi vine în minte, total pe negândite.

– Cred că în momentul ăsta vreau doar *să exist*. Nu vreau să mă duc la UCLA și să pretind că am înțeles totul. Dar, de fapt, nici nu vreau să mă duc în altă parte.

– Înțeleg asta, dar nu e nevoie să pleci ca să poți să începi să te gândești la ceea ce vrei. Doar pentru că nu mai poți juca nu înseamnă că nu poți să faci ceva legat de fotbal, spune ea și ia câteva boabe de porumb.

– Ca de pildă?

Ea mestecă gânditoare.

– Să fii antrenor.

Mă gândesc la asta vreun minut, dar ideea de a fi pe bancă încă mă doare cumva.

– Nu știu cum e cu antrenoratul. Dar… știi, chiar mi-au cerut să scriu câteva articole despre fotbal pentru ziarul școlii de când n-am mai putut juca. Mi-a plăcut să fac asta și cred că au fost destul de bune. Deși nu cred că le-a citit cineva.

– Ar trebui să încerci, continuă Marley. Să fii scriitor. Sau jurnalist. Atunci vom fi *amândoi* povestitori.

Zâmbesc, căci entuziasmul ei e molipsitor. Încerc să-mi închipui. Numele meu tipărit, în ceva mai mult decât doar ziarul Liceului Ambrose. Vorbind despre echipe așa cum merită cu adevărat, în loc de știri pline de senzațional care te trimit la diverse linkuri.

– Știi, ele n-au dispărut cu adevărat, spune ea pe neașteptate, oprindu-se brusc în loc.

Mă întorc și văd că fața i-a devenit din nou serioasă.

– Le purtăm în sufletul nostru, așa cum faci tu cu fotbalul. Fac încă parte din viețile noastre.

„Fac încă parte din viețile noastre.“ Asta e tot ce mi-am dorit după accident. Să găsesc o modalitate de a trăi fără să o las pe Kim în urmă.

Degetele mele se ating întâmplător de mâna lui Marley și mi le trag imediat, cu o senzație ciudată și familiară în același timp.

Îmi bag mâinile în buzunare și mergem o vreme în tăcere, dar nu în felul acela dureros de stânjenitor când încerci cu disperare să găsești ceva care să umple tăcerea. Acum e chiar plăcut. Tihnit.

– Mersi, Marley, spun eu când cotim pe o alee, printre stejari înalți care ating cerul.

– Pentru ce?

Dau din umeri, căci nu știu cum să-mi exprim în cuvinte recunoștința. Pentru că mi-e ușor să mă destăinui ei? Pentru că mă înțelege?

– Nu mi-a fost ușor să vorbesc cu adevărat cu cineva… după…

Ea încuviințează din cap, știind deja. Bineînțeles că știe.

– Crezi că vii aici și mâine? mă întreabă Marley.

– De fapt, ăăă…

Vocea mi se stinge, în vreme ce creierul meu încearcă să se adune și să formeze o propoziție coerentă.

– Mă gândeam, poate am putea ieși din parc într-o seară? Cina la mine acasă vineri? Ca un mulțumesc. Îi ofer un zâmbet larg și adaug, încercând să înfrumusețez experiența: gătesc eu.

Marley îmi aruncă o privire piezișă.

– Nu știam că te pricepi să gătești.

– Bineînțeles că mă pricep, spun eu, cu un aer ofensat. Sunt un fan al rulourilor de pizza.

CAPITOLUL 14

– Bun, începe mama, luând un cărucior de cumpărături, cu o expresie hotărâtă pe chip. Împarte și cucerește! Tu ia antricotul și niște curcan, eu iau legumele și ne întâlnim la casă în zece minute. În regulă?

Încuviințez din cap și mă uit la cărucior.

– Iei căruciorul doar pentru un săculeț de cartofi?

Ea se uită urât la mine.

– E posibil să mai iau și alte lucruri. Văd unde mă duce vântul.

– Văd unde mă duce *vântul*, o îngân, râzând și clătinând din cap.

Clasic!

– Poate că pe *mine* vântul o să mă ducă la raionul de dulciuri! îi strig peste umăr și râsul ei sarcastic mă urmărește.

Mă îndrept spre raionul de carne și iau două antricoate proaspăt tăiate. Am invitat-o pe Marley la cină mâine la ora șase. O să fac rețeta secretă a mamei pentru antricoate, care… fie o să iasă superbine, fie dezastruos. Va fi plăcut să stăm în altă parte decât în parc. Cel puțin, așa cred. Invitația mea n-a fost altceva decât o simplă schimbare de peisaj.

Mă îndrept spre raionul de delicatese, de unde iau un număr și aștept în spatele unei doamne în vârstă care vrea două kilograme de brânză americană[9]. Se va bucura de un adevărat *festin*!

Iau un Tylenol în vreme ce aștept, încercând să țin departe întoarcerea acelei dureri supărătoare de cap pe care am avut-o aproape toată ziua. Încep să mă descurc mai bine cu gestionarea durerii, dar sunt unele zile când tot nu pot să i-o iau înainte.

– Domnule?

Ridic privirea, dându-mi seama că vânzătorul vorbește cu mine. Își șterge mâinile pe un prosop și repetă întrebarea.

– Cu ce vă servesc?

– Scuze, spun, apropiindu-mă de vitrină. Două sute de grame de carne de curcan, tăiată subțire, vă rog!

– Imediat, zice el, punându-și o pereche nouă de mănuși.

Îl văd cum ia bucata de curcan și o trântește pe blat pentru a o porționa.

– Kyle? rostește o voce în spatele meu.

Mă întorc, dar nu văd decât culoarul gol al magazinului. Lumina se reflectă în sticlele de plastic cu suc și în dozele de metal. Hopa! Nu acum. Îmi doresc ca Tylenolul să-și facă efectul și mă întorc agitat către măcelar. El ridică mâinile pentru a și le așeza pe aparat, iar umbra i se mișcă pe peretele din spatele lui.

Dar…

Nu sunt sincronizați. Privirea mea trece de la om la umbră, mișcările lui apărând cu o secundă mai devreme la silueta de pe perete.

Omul se apleacă peste aparat doar după ce face asta silueta, dar acum peste umărul siluetei flutură un păr lung.

Fac un pas înainte, confuz. Înălțimea și forma umbrei devin brusc șocant de familiare. Prea familiare.

Kimberly.

Văd lama electrică învârtindu-se, dar sunetul nu este cel potrivit. În loc de huruitul metalului, aud un șuierat ciudat.

„Relaxează-te! Asta nu e real. Asta nu e real.“

Mă gândesc la ce a spus Marley, despre cum încerc să țin lucrurile sub control. Cum încerc să țin o parte din ea aici.

Brațul umbrei se întinde din nou către feliator, și eu închid ochii, concentrându-mă pe asta. E în capul meu. E… Tresar când o mână mă atinge pe gât.

– Ce nai…

Mă răsucesc și mă trezesc față în față cu mama, cu mâna încremenită în aer.

– Scuze, spune ea, studiindu-mi chipul. Credeam că m-ai auzit.

Mă uit înapoi la vânzător și îl văd cum taie o felie normală, cu o umbră normală.

A trecut aproape o săptămână de la ultima mea viziune stranie. Sunt furios pe mine însumi.

– Ești bine? mă întreabă mama, punându-mi o mână pe frunte.

În ultimul timp, de când nu mai stau în pat douăzeci și trei din douăzeci și patru de ore pe zi, mi-a acordat mai multă libertate pentru a-mi da seama cum stau lucrurile, dar asta tot n-o oprește să mă iscodească în căutarea celei mai mici urme de durere de cap.

– Mda, zic eu, în vreme ce vânzătorul pune carnea împachetată pe tejghea. O iau și o trântesc peste stiva de alimente din cărucior. Azi doar mă supără capul. Nu e nimic nou. Simt că încă mă privește, așa că încerc din nou să o liniștesc. Nu e nimic ce n-ar putea să rezolve puțin Tylenol și niște mâncare. Mă uit la grămada de cumpărături din cărucior, sperând că săculețul de cartofi e îngropat undeva sub ele. Unde te-a dus vântul? o întreb.

Ea dă din umeri, prefăcându-se stânjenită, și ridică o cutie de înghețată, și râdem amândoi în vreme ce ne îndreptăm spre casa de marcat.

Exact douăzeci și patru de ore mai târziu, sunt ocupat până *peste* cap. Friptura? Arată grozav. Legumele? La abur. Rețeta de sos bearnez a mamei?

Un dezastru.

Sunt înconjurat de două cartoane goale de ouă, iar blatul este plin de coji și urme de gălbenuș și, pentru ceea ce mi se pare a mia oară, sosul iese cu cocoloașe.

De ce are așa de multe cocoloașe?

Mama întotdeauna face să pară totul atât de simplu!

Arunc o privire la ceas și încep să mă panichez puțin când văd că arată 5.45. Mai am doar cincisprezece minute să îmi iasă sosul așa cum trebuie, să încălzesc totul, și probabil să-mi schimb tricoul, deoarece am transpirat tot încercând să-mi dau seama cum să fac sosul ăsta prețios.

După ce m-am uitat pe repede înainte la un filmuleț de pe YouTube, îmi dau seama în cele din urmă că l-am dat la foc prea mare. Mă uit pentru a treizecea oară în rețeta scrisă de mână de mama și nu văd să fie menționată temperatura. Așa că o arunc înapoi pe blat, și apoi mă uit de două ori, uluit, când văd o scurtă însemnare pe dosul hârtiei: „Ține focul mic."

Grozav! Pur și simplu grozav.

Dau focul mic și, când bat gălbenușurile și apoi încorporez untul, simțind cum încheietura mâinii îmi țipă de durere, amestecul chiar se transformă într-un sos fluid în loc de o chestie cu cocoloașe.

– Sfinte Dumnezeule! Mi-a reușit, exclam eu, răsuflând ușurat când îl gust.

Cremos. Perfect. Adaug un vârf de sare ca să fiu sigur că totul e în regulă.

Mă mișc repede, aranjând farfuriile și pliind șervețelele sub tacâmuri și chiar am grijă să fie un vas cu flori în mijlocul mesei.

O rămurică cu flori de cireș.

Am dat o fugă mai devreme în parc doar ca să mă asigur că o să le am la cină, așa că unele flori arată puțin cam ofilite.

În timp ce antricotul se încălzește din nou, torn sosul în niște boluri micuțe, în loc să le torn peste carne, deoarece Marley e foarte pretențioasă cu sosurile. La al doilea durează mai mult până se umple, sosul curgând mult prea încet. Nerăbdător, bat fundul cratiței și, bineînțeles, sosul curge dintr-odată, revărsându-se peste marginea bolului și pe blat ca o afurisită de alunecare de noroi.

Treaba cu gătitul mi-a ieșit varză!

Oftând, iau un șervet și curăț blatul, apoi pun carnea pe farfurii și așez totul pe masă, și-mi mai rămâne suficient timp cât să fug până jos ca să-mi schimb tricoul, când se aude soneria.

Marley.

Îmi netezesc părul în vreme ce urc scările câte două odată, apoi mă duc glonț spre ușă.

Deschid și o văd pe Marley îmbrăcată într-o pelerină de ploaie galbenă-lămâie, care iese în evidență pe lângă cerul cenușiu și ploaia deasă.

– Salut! spun eu, rezemându-mă nonșalant de tocul ușii.

– Salut! spune ea, uitându-se la mine prin ploaie, cu ochii mijiți. Dă din cap către potopul care se revarsă constant. Poate… pot să intru?

– O, sigur. Te rog, o poftesc înăuntru, deschizând larg ușa.

Ea pășește în hol și-și dă jos gluga, iar părul ei e mai ondulat ca de obicei, din cauza ploii. Mă trezesc ațintindu-mi privirea pe o șuviță care încearcă să scape din coada de cal.

Vreau să i-o aranjez după ureche, așa cum face ea întotdeauna, dar în loc de asta îi iau jacheta. O atârn pe mânerul ușii care dă spre subsol, ca să se usuce, în vreme ce ea își rotește privirea la toate tablourile din hol. Se oprește în fața mea și se uită în jos spre scări.

– Ce e acolo jos? mă întreabă.

– Două cadavre, glumesc eu, la care ea își dă ochii peste cap și mă împunge în umăr, cu cea mai mică urmă de amuzament. Acolo jos e camera mea, adaug într-un final.

Pare intrigată.

– La subsol?

– Da. M-am mutat acolo jos în clasa a zecea, după ce mama l-a terminat de aranjat, spun, dând din cap către trepte. Sam și Kim obișnuiau să se strecoare acolo printr-o ușă care dă direct în curtea din spate.

Ea zâmbește, în mod clar amuzată.

– Ah, ce băiat rău! mă mustră.

Îmi dau ochii peste cap.

– Ești gata de masă?

– Să fiu? întreabă ea prudentă, lăsând să se înțeleagă că se îndoiește de abilitățile mele într-ale gătitului.

Intrăm în bucătărie și Marley zâmbește când vede rămurica de cireș de pe masă, așa că cel puțin goana mea șchiopătată nebună din parc de azi-

dimineață a meritat.

Vreau să mă așez, când îmi dau seama că am uitat să pun apă pe masă. Deschid dulapul și aud o portieră de mașină trântindu-se afară.

– Hei, mama a ajuns acasă devreme, spun și întind gâtul ca să mă uit pe fereastră, și o zăresc luându-și lucrurile de pe bancheta din spate, prin ploaia devenită acum abia o negură.

Am știut că avea o sclipire poznașă în ochi când i-am cerut aseară rețeta. *Bineînțeles* că nu putea să stea departe. Tipic pentru mama!

– O să fie așa de încântată să te cunoască! spun, apoi mă duc să-i deschid ușa. Bună, mamă, ea e…

Mă întorc, dar holul din spatele meu e gol – Marley a dispărut. Expresia încântată a mamei se transformă în nedumerire, pe care i-o întorc cu același gen de energie.

– O clipă, spun și mă duc înapoi în bucătărie, dar chiar și scaunul pe care stătea Marley e gol acum. Ce nai…?

Mă opresc în loc când văd că ușa spre subsol e întredeschisă, iar jacheta ei galbenă a dispărut.

– Marley? strig și dau ușa de perete, apoi cobor în fugă treptele.

Sunt întâmpinat de tăcere și de ușile de sticlă din colțul camerei larg deschise. Mă uit în curtea din spate, sperând să zăresc jacheta ei galbenă.

– Marley!

Tot nimic.

Înșfac un hanorac de pe spătarul scaunului meu de birou.

– Hei, mamă! strig în sus în timp ce-l trag pe mine. Mă întorc imediat.

Ies în fugă afară și dau ocol casei, căutând-o cu ochi mijiți.

Unde s-a… *iazul*!

Ies alergând-șchiopătând de pe stradă și o iau pe potecă, și deja gâfâi când în fața mea se ivește suprafața scânteietoare a apei, cu aerul cald după ploaie, iar cerul un amestec de nuanțe roz, portocalii și violet. Mă opresc,

alunecând puțin, când îi zăresc jacheta galbenă. Mă uit de două ori, uimit, când văd în poala ei o rață.

Adică… o afurisită de rață vie. Care stă. În poala ei.

Îmi dau jos hanoracul și mă îndrept spre ea. Îl pun pe pământul ușor umed înainte de a mă așeza lângă ea.

– Hm, exclam eu, trăgându-mi sufletul. Asta e probabil prima dată când văd pe cineva strângând în brațe o rață.

– Îmi pare rău, spune ea, fără să se uite la mine.

Rămâne concentrată la rață, mângâind ușor penele albe, cu sprâncenele încruntate.

– Ce s-a întâmplat? Nici măcar n-ai apucat să guști mâncarea. Vreau să spun, nu sunt un master chef, dar nu se poate să fi fost *chiar atât* de rău.

Pasărea își întoarce capul și se uită la mine, cu ochii ei negri ca niște mărgele. Mă trag puțin mai departe, căci n-am chef de o luptă.

Marley dă din umeri și se uită spre apă, iar atunci văd licărul de durere familiar în ochii ei.

– Asta face parte din povestea tristă?

Ea scoate un oftat greu, iar umerii i se ridică și i se lasă odată cu răsuflarea.

– Eu doar… m-am neliniștit, spune ea, dându-și deoparte de pe față părul ondulat. Mama ta a venit acasă. Oamenii necunoscuți mă neliniștesc. Nu reușesc să-mi găsesc vocea. Nici măcar nu știu ce să spun.

Zâmbesc afectat și mă trag mai aproape ca să-i dau un ghiont prietenesc, iar pasărea mă privește.

– Tu vorbești mult.

– Doar cu tine, spune ea și mă privește. Cu tine e…

Vocea i se stinge în vreme ce caută cuvântul potrivit.

– Nu știu. E… vorba de noi. Înțelegi tu.

„Noi.“ Inima îmi bate cu putere în piept la acest cuvânt. Înghit anevoie și mă uit cum își bagă degetele sub aripile răței și o scarpină, iar penele se

zbârlesc preț de câteva secunde înainte de a se lăsa la loc. Pasărea își freacă ciocul de brațul ei, mai afectuoasă decât aș fi crezut că poate fi o rață.

Îmi încrucișez picioarele, unul peste altul, și mă las pe spate, încercând să ignor senzația pe care mi-au dat-o cuvintele ei.

– Știi, felul în care m-ai lăsat baltă la cină a fost cel puțin ciudat, spun eu, încercând să fiu serios. Am pierdut o oră întreagă cu sosul ăla și tu nici măcar nu l-ai gustat.

Îi arunc o privire și-i văd ochii mari și obrajii îmbujorați.

– Deci, spun eu, și cuvântul „noi“ continuă să-mi sune în urechi. Merit să reîncercăm.

– Să reîncercăm? întreabă ea, cu privirea ațintită asupra mea.

– Da, fără părinți de data asta, spun încurajator, întâlnind privirea răței. Și fără rațe. Doar tu și cu mine.

Rața măcăne drept răspuns și își zbârlește penele, iar eu și Marley râdem.

– Doar tu și cu mine, spune ea gânditoare, șovăind, până când zâmbetul acela timid îi înflorește pe buze. Bine.

Mai rămânem o jumătate de oră, privind cum apune soarele, cu picioarele aproape atingându-ni-se. După aceea alerg până acasă, încercând încă să-mi dau seama ce simt în legătură cu toate astea.

Nu m-am așteptat să decurgă astfel seara asta.

Am crezut c-o să mă tachineze pentru sosul meu chinuit sau pentru lipsa mea de talent în îndoirea șervețelelor. Că poate o să se deschidă și o să-mi spună ceva mai mult din trista ei poveste.

Dar acum am și mai multe întrebări.

Chestia e că… știu exact ce vrea să spună cu „noi“. Ne *avem* unul pe altul doar. Și deși pare ceva ce nu ar trebui să recunosc, nu pot să nu mă simt încântat și nerăbdător să repetăm momentul. Încântat și nerăbdător pentru *noi*.

Îmi îndepărtez sentimentele confuze și încetinesc pasul când intru pe ușă și apoi în bucătărie, unde antricoatele nemâncate sunt încă pe masă, iar

mama stă rezemată cu nonșalanță de dulap, ca și cum n-ar fi venit acasă cu trei ore mai devreme doar ca să o vadă pe Marley.

– E totul în regulă? mă întreabă ea.

– Dap, spun în vreme ce umplu un pahar cu apă și sorb repede din el. Totul e bine. Îi simt privirea ațintită asupra mea, îndemnându-mă să spun mai multe. Poate, încep eu și ea se înviorează, nerăbdătoare să primească mai multe informații. Poate îmi poți promite că data viitoare *chiar* o să stai până târziu la serviciu? În loc să, știi tu, să-mi încurci planurile.

Ea îmi oferă un zâmbet vinovat înainte de a accepta.

– Ți-e foame? o întreb, arătând spre farfuriile neatinse.

Ea râde și le ia de pe masă ca să le încălzească din nou.

– Sunt leșinată. Mă uit la ele de când ai plecat.

Abia începem să mâncăm, când cineva ciocăne la ușa din spate. Ușa se deschide cu un scârțâit și în pragul ei apare Sam, zâmbind larg, cu un bax de șase beri în mână.

Fir-ar!

Sam știe că mama stă de obicei până târziu la serviciu vinerea, dar n-a mai apărut așa de dinainte de accident.

– Salut! spune el și ridică în sus berea. M-am gândit că am putea pierde vremea împreună.

Îi fac semne disperate să o ascundă, dar e prea târziu. Ochii lui se fac mari când o vede pe mama și încearcă repede să ascundă berea la spate, dar nimic nu-i scapă Lydiei Lafferty!

Ea se ridică și îi ia baxul din mână, strângându-l la piept.

– Ce bine te-ai gândit, Sam! De unde ai știut că îmi place o bere blondă bună?

– Ei, haideți, doamnă L., spune Sam, zâmbind afectat și cuprinzând-o cu un braț pe după umeri. Sam ar putea fermeca pe oricine. Simt că am îmbătrânit cu trei ani în ultimele trei luni. Tu nu, Kyle? Nu te simți de două'ș unu?

– Poate chiar de două'ș doi, răspund, zâmbindu-i, în vreme ce mama își dă ochii peste cap.

– Bună încercare, băieți! zice ea, prefăcându-se că glumele noastre nu i se par deloc amuzante, dar o văd zâmbind într-un colț al gurii.

Sam oftează și se trântește pe unul dintre scaunele din bucătărie și dă din cap către rămășițele cinei noastre.

– Asta-i o cină dichisită, remarcă Sam, aplecându-se să adulmece antricotul. Cu ce ocazie, doamnă L.?

– Nicio ocazie, spune mama.

Apoi îmi aruncă o privire, șovăind.

– Ce-i? Ce-i cu privirea asta? mă întreabă Sam, uitându-se la mine nedumerit, și simt cum mi se-nnoadă stomacul.

Știu, înainte chiar să o spun, că n-o să înțeleagă.

Tip de brânză procesată, moale și cremoasă, făcută din brânzeturi cheddar, colby sau altele similare.

CAPITOLUL 15

În dimineața următoare, îmi salt mai sus rucsacul pe umăr, acceptând în sfârșit invitația lui Sam de a veni la meciul de touch football de sâmbătă din parc. I-am spus acum câteva zile că o să vin, dar după seara trecută…

Îl văd cum își încleștează maxilarul când se uită la mine din mijlocul unui grup de băieți. Când mă apropii, se răsucește pe călcâie, îndepărtându-se în mod intenționat de ei. De mine.

… Acum aș cam vrea s-o întind.

Îi zăresc pe Dave și Paul, doi tipi din echipa noastră care au rămas în oraș și s-au angajat. Șovăi, și stomacul mi se înnoadă și mai tare. Nu le-am răspuns la niciun mesaj. Chiar n-am nevoie ca și mai mulți oameni de pe terenul ăsta să fie supărați pe mine.

Dar îngrijorarea mi-e spulberată imediat când Paul se uită direct la mine și pe față îi apare un zâmbet uriaș.

– Pe bune?

Dave, cu părul lui blond adunat în creștetul capului într-un soi de coc, se întoarce ca să vadă la ce se uită Paul.

– Lafferty! Mă bucur să te văd, omule!

– Și eu! spun în vreme ce Paul își aruncă un braț în jurul umerilor mei.

Măcar cineva nu e iritat să mă vadă. Practic pot să *simt* furia pasiv-agresivă a lui Sam radiind spre mine în vreme ce pretinde că face întinderi câțiva metri mai încolo.

Acum știe că am petrecut ceva timp cu Marley, dar nu pot să-mi dau seama de ce se poartă așa de ciudat în legătură cu asta. Poate pentru că pur și simplu a plecat în loc să mă lase să explic.

Refuzul de a vorbi cu mine era întotdeauna reacția lui Kim, nu a lui Sam.

– Arăți bine, spune Paul, iar Dave dă din cap în semn de aprobare.

– A fost greu, dar îmi revin, răspund eu, deși nu e întru totul adevărat.

Acum e prima dată, după multe luni, când sunt în mijlocul atâtor oameni.

– Asta e super, frate. Mă bucur c-ai venit, spune Dave, zâmbind și întinzându-mi mingea pe care o ține în mâini.

Mă uit la ea și o învârt între palme, și am sentimentul că m-am întors acasă. Ne împărțim pe echipe, restul jucătorilor fiind băieți din echipa secundară de anul trecut, acum promovată după plecarea noastră.

Când ne adunăm în cerc pentru primul joc, Sam stă într-o parte, ținând să arate că nu e de acord cu nimic din ceea ce spun eu.

Grozav! O luăm de la capăt!

Când intrăm în formație, trece pe lângă mine și mă lovește puțin cam prea tare pentru a fi întâmplător.

– Pentru tine e ca atunci când schimbi canalele, nu?

– Ce? întreb eu când el se așază în poziție pe linia de atac, cu spatele la mine.

– Știi tu ce.

Îl ignor și conduc jocul, urmărindu-l cu privirea pe toată lungimea terenului, cu un apărător marcându-l strâns. Aleg să arunc o pasă scurtă spre Paul pentru a câștiga câțiva metri. O prinde, dar e blocat aproape imediat de un apărător, ceea ce pune capăt jocului.

Sam vine înapoi gâfâind.

– Nimic? întreabă el, ridicându-și sprâncenele în așteptare. N-ai *nimic* de spus? Poate că ar trebui să o întrebăm pe Marley ce crede.

Poftim! A spus-o direct. *În sfârșit*, fir-ar să fie!

– Las-o baltă, Sam! murmur eu când Paul îmi întinde din nou mingea.

– Un sfat de la un expert, eh? Tu cu siguranță știi cum s-o lași baltă, nu?

Chiar a spus asta?

Încruntat, stabilesc schema următoare de joc. Mi se aruncă mingea, și Sam ar trebui să o ia la fugă, apoi să se oprească brusc și să se întoarcă,

așteptând să primească pasa pentru un touchdown. În schimb, el trece în pas agale prin joc, cu spatele la pasă.

Ce *dracu*'?

Furia îmi explodează în piept. Arunc mingea spre el cu destulă forță cât să simt un junghi în umăr, și o văd cum ricoșează în ceafa lui și gâtul îi zvâcnește. Se răsucește repede și deja aleargă spre mine înainte să apuc să mă îndepărtez. Se izbește de mine. Cad cu putere la pământ. Nu mai tare decât am căzut de un milion de ori într-un meci de fotbal.

Dar mă uluiește pentru o secundă doar. Nu l-am mai văzut *niciodată* pe Sam așa.

– De câte ori s-a despărțit Kim de tine? Îți mai aduci aminte măcar? spune el, stând în picioare lângă mine.

Mă ridic, refuzând să fiu intimidat.

– Probabil că știi tu. De câte ori?

Mă înșfacă de guler, răsucindu-și pumnii în el cu o furie nestăpânită care în mod clar fierbe de ceva vreme înlăuntrul lui.

– Șapte. De șapte ori din clasa a noua…

Deodată, toată frustrarea pe care mi-am înăbușit-o în ultimele luni erupe brusc. Către el. Către ceea ce s-a întâmplat. Cine *dracu*' se crede? Cum îndrăznește să-mi spună ce să simt?

– Și se pregătea s-o facă din nou, Sam! Dar a murit, spun eu și îl împing deoparte, iar degetele lui se desprind de gulerul meu. Ce-ar trebui să fac? Să o jelesc pe veci? Să nu mai respir?

– Eu *aș face-o*, se răstește Sam, și toată furia se scurge din el, iar umerii i se lasă, ca și cum o greutate mare se așază pe ei – o greutate pe care o recunosc. Apoi… o confirmă: Și eu am iubit-o. Am iubit-o *cu adevărat*. Și eu n-aș lăsa-o *niciodată* să plece.

Ne privim lung, cuvintele lui reducându-mă la tăcere. Dar nu a terminat.

– Nu o meriți, Kyle, spune el, cu vocea joasă. N-ai meritat-o niciodată.

Se întoarce și iese cu pași mari de pe teren, iar umerii lui lați devin din ce în ce mai mici în depărtare. Îl urmăresc pe Sam cum dispare și mă simt amețit.

Sam a iubit-o pe Kimberly?

Acum toate piesele puzzle-ului se așază la locul lor. Felul în care stătea în spatele ei protector. Felul în care întotdeauna ținea seama de părerea ei. Cât de răvășit a fost după moartea ei.

Cum naiba nu m-am prins? Cum, în toți acești ani, n-am văzut că cel mai bun prieten al meu era îndrăgostit de iubita mea?

Ceilalți băieți se poartă ca și cum n-ar fi văzut nimic. Nu vine niciunul lângă noi și nici nu mă aștept s-o facă. De multă vreme nu mai sunt apropiat de niciunul dintre băieții ăștia. N-am înțeles-o până acum, dar când am părăsit echipa, i-am lăsat și pe ei în urmă.

Pe toți, în afară de Kim și Sam.

Și atunci, cum de n-am observat că el o iubea?

„Pentru că am fost egoist."

Cuvintele îmi sună în cap, limpezi precum cristalul. Dureros de adevărate.

Tot ce-am făcut a fost să-mi văd lumea, prietenii, iubita, prin lentilele *mele*. Nici măcar o dată nu m-am oboosit să o văd prin lentilele lor.

Mai târziu în acea seară, mama mă găsește în camera mea, cu ochii ațintiți asupra unui punctișor de pe tavan.

– Tu le porți, tu le împăturești, spune ea, lăsând coșul cu rufele spălate pe podea, lângă ușă.

Eu scot un geamăt și mă dau jos din pat pentru a o urma sus, cu o mână apăsând o pungă cu mazăre congelată pe coastele lovite, cu cealaltă ținând în echilibru coșul cu rufe.

Mama se tot uită la mine în vreme ce începem amândoi să împăturim rufele în dormitorul ei.

– Credeam că trebuia să fie un joc de atingere, nu de placaj.

– Așa a fost pentru mine. Sam, pe de altă parte…

Nu aveam de gând să-i spun nimic, dar mintea mea continuase să revadă tot ce se întâmplase, iar și iar. Așa că îi spun totul. Despre bătaie. Și Marley.

– Sam are dreptate, îmi iau eu inima-n dinți după un moment de tăcere, cu un tricou de fotbal uzat de la Liceul Ambrose în mână. Poate că nu am meritat-o niciodată pe Kim. Poate că a fost prea bună pentru mine.

– Ce știe Sam? spune ea, strângând o pereche de șosete și aruncându-mi-le. Ai voie să ai alți prieteni. Chiar și… mai mult decât prieteni.

Simt un gol în stomac, dar nu pot să mă gândesc la asta acum. Nu-mi iese din minte ce a spus Sam.

– Era îndrăgostit de Kim, spun eu în cele din urmă, așteptându-mă ca ea să ridice privirea.

Să fie surprinsă. Dar, în schimb, mama încuviințează din cap. *Știa*. În tot acest timp, eu am fost singurul care nu și-a dat seama?

A știut și Kim?

Dar asta e o altă întrebare pe care n-o să i-o pot pune niciodată.

Mă uit la mama cum împăturește un prosop, și expresia ei devine gânditoare.

– Deci… ce-ai de gând să faci? mă întreabă.

– Cu ce?

Mama își dă ochii peste cap la absența unei reacții din partea mea.

– Ești un romantic incurabil, dragule. Te-am văzut cu Kimberly de când aveai opt ani. Odată ce ai decis că o vrei, nimeni alta nu ar fi fost mai bună, chiar și atunci când vă scoteați din minți unul pe altul, spune ea în cele din urmă. Dar din cauza asta nu ți-ai îngăduit niciodată să-ți imaginezi viața fără ea. Întotdeauna ai construit totul în jurul ei, și… există multă presiune într-o relație. Multă presiune pentru cineva care încă nu și-a dat seama cine e.

– Mamă…, încep eu.

– Ascultă doar. De ce i-ai luat lui Kim brățara aia?

– Pentru că o iubeam, îi răspund ferm. Voiam să-i arăt cât de mult o iubesc.

Ea doar mă privește lung și ridică o sprânceană, de parcă așteaptă să continui. Eu expir prelung și mă uit în altă parte, în timp ce împăturesc încet o pereche de pantaloni de trening.

– Și… pentru că îmi dădeam seama că se întâmplă ceva. Am crezut că brățara o să-i aducă aminte de toate momentele prin care am trecut împreună. Și că o să-i arate că am putea rezolva ce nu mergea.

Ea încuviințează din cap.

– Tu *întotdeauna* încercai să rezolvi lucrurile în loc să te gândești de ce nu mergeau. E greu să construiești ceva dacă fundația are fisuri. Tace o clipă ca să ia un alt tricou, apoi continuă. Și asta nu înseamnă că voi doi nu vă iubeați. Înseamnă doar că poate voi doi nu erați pe aceeași lungime de undă.

„Nu eram pe aceeași lungime de undă.“ Uneori când ne certam, chiar părea că nu purtam aceeași discuție. Mă gândesc la acea seară. Discuția noastră din mașină. Oare atunci vorbeam despre același lucru?

De câte ori am vorbit despre lucruri diferite fără să ne dăm măcar seama?

– Kim o să fie întotdeauna o parte din tine, Kyle, dar tu trebuie să-ți trăiești viața. Ea nu mai are niciun cuvânt de spus. Tu ai în fața ta multe zile. Ar putea să fie toate ca asta, în care să împături rufe cu scumpa și devotata ta mamă…, spune ea, pliind o cămașă, în timp ce mâinile mele încremenesc, strângând niște șosete desperecheate. Sau ai putea încerca să-ți trăiești viața *fără* ea, să-ți îngădui să trăiești *cu adevărat*, continuă ea, ridicând privirea spre mine. Să vezi unde te poartă vântul.

Zâmbesc, dar tac pentru o clipă și mă întind să iau o pereche de blugi. Asta e ce a spus Kim. *Exact* ce-a spus ea. Kim voia să vadă cine eram noi și fără celălalt.

Ea înțelesese. La fel și mama.

Eu eram cel care nu înțelesese.

Dar de data asta are o noimă. De data asta… s-ar putea chiar să înțeleg.

Și, înțelegând, îmi dau seama că uneori Sam are dreptate, alteori, nu.

Trebuie, într-adevăr, să nu o uităm pe Kim. Și… ar fi imposibil să o uit chiar dacă aș încerca. Ea este parte din ceea ce am devenit. Nu aș fi aici fără ea.

Dar nu putem rămâne blocați în trecut.

Trebuie să ne dăm seama singuri ce să facem.

– Am vorbit cu Marley despre ce aș vrea să fac. Cum fotbalul a ieșit acum din discuție, spun eu încet, și imediat ochii mamei se luminează. Crezi că aș fi un reporter sportiv bun? Mă gândeam să fac un curs sau poate să aplic pentru un internship sau ceva.

– Cred că ai fi un reporter sportiv grozav, zice mama și zâmbește, părând mai fericită decât am văzut-o… înainte. Și cred că orice persoană care te poate ajuta să-ți găsești drumul e o prezență bună în viața ta. Ia un braț de prosoape și îmi strigă peste umăr în vreme ce se îndreaptă spre baia ei: Probabil că va trebui să-mi găsesc un nou partener de împăturit rufe.

În dimineața următoare, pun toate lucrurile lui Kim în cutie și o duc sus. Mama apare în spatele meu și îmi strânge cu blândețe brațul când mă îndrept către intrare.

– Ești sigur, dragule? mă întreabă, întorcându-mă cu fața la ea.

Încuviințez din cap, ridicând privirea de la cutie ca să mă uit în ochii ei întrebători.

– Sunt sigur.

Mă strânge în brațe cu putere. Îmbrățișarea ei îmi dă forță. Trebuie să fac asta ca să mă pot mișca înainte. Fie că asta înseamnă să obțin un internship sau să rezolv lucrurile cu Sam sau… orice altceva.

Nu vreau să mai păstrez amintirile acelei nopți. Trebuie să renunț la autoînvinuire. Trebuie să încetez să mai încerc să o țin pe Kim într-o cutie aici cu mine.

Ușor, îmi pun o mână pe cutie, un ultim rămas-bun, înainte să i-o întind mamei ca s-o dea înapoi părinților lui Kim. Când mama se întoarce, simt

greutatea brățării cu talismane din buzunar. Ultima amintire a acelei nopți fatidice.

Cea la care n-am crezut că aș putea renunța.

– Stai! strig și o scot din buzunar, iar talismanele se lovesc unul de altul și clincăne.

Mă doare să renunț la ea, dar în vreme ce-i dau drumul încet în cutie, simt cum o greutate mi se ridică de pe piept și mă lasă să respir adânc pentru prima oară după aproape patru luni.

CAPITOLUL 16

Câteva zile mai târziu, stau întins pe spate în iarbă și privesc cum lumina soarelui se strecoară printre ramurile copacilor, dansând scânteietoare în fața ochilor mei. Mă întâlnesc cu Marley la ora prânzului ca să hrănim rațele așa cum facem de obicei, iar vremea caldă a sfârșitului de septembrie ne poartă către cireșul înflorit, în care petalele se ofilesc acum, căpătând o nuanță de alb murdar.

– La ce te gândești? mă întreabă ea.

– Doar… Inspir adânc. La Sam.

Discuția cu mama m-a ajutat să înțeleg o mulțime de lucruri, dar nu a rezolvat nimic în privința lui Sam. Și tot nu-mi dau seama cum să vorbesc cu el despre asta.

Mă întorc să o privesc. Soarele aruncă o strălucire caldă pe chipul ei, făcându-i ochii căprui mai luminoși, culoarea transformându-se într-un verde intens în jurul irisului. Ea întinde mâna spre fața mea și mă trezesc întrebându-mă cum ar fi dacă m-ar atinge.

Dar ea doar culege o păpădie dintre noi și o miroase. Simt iar cum mă cuprinde acel sentiment de vinovăție, doar că de data asta e lipsit de forță, vlăguit. Poate că la fel sunt și eu. Dar chipul rănit al lui Sam nu-mi dispare din minte.

– Ne-am bătut în weekendul ăsta. Eu… n-am fost un prieten prea bun pentru el de când a murit Kim. N-am fost sincer cu el… Mă opresc pentru o clipă și oftez prelung, apoi adaug: Sau cu mine însumi.

– E greu să fii cel care o dă în bară, nu? spune ea cu tristețe.

Mă ridic într-un cot. Lui Marley îi e greu să se deschidă. Îmi observă reacția și îmi oferă un zâmbet slab.

– Scuze. N-am vrut să spun asta. E ciudat. Eu am fost întotdeauna tăcută. *Supertimidă*. Până într-acolo încât uneori Laura chiar vorbea pentru mine.

Marley își întoarce privirea în direcția cimitirului. Întotdeauna știa ce voiam să spun. Poate pentru că eram gemene.

Întotdeauna evită să vorbească despre sora ei. Fără povești triste. Ăsta e un moment important pentru ea.

– Eram identice. Din aproape toate punctele de vedere, spune Marley și norul întunecat din spatele ochilor o învăluie.

De la cuta adâncă de pe frunte și până la căderea înfrântă a umerilor, tristețea o mistuie. E ca și cum o cu totul altă persoană stă acum în fața mea.

– Când am pierdut-o, mi-am pierdut vocea. Dar acum, cu tine… Tace și se uită din nou la mine, iar ochii i se limpezesc puțin. Am din nou chef să vorbesc.

– Vorbește cât vrei, o încurajez eu. Sunt aici să te ascult.

Marley își deschide sufletul în fața mea și nu vreau să stric momentul acesta magic, așa că, deși îmi doresc să o iau de mână și să o alin, nu o fac.

Ea răsucește păpădia între degete.

– O viață fără Laura, adaugă ea, cu glasul stins. Mi se pare tot mai imposibil, cu cât trece mai mult timp de când nu mai e. Mi se pare *aiurea*.

Aștept puțin, dar ea nu mai spune nimic.

– Înțeleg, zic și mă ridic în capul oaselor.

Și chiar înțeleg. După accident, totul părea aiurea, fără sens. În afară de asta.

– Dar poate încercăm amândoi să găsim ceva care să redea sens vieții. Împreună.

– Cum? întreabă ea.

Cuvintele îmi zăbovesc pe limbă, dar nu știu de unde să încep. Apoi mă gândesc la felul în care ne-am întâlnit în acea zi în cimitir și îmi vine o idee.

– Povești. Ai zis că putem fi amândoi niște povestitori, nu?

Ea încuviințează din cap, cu o expresie gânditoare.

– Ei bine, aș vrea să începi tu cu o poveste, spun eu.

Ea își îndreaptă spatele și-și încrucișează brațele.

– Tot ce-am primit în acea primă zi s-a rezumat la „A fost odată ca niciodată“.

– Nici gând, răspunde ea, cu umerii încordați. Nu știu dacă sunt bune sau proaste. Adică, dacă n-o să-ți placă?

– O să-mi placă foarte mult. Știu că o să-mi placă, promit.

– Nu poți promite așa ceva, spune Marley, râzând.

– Te rog! insist eu, citindu-i ezitarea din privire.

Tăcerea se așterne mai apăsător între noi, până când ea o sparge în cele din urmă, cu un oftat lung, dramatic.

– Bine… dar numai dacă îmi dai și tu să citesc ceva din ce ai scris.

Sunt atât de bucuros că a zis „da“, încât deja încuviințez din cap înainte să-mi dau seama ce am acceptat.

Fir-ar să fie, chiar se pricepe!

Ea își ridică degetul mic. Mi-l înfășor pe al meu în jurul lui, în chip de promisiune. Mâinile noastre zăbovesc, degetele alunecă spre încheieturi, până când mâna ei e cu totul într-a mea.

Am senzația că mă trezesc din nou. Îmi simt fiecare fibră din trup vie, cerându-mi să acopăr distanța dintre noi, iar cea mai mică mișcare pare un cutremur.

– Marley…, încep eu, dar ea se trage repede în spate, cu ochii ațintiți pe buzele mele.

– Simți? șoptește.

Simt. Aerul din jurul nostru vibrează.

Mă întind să o prind din nou de mână, dar când degetele mele le ating pe ale ei, ea se îndepărtează, smulgându-se din acest moment. Se ridică repede în picioare și își scutură hainele, înfundându-și brusc mâinile în jacheta ei de denim.

– Ar trebui să plec, anunță agitată.

– Marley, zic eu, adunându-mă. Nu trebuie să pleci.

Ea pornește să se îndepărteze, și tenișii ei galbeni se profilează pe verdele ierbii.

– Asta e o poveste tristă care așteaptă să se întâmple, murmură, și vocea abia i se aude. Când ajunge pe alee, se întoarce să se uite la mine. Doar prieteni, Kyle, îmi strigă. Așa a fost înțelegerea.

Încuviințez din cap și o privesc cum pleacă, dispărând printre copaci. Mă uit în jos și văd o păpădie galbenă la picioarele mele.

O iau și mă întreb cum ar fi fost să o sărut adineauri, când ochii ei se opriseră pe buzele mele. Poate că Sam a avut dreptate și cu altceva.

Chiar vreau să fiu doar prieten cu Marley?

Joi dimineață mă duc la cimitir. Încă mai am multe lucruri de lămurit, dar cred că în sfârșit am cuvintele potrivite pe care să i le spun. Lui Kimberly.

Mă opresc brusc în loc, atunci când văd o siluetă îngenuncheată la mormântul ei și un braț lung care se întinde să rezeme de piatra funerară un buchet mare de lalele.

Sam.

Desigur.

– Lalelele, spun în vreme ce mă apropii. Erau de la tine.

– Erau preferatele ei, răspunde, cu ochii ațintiți asupra pietrei de mormânt.

KIMBERLY NICOLE BROOKS.

Îngenunchez pe piciorul țeapăn și îmi trec mâna peste piatra zgrunțuroasă.

– Nu e drept, spune Sam, privindu-mă. Tu mergi mai departe. Ea nu poate. S-ar putea să spun o chestie ticăloasă, dar…

– Am înțeles, Sam. Crede-mă, mă simt tot timpul ca un ticălos. Când mă duc să-mi iau înghețată. Când mă uit la un film pe canapea. Chiar și când *râd*. Toate par aiurea să le fac fără ea. Dar dacă e așa, atunci noi doi o să ne petrecem restul vieților blocați aici, spun eu, arătând spre piatra de mormânt a lui Kimberly.

El tace.

– Am înțeles în cele din urmă ce spunea Kimberly. Înainte nu înțelesesem, nu o ascultasem. Dar acum, după tot acest timp, înțeleg în sfârșit ce voia de la mine. *Pentru* mine. Cel mai bun lucru pe care-l pot face în onoarea ei e să rămân cu picioarele pe pământ, Sam. Așa cum voia ea. Trebuie să mă desprind. Tac pentru o clipă, uitându-mă lung la el, înțelegând că și el are nevoie de asta la fel de mult ca mine. Asta trebuie să faci și tu, adaug eu.

El se ridică în picioare, și mă chinui și eu să mă ridic. Când ochii noștri ajung la același nivel, el se uită la mine lung, înainte să-și întoarcă privirea cu un aer vinovat.

– Îmi pare rău că a trebuit să afli în felul ăsta, spune.

– Da, încuviințez din cap, în vreme ce mă gândesc la cuvintele lui din parc. Acum înțeleg o mulțime de lucruri, continui eu. Cum întotdeauna i-ai luat apărarea. Cum ai fost de partea ei.

– Am fost și de partea *ta*, spune Sam. Nu am încercat niciodată s-o cuceresc. Nu i-am spus niciodată ce simt.

– Nici mie nu mi-ai spus niciodată, îl întrerup eu. Ai fi putut s-o faci.

– Ar fi schimbat ceva? întreabă el.

Clatin din cap, știind adevărul.

– Probabil că nu, spun.

El zâmbește și știu că amândoi îi auzim vocea în minte. Dar nu într-un fel traumatizant. Nu și de data asta.

– Dar, continui eu, cred că schimbă ceva acum. Văd adevărul în ceea ce ai spus înainte. Trebuie să fim sinceri cu noi înșine.

Ne privim lung, neștiind prea bine ce să facem în continuare. Ne îmbrățișăm scurt, frățește, apoi Sam îmi trage un pumn în braț și îmi zâmbește.

– Ce-o fi făcut mama ta cu berea aia?

Eu dau din cap către alee, zâmbindu-i larg.

– Vrei să afli?

Ieșim împreună din cimitir, doar noi doi. Deși vorbeam cu Sam, sunt sigur că și Kim era acolo. Simt că m-a auzit. Că în cele din urmă am înțeles totul corect. Și chiar dacă o lăsăm în urmă, o simt mai aproape, așa cum n-am mai simțit-o de foarte multă vreme.

CAPITOLUL 17

Mă învârt prin bucătărie, aranjând tacâmurile de argint pe șervete și ceaiul rece de mentă în colțul suportului de farfurii. Sunt aproape gata.

Încercarea asta de a pregăti cina merge de un milion de ori mai bine ca data trecută. Probabil pentru că am renunțat la rețeta pentru antricot și am încercat ceva mai mult… à la Marley.

Hotdogi și cartofi prăjiți. Dar mai șic, în stil Marley.

Așez cu grijă pe o farfurie opt boluri micuțe goale, care înconjoară un bol puțin mai mare plin cu popcorn. Apoi umplu bolurile mai mici: unul cu muștar galben, unul cu bucățele de bacon, iar celelalte cu ketchup, sos de barbecue, două feluri diferite de murături, brânză rasă și ceapă tăiată mărunt.

La sfârșit, adaug o fâșie de țelină așezată vertical, care coboară de la bolul cel mai de jos. Așa cum speram, farfuria arată acum ca o floare. O așez cu grijă pe masă. Vreau ca Marley să se simtă în largul ei în seara asta. Vreau să vadă că sunt atent. Așa cum e și ea întotdeauna cu mine.

Asta n-o să fie o poveste tristă.

Pun pe farfurii hotdogii și cartofii prăjiți, asigurându-mă că nu se ating unii de alții, și aud sunând la ușă.

Ies din bucătărie, încercând să-mi țin în frâu emoțiile. *De ce* sunt așa de agitat? Întotdeauna ne simțim în largul nostru când suntem împreună.

Deschid ușa și o văd pe Marley stând pe covoraș, îmbrăcată într-o pereche de blugi și cardiganul ei galben, cu părul strâns în coc.

– Bună! zice ea încet.

Îmi întinde un buchet de flori. Le studiez repede, încercând să ghicesc ce vrea să insinueze.

Mă uit la ghemotoacele de petale mici albe, dar n-am nicio șansă să le ghicesc numele. Tot ce știu e că sunt florile alea plantate în fața caselor de bunicuțe.

– Ce înseamnă astea? o întreb.

– Sunt hortensii, spune ea, strângând într-o mână bareta gențtii, iar pe cealaltă întinzând-o ca să atingă corola uneia dintre flori. Înseamnă… gratitudine.

– Ei bine, sunt plin de *gratitudine* pentru flori, spun eu, apoi mă strâmb în sinea mea.

Aș putea *fi* mai jalnic de-atât?

Din fericire, ea râde și intră, apoi își scoate pantofii.

– Ți-e foame? o întreb.

Ea dă din cap și își întoarce fața spre bucătărie, adulmecând.

– Miroase bine, remarcă.

Chipul ei se înseninează deodată.

– Sper că și *gustul* e bun, spun eu și ne îndreptăm spre masă ghidați de mirosul mâncării calde.

Intrăm în bucătărie și o văd cum cercetează curioasă decorul – șervețelele pliate, lumânările pe care le-am luat de pe raftul de sus din debara. Întinde mâna să atingă farfuria cu floarea de condimente și zâmbește.

– Pentru că fiecare merită să aibă propriul său spațiu, spun eu, și ea roșește în vreme ce ne așezăm.

Urmează o tăcere stingherită, o nouă tensiune între noi. O electricitate caldă. Oare o simte și ea? Încerc să o îndepărtez, și-mi păstrez vocea veselă când îi sugerez să ne-apucăm de mâncat.

Îmi înșfac hotdogul și mușc zdravăn din el. Asta relaxează puțin tensiunea și curând Marley râde și încearcă toate condimentele cu mici înghițituri.

Dar, cumva, pare să nu aibă unul preferat.

– Doar *popcorn*? întreb eu uluit, când ea pune un alt bob pe hotdogul ei și mușcă din el. Dintre toate toppingurile astea, popcornul e preferatul tău?

Ea dă din umeri jucăuș.

– Probabil că sunt în parte ca o rățușcă.

Nu pot să nu zâmbesc la gluma ei. Îmi petrec tot restul cinei făcând-o să se strâmbe la diferite combinații de condimente, deși baconul meu, sosul de barbecue și brânza rasă sunt practic geniale.

Pe măsură ce farfuriile ni se golesc, conversația lâncezește. Îmi bag în gură ultimul cartof prăjit, iar Marley lasă deoparte ultimele bucățele din hotdogul ei. Rămânem amândoi tăcuți, în vreme ce energia tensionată cu care ne luptaserăm umple camera. Știu că Marley nu și-a împărtășit niciodată nimănui poveștile, iar eu cu siguranță nu mi-am împărtășit articolele nimănui până acum.

Ei bine, nu personal.

Dar… nu cred că aici e vorba despre scris.

Îmi dreg glasul și mă ridic pentru a duce farfuriile în chiuvetă. Cu colțul ochiului, o văd jucându-se cu șervetul ei, împăturindu-l și despăturindu-l.

– Ești agitată? o întreb.

Ea îmi aruncă o privire care spune „al naibii de-agitată“.

– Bun. Pentru că și *eu* sunt agitat, recunosc eu.

Ea pare surprinsă.

– Chiar ești?

– Sunt nebunește de agitat, îi mărturisesc, studiindu-i chipul, de la pistruii de pe nas la buzele pline.

Fiecare trăsătură pare oarecum diferită în acest cadru nou, făcându-mi inima să bată nebunește.

– Adică, ești *aici*.

– Eu te fac să fii agitat? mă întreabă, uitându-se în jos la șervet. Eu… chiar?

Șovăi, știind că stau într-un echilibru nesigur, într-o parte trecutul, într-o parte viitorul. Trebuie să aleg.

– Mă faci…, încep eu și, în timp ce fac un pas spre ea, mă hotărăsc s-o spun pur și simplu. Mă faci să vreau mai mult și *asta* mă face să mă simt agitat.

Ea ridică privirea, cu ochii strălucind în lumina pâlpâitoare a lumânării, dar nu spune nimic. Poate că ar fi trebuit să-mi țin gura și să o las să se bucure de cină.

– Și, ăăă, bâigui eu, schimbând subiectul. Ce zici de un desert?

Scot înghețata din congelator, ușurat să observ cum Marley se luminează și mai tare la față când vede că e de căpșune. Să ghicesc aroma preferată de înghețată a oamenilor e un talent al meu și Marley este în mod clar o iubitoare de căpșune.

Mâncăm fiecare câte un bol. Marley râde când vede cum îmi umplu bolul cu aproape toată cutia de înghețată de ciocolată și fur o lingură din cea de căpșune ca să o pun peste. Apoi o conduc la subsol și ne așezăm amândoi pe canapeaua ponosită.

– Ești pregătită? o întreb și îmi iau teancul mototolit de articole de pe măsuța de cafea cu urme de zgârieturi.

Nu sunt sigur că *eu* sunt pregătit, dar ea încuviințează din cap și pune jos bolul cu înghețată pe jumătate mâncată, și-și scoate agitată din geantă caietul ei galben uzat. Ezită înainte de a mi-l întinde.

Îl deschid la prima pagină. Scrisul ei citeț, cursiv, mă captivează, făcându-mă să uit că ea îmi citește articolele, căci sunt atras imediat mai aproape de părțile ei ascunse, acele trăsături secrete ale lui Marley care se strecoară în fiecare poveste.

Una dintre povești e despre două gemene aproape identice care hrănesc un cârd de rațe la iaz. Tot mai multe rațe se adună, până când cele două fete sunt purtate de ele în zbor, înălțându-se sus deasupra iazului, și a parcului, și a cimitirului.

Alta este despre o fată care plantează flori roz ce cresc întruna fără să se mai oprească, până într-o zi, când toate la un loc iau înfățișarea unui om: o

reflexie de floare a fetei.

Poveștile lui Marley sunt atât de bune, încât mă fac să vreau să mă întind și să-i smulg din mână articolele mele jalnice.

– Marley, spun eu.

Ea se uită la mine peste marginea de sus a unuia dintre articole, cu ochii mari, întrebători. Eu ridic în sus caietul.

– Trebuie să împarți astea cu mai multă lume, nu doar cu mine. Copiii ar fi înnebuniți după poveștile astea.

Ea se foiește încet pe canapea, încântată, debordând de energie.

– Chiar crezi asta?

Încuviințez din cap, uitându-mă la pagina din caiet unde e desenată fata-floare din povestea ei.

– Absolut!

– Și ale tale sunt grozave, spune ea, fluturând pagina cu articolul pe care-l citește. Eu nu sunt pasionată de sport, dar tu chiar reușești să faci totul interesant. Profilurile astea ale jucătorilor sunt foarte bine creionate. Am senzația că-l cunosc foarte bine pe Sam după ce am citit asta, adaugă ea, și portretul în alb-negru al lui Sam mă privește de deasupra teancului de hârtii. Le faci să fie mai mult decât niște simple statistici. Asta ar trebui să folosești atunci când aplici pentru un internship.

Râd, ușurat că nu-i displac. Tace un lung răstimp, privind țintă caietul galben din mâinile mele.

– O să le placă oamenilor? mă întreabă ea încetișor.

Privirile ni se întâlnesc.

– O să le adore, spun eu cu sinceritate.

Ea se uită dincolo de mine la ușile de sticlă, în care se reflectă luna.

– Vrei să mergem afară? propune apoi, trăgându-se de guler.

Știu cum se simte. Camera pare să se fi strâns în jurul nostru, plină ochi cu acel sentiment nenumit încă ce se învolburează între noi.

– Sigur, spun eu și iau o pătură groasă, matlasată, din camera mea.

Ieșim în curtea din spate și ne întindem pe pătură, uitându-ne la cerul plin de stele. Mâna ei se atinge ușor de a mea, și noaptea prinde viață. Totul devine mai luminos, mai vibrant.

Ea își trage mâna și arată spre lună, un disc perfect care atârnă pe cer.

– Se spune că lumea nu doarme prea bine când e lună plină, zice ea.

Eu studiez suprafața strălucitoare, știind al naibii de bine că nici eu n-o să fiu în stare să dorm în noaptea asta, cu lună plină sau nu.

– Vârcolaci? întreb eu și ea râde, trăgându-mi un ghiont în braț.

– Am scris o poveste despre lună, se destăinuie ea, în vreme ce un fior mă cuprinde cu putere.

Mă uit la ea și-i văd fața lucind în lumina slabă, strălucirea pală a lunii conturându-i trăsăturile.

– O poveste nouă, adaugă ea.

– Spune-mi-o!

– E o... poveste de dragoste, continuă ea șovăitoare. Prima mea de acest fel.

– Atunci chiar trebuie să mi-o spui!

Ea se uită la mine, iar ochii ei sunt două ochiuri de apă întunecată, adânci și vulnerabili. Mă proptesc în cot și aștept.

– Bine, zice ea în cele din urmă. A fost odată ca niciodată…

– De ce încep așa toate poveștile? întreb eu.

Nu vreau să destram vraja, dar întrebarea e rostită înainte să o pot opri.

Ea zâmbește.

– Nu *toate*. Doar cele mai bune.

– Ăsta e primul lucru pe care mi l-ai spus, ți-aduci aminte? A fost odată ca niciodată.

Ne privim, un moment îndelungat, și o forță invizibilă mă trage mai aproape. Pot să jur că răsuflarea mi se oprește. Marley își drege glasul și se uită în altă parte, iar forța aceea slăbește, dar nu dispare cu totul.

– Povestea, spun eu, întorcându-mi din nou ochii spre lună. Corect. Continuă!

– A fost odată ca niciodată o fată, începe ea.

– Deja îmi place, o încurajez eu, și ea mă lovește ușor cu pumnul în braț, cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată.

Și, așa cum speram, asta îi dă curaj să continue.

– În fiecare noapte pășea pe o potecă printr-o pădure foarte întunecată spre o cascadă frumoasă, și acolo se uita la lună și își punea o dorință, spune ea. Era aceeași dorință în fiecare noapte.

Cuvintele lui Marley țes o vrajă și eu îmi închipui că văd fata. O văd *cu adevărat*, uitându-se la lună în susurul cascadei, cu buzele întredeschise în vreme ce își dorește…

– Își dorea iubire, spune Marley, ca și cum mi-ar citi gândurile. Era o visătoare și nu avea pe nimeni cu care să-și împartă visurile.

Simt asta, singurătatea fetei, adânc în oase.

– Dar s-a întâmplat ca în acea noapte luna să fie plină. Mai strălucitoare ca niciodată, spune ea încetișor. Fata s-a uitat în jos și a văzut ceva pe potecă. O perlă. A luat-o de jos și a auzit vocea unui bărbat: „Scuzați-mă, dar cred că e a mea."

– Chiar era? întreb eu. Era perla lui?

Ea încuviințează din cap.

– Așa că ea i-a întins perla și, în lumina puternică a lunii, el a văzut lacrimi în ochii ei, spune Marley, iar eu îi ascult cuvintele pe nerăsuflate. Bărbatul a întrebat-o: „De ce plângi?" Iar fata i-a răspuns încet: „Pentru o clipă, am crezut că ar putea fi pentru mine." Dar bărbatul a luat perla și a mers mai departe pe potecă.

– Ce dobitoc! comentez eu.

– Ai răbdare! spune ea cu un zâmbet.

– Ar face bine să nu fie dobitoc.

– În noaptea următoare, în vreme ce-și rostea dorința, fata a auzit un zgomot în spatele ei, a urmat Marley, ignorându-mă. Era bărbatul, iar în palma lui se afla perla. „Am bătut multe drumuri ca să găsesc această comoară pierdută, această parte din mine, dar tu ești cea care a găsit-o și mi-ai dat-o înapoi. Acum vreau să ți-o dăruiesc ție“, a spus el, punând perla în mâna ei. Și în fiecare noapte din luna următoare, ea l-a întâlnit pe bărbat la cascadă.

– Nu e dobitoc, spun eu, ușurat.

Marley zâmbește și mă șușuiește.

– Au vorbit despre toate, și-au împărtășit secretele și visurile. Fetei i se împlinise dorința. Găsise iubirea, spune ea, iar acel ultim cuvânt mă face să întorc capul și să mă uit la ea, simțind cum ceva înlăuntrul meu tresare. Dar în cea de-a treizecea noapte, noaptea următoarei luni pline, bărbatul nu se afla acolo. În locul lui… era o perlă.

Mi se strânge inima. Tristețea care se împletește în cuvintele ei e familiară.

– În următoarele douăzeci și nouă de nopți, nimic. Ea nu și-a mai pus nicio dorință. Doar s-a dus mereu acolo, a continuat să caute, dar el nu a mai venit. Dar în cea de-a treizecea noapte…

– Următoarea lună plină, încerc eu să ghicesc.

– O altă perlă, spune în șoaptă Marley.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, iar energia dintre noi pocnește. După un lung moment de tăcere, continuă.

– Fata a plâns și a plâns. Apoi și-a șters lacrimile, s-a uitat la lună și și-a pus o altă dorință. Una diferită.

Îmi țin răsuflarea, cu ochii ațintiți pe buzele lui Marley.

– „Adu-l înapoi la mine!“

Simt fiori pe șira spinării când Marley spune:

– Luna a devenit mai luminoasă, iar razele ei s-au reflectat în cascadă, făcând-o să semene cu un milion de perle căzătoare. Fata s-a uitat din nou la lună și deodată… și-a adus aminte ce spusese bărbatul.

Marely se uită cu respect și admirație la luna plină, ca și cum și-ar pune și ea o dorință chiar în clipa asta.

– Ce a spus? întreb eu încet, nerăbdător.

Știu că sunt un ascultător îngrozitor, dar trebuie să știu ce își dorește ea.

– A spus: „Am bătut multe drumuri ca să găsesc această comoară pierdută, această parte din mine…“

Această parte din mine – măiculiță! Încă puțin și o iau razna.

– În fiecare noapte cu lună plină, în tot restul vieții ei, fata a primit o altă perlă…, continuă Marley.

– Omul din Lună[10], spun eu și mă ridic în capul oaselor, într-un șoc total. El era Omul din Lună!

Marley zâmbește.

– … și a știut că el veghea asupra ei, strălucind deasupra ei și luminându-i cărarea prin pădurea întunecată. Și din când în când, în reflexia apei, îi putea vedea chipul. Acolo, pe lună, zâmbindu-i.

Vocea ei e doar o șoaptă când încheie povestea.

– Și ea știa că e iubită.

Ochii ni se întâlnesc și știu că asta nu e prietenie. Toate scuzele mele dispar. Nu mă gândesc dacă e greșit sau corect sau altcumva. O iubesc. O iubesc așa cum Omul din Lună o iubea pe fata aia.

Ea se înroșește, se ridică în capul oaselor, dintr-odată sfioasă, interpretând cu totul și complet greșit tăcerea mea.

– E stupid, nu?

Eu clatin din cap și o prind de mână.

– Nu e stupid, spun cu toată seriozitatea din lume. E frumos.

Mă aștept să-și tragă mâna, dar nu o face. Degetele noastre se înlănțuiesc și rămânem așa până când e timpul să plece, uitându-ne unul la altul sub stelele strălucitoare. Apoi o conduc la ușă și mă sprijin de tocul ei în vreme ce ea se uită în sus la mine de pe covorașul de la intrare.

– Sunt bune poveștile tale, îi mărturisesc din toată inima. Cu adevărat bune, Marley. A fost aproape ca…

Vocea mi se stinge și îi zâmbesc.

– Ca o magie. Mă porți într-o cu totul altă lume.

Simt din nou acea electricitate pocnind între noi. Ochii ei sunt calzi în strălucirea blândă a luminii de pe verandă. Mai deschiși. Face un pas în spate, dar legătura noastră magnetică se întinde între noi și, în loc să se rupă, umple spațiul care ne desparte.

– Sper să gândești așa mereu, îmi spune ea.

O umbră vagă alunecă peste chipul ei. Aș vrea să știu de ce.

– O să gândesc, o liniștesc eu, în vreme ce ea coboară treptele și traversează peluza din fața casei, întorcându-se să-mi facă cu mâna înainte să dispară cu totul după colț.

Mai rămân o vreme pe verandă după plecarea ei, încă simțind acea energie, deși ea nu se mai vede. Mă înfior, noaptea rece de toamnă îmi face pielea ca de găină, dar nu vreau să mă mișc. Nu vreau ca această senzație să dispară.

Curând, pe alee apar niște faruri. Mașina mamei oprește încet și portiera se deschide cu zgomot. Ea coboară și mă privește din cap până-n picioare, apoi se apleacă din nou în mașină ca să-și ia geanta.

– Pari fericit, spune când ajunge la trepte.

Și are dreptate. Chiar sunt.

Conform unor mituri și legende europene, un personaj care locuiește pe lună. Este inspirat de imaginile unui chip, cap sau trup care se văd pe suprafața lunii pline, în realitate părțile mai întunecate fiind așa-zisele „mări“ selenare.

CAPITOLUL 18

În dimineața următoare, mă trezesc simțindu-mă al naibii de grozav.

Atât de grozav, încât îmi iau iPad-ul de pe noptieră și deschid Google-ul ca să-mi încep căutările pentru internship în timp ce iau micul dejun. Primele oferte nu par deloc promițătoare, în mare parte chestii neplătite care nu sunt deloc atrăgătoare. Găsesc una care e chiar perfectă, să lucrez pentru redacția de sport a unei reviste, dar e la două ore de mers cu mașina.

O aud pe mama coborând treptele, așa că mai arunc o felie de pâine în prăjitor și torn o cafea cu lapte pentru ea, tocmai când intră în bucătărie.

– Neața, spun și îi întind ceașca.

– Neața, îmi răspunde ea, luând-o.

Face ochii mari la mine în timp ce ia o înghițitură. Îmi îndrept din nou atenția spre iPad, încruntându-mă în vreme ce derulez o altă pagină de oferte.

– Ce-i cu încruntarea asta? Iar te doare capul?

– Nu, cu asta stau chiar bine, spun eu.

Și chiar așa e. Săgetările de durere sunt mai slabe acum de când chiar am început să mă confesez lui Marley, confirmând părerea doctoriței Benefield că au mai degrabă cauze emoționale decât fizice. Oftez și apăs pe butonul de închidere, iar ecranul se întunecă.

– Doar caut un internship.

– O! face ea, ducându-și palma la frunte.

Iese repede din bucătărie și se întoarce o clipă mai târziu cu geanta ei burdușită. O văd cum scotocește prin ea, scoțând rețete și o trusă de prim-ajutor și două batoane de cereale. Pot să jur că toate porcăriile pe care le are acolo ar ajuta un sătuc să treacă cu bine prin apocalipsă.

– M-am întâlnit cu Scott Miller ieri-dimineață la Starbucks. Știi tu, tipul din redacția de sport de la *Times* care scria despre meciurile tale.

– Da, mi-aduc aminte de el, spun și mă îndrept de spate.

Scott chiar scrisese un articol despre mine în săptămâna dinaintea accidentării mele. M-a încurajat mult când ne-am întâlnit la o lună după ce totul s-a năruit pentru mine.

Nu știu de ce nu m-am gândit la el până acum.

– Ei bine, spune mama, scoțând o carte de vizită chiar din fundul genții. I-am spus că ești interesat să scrii și el a zis că în mod categoric ar trebui să-l suni.

Îmi întinde cartea de vizită și eu o înșfac, apoi mă reped să o îmbrățișez.

– Ești cea mai grozavă mamă! spun și o sărut pe obraz.

Îmi scot telefonul și mă îndrept spre hol ca să-l sun, dar în vreme ce formez numărul îmi apare un mesaj de la Sam.

„Fotbal azi la 10. Vii? Te iau cu mașina?“

Șovăi înainte de a-i scrie un răspuns scurt. Azi e probabil ziua în care mă simt cel mai bine, așa că dacă vreau să încerc lucruri, aș face bine să nu mai amân deloc.

– Hei, mama! strig spre bucătărie. Pot să-ți iau mașina?

Până să mă întâlnesc miercuri în parc cu Marley, am programat deja un interviu cu Scott pentru vineri *și* am condus mașina mamei de un număr impresionant de trei ori. Practic, sunt invincibil!

Parcul e aglomerat azi, ziua caldă de toamnă aducând cu ea o mulțime de copii care se joacă pe iarbă.

– Și mie îmi plăcea să înalț zmeie, spune Marley, urmărind un băiat care aleargă pe lângă noi încercând să ridice unul.

Mă întorc să mă uit la ea și restul parcului dispare.

Azi e frumoasă. Părul îi cade pe umeri, iar puloverul ei de un galben intens se asortează cu bentița subțire din păr. De fiecare dată când spune ceva sau se întoarce să-mi zâmbească, simt o dorință copleșitoare să mă

întind și să o iau de mână. Nu știam ce avea să se întâmple după noaptea cu luna, dar ceea ce e între noi a devenit mai puternic în cele câteva zile în care nu ne-am văzut.

Traversăm străduța care duce la iaz și cu cât ne apropiem de apă, cu atât prind mai mult curaj. Mă gândesc la povestea pe care mi-a spus-o. La fata care își dorește iubire. La bărbatul din lună care i-a împlinit acea dorință.

„Fă-o!“ îmi spun, privindu-i mâna care se mișcă înainte și înapoi pe lângă a mea, la doar câțiva centimetri depărtare.

Trag aer adânc în piept și o prind de mână, și în aceeași clipă o durere ascuțită îmi trece prin cap. Fir-ar să fie, capul meu a fost foarte bine toată săptămâna!

– E-n regulă? o întreb, în vreme ce mă lupt să-nving durerea și mă concentrez pe buzele ei ca niște petale și pe inima care bubuie să-mi sară din piept.

Ea șovăie o clipă, așa că fac un pas mai aproape.

– Povestea noastră nu va fi una tristă, Marley, îi șoptesc eu. N-o să îngădui să fie.

Ea tace, dar simt cum îmi strânge mâna într-a ei. Îi dau părul pe după ureche, și degetele mele zăbovesc pe obrazul ei, și buzele noastre sunt la doar câțiva centimetri depărtare. Mă aplec ușor înainte, abia respirând, fără să știu dacă o să se aplece și ea spre mine sau o s-o ia la fugă.

N-o ia la fugă.

Ne sărutăm și mintea mi se umple dintr-odată de o mulțime de imagini: fața ei înconjurată de ploaia de petale de cireș, ochii ei în prima zi în care ne-am întâlnit, o cascadă de perle.

Mă desprind de ea, zâmbindu-i, iar fața ei strălucește în soarele după-amiezii.

– Regula mea cu prietenia a fost o idee groaznică…

Ea îmi înăbușă restul propoziției, râzând și întinzându-se pentru un alt sărut. Dau să o cuprind în brațe, dar ochii ei se fac mari privind dincolo de

mine și se trage brusc în spate, iar brațele mele prind doar aerul.

Se repede pe iarbă, înnebunită, împingând deoparte un grup de copii care joacă fotbal. Fuge în stradă ca să înșface o fetiță din mijlocul drumului și să o tragă pe trotuar.

Ce naiba? Mi-a scăpat ceva?

Grăbesc pasul spre ea, în vreme ce Marley o duce pe fetiță către un grup de copii mai mari. Se oprește cu ea lângă o adolescentă care are părul de aceeași culoare ca al fetiței.

– E sora ta? întreabă Marley furioasă.

Fata încuviințează din cap, în mod clar speriată. Nu pare să aibă mai mult de doisprezece ani.

– Știi ce s-ar fi putut întâmpla dacă aleargă așa în stradă?

Marley strigă acum, cu mâinile pe umerii fetiței. Ochii ei sunt sălbatici, dar nu-mi dau seama dacă e vorba de furie sau spaimă. N-am mai văzut-o niciodată așa.

– Ce face…? Și dacă…?

Intervin, întinzând mâna pentru a o atinge pe umăr.

– Marley, spun eu pe un ton hotărât, dar ea mă ignoră.

– Tu ar trebui să ai grijă de sora ta. Putea *să moară*.

Rămân neclintit, privindu-i pe ceilalți copii, văzându-le expresiile speriate în vreme ce încearcă să se ascundă unul în spatele celuilalt *și* în același timp să vadă mai bine ce se întâmplă.

– Ia mâinile de pe fata mea! strigă deodată o voce și o femeie care nu putea fi decât mama fetelor vine ca o furtună pe iarbă, gata de atac.

Trebuie să plecăm de aici.

– Marley, strig eu, trăgând-o în spate. Încetează! Fata e bine. Hai să mergem!

Ea se uită la grupul de copii speriați, la fata îngrozită, la mama furioasă, apoi la mine, care o țin strâns de încheieturile mâinilor. Cu ochii plini de

lacrimi, se smulge din strânsoarea mea și o ia la fugă pe iarbă în direcția cimitirului.

– Ce-i cu tine? strigă mama după ea.

O urmăresc cum se îndepărtează, uluit de ce s-a întâmplat.

Le arunc rapid o scuză doamnei și fetei speriate și alerg după Marley, tăind-o prin parc, deoarece știu exact încotro se duce. Intru direct în cimitir și o găsesc prăbușită lângă mormântul Laurei, cu capul plecat, cu părul ei lung ascunzându-i chipul.

– Știi, are dreptate, spune Marley când mă apropii, gâfâind. Ceva chiar *e* în neregulă cu mine.

Mă aplec și-i dau cu blândețe părul pe după urechi ca să-i văd fața.

– Ce se-ntâmplă? o întreb.

– Fără povești triste, răspunde ea, clătinând din cap.

– Bine, zic eu și mă așez lângă ea.

Tot ce vreau e să înțeleg ce s-a întâmplat adineaori. Dar știu mai bine ca oricine cât de greu e să fii pregătit să spui acea poveste.

– Nu trebuie să-mi spui. Dar dacă vrei să o faci, sunt aici.

Trupul ei s-a prăbușit cu totul în sine. Apoi ea ridică privirea și-și duce mâna la pandantivul cu safir roz de la gât. De obicei, doar lanțul i se vede; nu știam de piatră până acum.

– Eu întotdeauna port galben, spune ea, și mă gândesc la toate nuanțele de galben în care am văzut-o îmbrăcată.

Bentița, tenișii, puloverul, haina de ploaie.

– La început, a fost doar ceva ce făcea mama când eram mici, ca să ne poată deosebi lumea, căci orice altceva în înfățișarea noastră era exact la fel, dar… mai târziu a devenit mai mult de-atât. Galbenul mă făcea să mă simt fericită, veselă. Chiar și când eram neliniștită.

Vârful degetelor ei ating ușor crinii orientali roz care cresc în jurul mormântului.

– Dar Laura… ea adora rozul. Cu cât mai intens, cu atât mai bine. Întotdeauna.

Încerc să nu mă mișc, temându-mă că până și cea mai ușoară răsuflare o va face să amuțească. E un lucru rar să scot de la ea mai mult de o propoziție când e vorba de Laura.

– Eu nu eram deloc ca ea. Ea era amuzantă, știi? Deschisă. Putea vorbi cu oricine, ore în șir. Marley smulge una dintre flori, zâmbind cu tristețe. Nu mă deranja că toată lumea o plăcea pe ea mai mult, pentru că și eu o plăceam mai mult.

Mă întind și o iau de mână, încurajând-o în tăcere să continue.

– Aveam grijă una de alta, întotdeauna. Mă rog, mai mult Laura avea grijă de mine. În acea zi… ea…

Vocea i se frânge și eu o strâng mai tare de degete, dându-i forță.

– Avea de gând să-i dea o lecție lui Jenny Pope, spune ea, strângându-mă la rândul ei de mână. Nu voia să-i facă rău, doar să o facă să se simtă prost, la fel cum mă făcea și Jenny cu mine. Marley se oprește și clatină din cap. Doamne, eram îngrozită. Știam că *cineva* urma să-și dea seama că nu eram eu, ci era Laura, pretinzând că sunt eu. Și pe urmă aveam să mă simt și mai prost. Se uită spre mormânt, la numele de pe piatră. Dar Laura… era atât de sigură. Atât de calmă. Atât de pregătită să rezolve totul. N-am putut să-i spun nu.

Observ o grămăjoară de petale la picioarele ei, crinii rupți în bucățele minuscule. Înghit anevoie, temându-mă de continuarea poveștii.

– Așa că purtam fiecare hainele celeilalte. Ea era în galbenul meu, eu în rozul ei. Avea părul lăsat pe umeri, eu îl aveam prins. Fiecare… *era* cealaltă.

Tace, și respirația îi devine neregulată. Încearcă de câteva ori să continue, dar nu poate. E ceva ce o oprește, o barieră pe care nu o poate depăși.

– Dacă…, reușește ea să spună. Dacă m-aș fi uitat… Dacă aș fi fost atentă… Eu… eu…

– Ce? Marley, ce s-a întâmplat?

O îndemn să spună mai departe, să se chinuie să reia.

Clatină din cap și povestește mai departe.

– Noi… aveam pandantivele astea stupide. Safire roz și galben. Laura știa că dacă voiam să ducem farsa la capăt, trebuia să fim perfecte. Așteptam lângă drum, în stația de autobuz, când și-a adus aminte. Marley își duce mâna la gât. Eu purtam safirul meu galben, ea îl avea pe cel roz.

O văd cum începe să tremure, copleșită de amintiri.

– L-a scos pe al ei și mi l-a cerut pe-al meu. Dar, în timp ce și-l punea, i s-a încurcat în păr. Era obișnuită să aibă părul ridicat, iar al meu era întotdeauna lăsat pe umeri. Dar al ei era… La naiba! spune ea tremurând și mai tare. Eu… la naiba…

– E-n regulă, Marley…

Încerc să o iau în brațe, dar acum e furioasă. Nervoasă.

– Nu e-n regulă! mi-o întoarce ea cu violență. Nenorocitul ăla de pandantiv galben… pandantivul *meu* galben… i s-a încurcat în păr. Părul care îi era lăsat pe umeri din cauza *mea*. Îl trăgea și îl smucea și râdea, și s-a rupt lanțul. Pandantivul s-a rostogolit în stradă. Se oprește, cu amintirea vie în ochi. Am văzut mașina înaintea ei, spune ea. Ea… nici măcar n-a văzut-o. Dar *eu* da. Am văzut-o și am înghețat. Nici măcar n-am încercat s-o avertizez. Îmi înghețase și vocea.

Mă las pe spate, șocat. Dumnezeule! Ea se încordează, ca și cum ar auzi cauciucurile scrâșnind, bufnetul îngrozitor.

– Marley, n-a fost…

– Apoi am auzit țipătul, spune ea, întrerupându-mă. Am crezut că sunt eu, dar era mama. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum a ajuns acolo. Pur și simplu era *acolo*, pe jos, ținând-o în brațe pe Laura. Țipând…

Vocea ei urcă, devenind ascuțită, și Marley e doar durerea cuvintelor, a amintirii.

– „Trebuia să aveți grijă una de alta! Cum s-a întâmplat asta? Marley, cum s-a întâmplat asta?“ Tace un lung moment, în vreme ce se chinuie să-și

recapete răsuflarea. Asta țipa, iar și iar, spune ea.

Își cuprinde genunchii cu brațele și-și îngroapă fața în ei, luptându-se cu lacrimile care amenință să se reverse. Vocea îi devine o șoaptă.

– Aceeași întrebare mi-o pun, strigând, în fiecare zi de atunci. În fiecare minut. Dar o strig *înlăuntrul* meu, unde nimeni nu mă poate auzi.

Acum o văd. Ascunsă în spatele fiecărei mișcări a ei. Fiecărei răsuflări. Ea încă se învinovățește pentru ce s-a întâmplat, deși nu e adevărat. Nu e vina ei.

Dar e adevărul lui Marley.

– N-am plâns deloc. N-am vorbit deloc cu nimeni despre povestea asta tristă. Doar încerc să mă fac nevăzută, spune ea în cele din urmă. Căci dacă Laura nu poate fi aici, nici eu n-ar trebui să fiu.

– Marley, zic eu, atingându-i ușor mâna. N-a fost vina ta.

Niciodată nu mi-am dorit mai mult ca acum să fac pe cineva să înțeleagă ceva.

– A fost, spune ea, uitându-se în jos, la degetele mele atingându-le pe ale ei. Mama avea dreptate.

– Uneori…., zic eu. Uneori, când suferim, spunem lucruri pe care nu le credem cu adevărat. Spunem lucruri fără să ne gândim la urmări. Sunt sigur că de fapt nu credea asta.

Dar ea nu e convinsă.

– Laura *întotdeauna* avea grijă de mine. Eu nici măcar n-am încercat s-o salvez, spune ea, furioasă pe sine. Pur și simplu am stat acolo.

Îi strâng mâna, meditând.

– Marley, crezi că accidentul care a omorât-o pe Kim a fost din vina mea?

Ea ridică privirea, nedumerită.

– Nu. Ăla a fost un accident. Tu *știi* că a fost un accident. Vreau să spun… și tu ai fost rănit.

– Atunci cum de ăsta e diferit?

– Pur și simplu…

Vocea i se stinge și ea își întoarce privirea.

– Pur și simplu e. Tu ai fost rănit. Eu nu. Laura încerca doar să mă ajute pe mine, și eu n-am putut…

Se oprește și privește în gol.

– Ea era pur și simplu mai bună. În toate felurile, adaugă. Nu e drept că eu sunt aici și ea nu. Vreau să fiu ca ea, dar nu sunt. N-o să fiu niciodată.

Îi ating ușor obrazul, și-și întoarce fața spre mine.

– Nu trebuie să fii ca ea, Marley. Tu ești deja totul.

Ea clatină din cap și se uită în jos la bucățelele de petale rupte.

– Tu *ești*, repet, gândindu-mă la toate lucrurile pe care le-am împărtășit de când ne cunoaștem. Marley, tu m-ai făcut să mă simt înțeles într-un fel în care nimeni n-a făcut-o până acum. Ești bună și ești un ascultător minunat. Și ești atât de-al naibii de puternică! Eu cred că poveștile tale sunt așa de incredibile pentru că știi ce înseamnă pierderea. Știi ce înseamnă *iubirea*. Știi ce înseamnă să simți.

Ea stă cu capul plecat, preferând să tacă.

– Pentru mine, tu ești partea cea mai bună din tot. Când ne-am cunoscut eram pierdut, iar tu m-ai făcut să simt din nou că *trăiesc*. Nu vezi cât de specială ești? Încerc să mă aplec înainte ca să-i văd fața, dar ea nu se mișcă, așa că aleg să continui într-o notă veselă. Păi, cine oferă oamenilor flori în funcție de ce exprimă ele? Cine mai are la cheremul său o mică armată de rațe iubitoare de popcorn?

Știu că nu o pot liniști cu una, cu două, dar avem la dispoziție mai mult decât ziua de azi. Mai mult decât acest moment. Avem tot timpul.

– Tot ce-am spus e adevărat, Marley, zic eu, trăgând-o mai aproape, ușurat când ea se lipește de mine, mirosind a iasomie și a flori de portocal, caldă și familiară.

Îmi înfășor brațele în jurul ei, ținând-o strâns pentru prima oară.

– Fără alte povești triste. Promit, îi șoptesc.

Și așa începem una nouă.

CAPITOLUL 19

– Încearcă-l pe-ăsta, spune mama, ridicând în sus un sacou cu dungulițe, mult prea mare.

Mă uit cu ochii mijiți la el, neștiind prea bine cum să o anunț că a reușit să găsească cel mai urât obiect din locul ăsta.

Uneori, mama o nimerește la fix când e vorba de alegerea unor haine, dar acum îmi întinde un sacou albastru cu dungulițe ca să-l încerc.

Din fericire, îmi vede expresia și în locul lui îmi arată un sacou sport gri-închis.

– Trebuie să arăți relaxat, dar profesionist.

Îl iau din mâna ei și-l probez, simțind cum materialul se așază confortabil pe umeri și brațe. Mă uit în oglindă.

Mă întreb ce-ar zice Marley. Oare ar crede că arăt bine?

Încerc să-mi netezesc părul și ochii mei găsesc cicatricea subțire de pe frunte, amintirea tuturor celor întâmplate în ultimele câteva luni.

Cu cât mă uit mai mult la haina sport, la reflexia mea din oglindă, cu atât mai agitat devin pentru interviul de mâine.

Mama îmi aranjează gulerul și mă măsoară de sus până jos.

– Cunosc expresia asta, spune ea, mângâindu-mă ușor pe obraz. Asta-i fața ta de îngrijorat-în-ziua-unui-meci-important.

– E atât de evident?

– Ce? Expresia de groază existențială? Clatină din cap și îmi zâmbește. Absolut deloc.

Mă uit în oglindă, întorcându-mă în toate părțile ca să văd mai bine haina. Expir prelung.

– Și dacă nu obțin internshipul? o întreb. Și dacă tipul crede că ce scriu eu e neinteresant?

Expresia ei devine serioasă și întinde mâna ca să-mi întoarcă fața de la oglindă spre ea.

– Kyle, în ultimul an a trebuit să-ți resetezi viața nu o dată, ci *de două ori*. Rana de la umăr a fost gravă, spune ea, respirând adânc. Dar chinul prin care ai trecut cu ea nici nu se compară cu ce-a fost când ai pierdut-o pe Kimberly.

Înghit anevoie, simțind cum umărul și cicatricea mă dor la gândul celor întâmplate.

– Dacă poți face față la tot ce-a fost, atunci cu siguranță poți face față și la asta, mă încurajează ea. Întotdeauna o să găsești o cale de a o lua de la zero dacă trebuie s-o faci.

Îmi dreg vocea și îmi întorc privirea, în vreme ce ea își trage nasul cu zgomot și-și șterge repede ochii căprui, identici cu ai mei.

– Bun, zice zâmbind și trăgându-mi un ghiont. Hai să-ți iau o cămașă!

O cuprind cu un braț pe după umăr în vreme ce ne îndreptăm spre raionul de cămăși.

– Întotdeauna înainte, spune ea, bătându-mă ușor pe piept.

– Niciodată înapoi, replic eu, zâmbindu-i.

În dimineața următoare, ajung la redacția ziarului *Times*, îmbrăcat în noua mea haină sport gri, și îl aștept pe Scott Miller să iasă din biroul lui pentru interviu.

Între timp, evit contactul vizual stânjenitor cu secretara, în vreme ce scanez pereții, studiind edițiile și articolele decupate și înrămate care acoperă fiecare centimetru pătrat.

Zăresc câteva titluri: LICEUL AMBROSE CÂȘTIGĂ CAMPIONATUL STATAL, LUI GORDON RAMSEY I-A PLĂCUT RESTAURANTUL LOCAL, ȘEDINȚA PENTRU SIGURANȚA ORAȘULUI SE TERMINĂ CU UN ACCIDENT. Aud o ușă deschizându-se și-mi șterg repede palmele de sudoare pe pantaloni. Căci

deși de obicei nu-mi transpiră mâinile, se pare că trupul meu a decis că e momentul să o facă, aici și acum.

Scott vine la recepție și-mi aruncă un zâmbet rapid, cu toți dinții.

– Kyle! Ce mai faci?

Mă ridic în picioare ca să dau mâna cu el și îmi bag sub braț mapa cu articolele și CV-ul meu. E puțin mai înalt ca mine. Cam cât Sam, cu părul cărunt tuns scurt și ochelari eleganți, cu lentile fumurii.

– Sunt bine, domnule. Mulțumesc mult că mă primiți azi, spun eu pe când pășim pe un coridor lung și îngust, apoi intrăm într-o încăpere agitată, plină de cubicule și de oameni care vorbesc și de zgomot de tastaturi.

Scott salută din cap câteva persoane și mă conduce către biroul lui, aflat într-un colț, un spațiu înțesat cu suvenire sportive și cu un fanion de la Liceul Ambrose prins pe perete în semn de loialitate.

Se așază pe un scaun rotativ și mai trage unul de la un birou liber.

Mă așez și îi întind mapa gălbuie.

– Ăăă... aici e CV-ul meu. Am adus câteva articole pe care le-am scris…

Arată spre computerul său și își împinge mai sus ochelarii pe nas.

– Le-am citit. Sunt abonat online. Articolele tale dedicate unor jucători din ultimul an sunt într-adevăr deosebite!

Dacă palmele mele nu erau încă ude, acum sunt cu siguranță. Cum i s-au părut?

– Ai mai fost la Ambrose anul ăsta să vezi vreun meci? mă întreabă.

Șovăi, amintindu-mi meciul la care am fost și am văzut-o pe Kimberly lângă mine. În imaginația mea.

– Am prins o parte dintr-unul.

– Ei bine, spune el, lăsându-se pe spate în scaunul care scârțâie sonor, mi-ar plăcea să faci și anul ăsta același gen de profiluri pentru cei dintr-a douăsprezecea.

– Adică… pentru *Times*?

Scott râde și încuviințează din cap.

– Da. Adică, pentru *Times*.

– Da! strig fericit.

„Fii calm, Kyle! Fii calm.“ Îmi dreg glasul și îl cobor cu vreo optsprezece tonuri.

– Da, domnule. Mi-ar plăcea foarte mult să fac asta.

– Splendid, spune Scott, răsucindu-se spre computer. Mișcă mouse-ul și ecranul prinde viață. Micșorează documentul în Word pe care îl are pe ecran și apare un calendar. Mă gândeam, zice el, la cincisprezece până la douăzeci de ore pe săptămână, doisprezece dolari pe oră. Evident, când faci profilurile sau plecăm din redacție pentru un meci, asta se pune ca timp plătit. E bine așa?

– Stați, spun eu, iar el mă privește întrebător. Deci… sunt angajat? Pentru internship?

El rânjește.

– Ai fost angajat în clipa în care ți-am citit profilurile jucătorilor. Ai reușit să dai viață fiecărui jucător în paginile alea. Am fost foarte impresionat, spune el, iar eu am sentimentul că am ajuns din nou în echipa universității, doar că de data asta primesc și bani.

Punem la punct programul, și el îmi adaugă numele în niște tabele, în vreme ce eu mă asigur că tot mai pot să mă întâlnesc cu Marley la prânz sau după-amiaza când plec de la redacție. După ce terminăm, el îl printează și mi-l întinde. E cald încă. E o senzație plăcută să am din nou în mână un program, să fie oameni care se bazează pe mine.

Simt că e un pas înainte. Un pas către persoana care devin.

O sun pe Marley în clipa în care ies din clădire și stabilim să ne vedem în parc peste o jumătate de oră. E greu să fiu calm când simt că efectiv o să explodez de bucurie.

Am ceva timp de pierdut, așa că o iau agale pe Main Street, uitându-mă la vitrine. Văd într-una expus un zmeu mare galben și mă opresc. Câteva minute mai târziu, îl duc spre mașina mamei.

Drumul până la parc e rapid, și ies din mașină ca să o aștept pe Marley, iar în acest timp le trimit mesaje mamei și lui Sam cu vestea bună despre interviul meu.

Bag telefonul la loc în buzunar și scot un oftat de ușurare, iar răsuflarea mea caldă se transformă într-un norișor de ceață în aerul rece. Când se destramă, o văd pe Marley venind spre mine pe alee, cu o floare roșie-rozalie strânsă în mână. Copacii din jurul ei sunt aproape golași, iar frunzele lor cafenii și portocalii se sfărâmă zgomotos sub picioarele ei. Ridic în sus zmeul în chip de salut și fața ei se luminează într-un zâmbet. Aleargă tot restul drumului până la mine, împingându-și căciulița tricotată galben-muștar mai sus pe cap, ignorând complet zmeul.

– Cum a fost? Cum a mers?

Mă sprijin de mașină, încercând să nu par prea încântat.

– Ei bine, a părut să-i placă articolele mele, spun eu nonșalant.

– Și? mă îmboldește ea, nerăbdătoare.

– Și… ai în fața ta noul intern din redacția de sport de la *Times*, spun eu, renunțând la expresia nepăsătoare. Am fost angajat pe loc.

Marley scoate un țipăt și mă strânge în brațe.

– Ți-am spus eu! Știam că o să te ia.

Eu râd.

– Ai avut dreptate cu articolele dedicate jucătorilor. Astea i-au plăcut cel mai mult.

– Bineînțeles că am avut, spune ea și îmi întinde floarea pe care o ține în mână, rotundă și pufoasă, cu zeci de petale roz pal care devin din ce în ce mai mici către centru. E un bujor. Înseamnă noroc, dar bănuiesc că nu prea ai nevoie de el acum.

– Niciodată nu poți să ai prea mult noroc.

Ea zâmbește și se lasă puțin pe spate ca să se uite la mine.

– Apropo, arăți drăguț, remarcă.

Îmi netezesc haina sport și îi zâmbesc și eu. Nu mi-a mai zis niciodată așa ceva până acum.

– Vai, mulțumesc! Totuși, poate că nu e chiar cel mai potrivit lucru pe care să-l port când înalț un zmeu.

– N-am mai înălțat un zmeu de mulți ani, spune Marley, trecându-și mâna peste reverul meu.

– M-am gândit că o să fie amuzant, spun eu, ridicându-l în sus. Ai zis la un moment dat că îți plăcea să faci asta când erai mică. Și… azi bate vântul tare.

Ca la un semn, vântul îi flutură părul în toate părțile. Ea atinge ușor lemnul subțire al ramei zmeului și încuviințează din cap.

Muncim mult ca să înălțăm zmeul. Desfacem o parte din sfoară și alergăm pe rând prin iarbă, iar briza îl prinde și apoi îi dă drumul la fel de repede, iar zmeul cade în picaj pe pământ.

În cele din urmă, la cea de-a cincea mea încercare, se ridică lin în aer.

Scot un chiot când sfoara îmi alunecă printre degete. Zmeul se răsucește spre stânga și spre dreapta, căci vântul îl face să danseze pe cerul înnorat de toamnă.

Odată ce plutește stabil, îi întind lui Marley bara micuță de lemn și o privesc cum se uită în sus la zmeu, cu fața senină, frumoasă.

– Ai vreun plan pentru Halloween sâmbăta viitoare? o întreb.

– Nu prea, răspunde ea, în vreme ce zmeul se înclină. Trage de sfoară, stabilizându-l. Să fiu cu alți oameni… nu prea e genul meu.

– Hm, spun eu, fără să fiu surprins. Mama pleacă din oraș, așa că nu mi-ar strica puțin ajutor la împărțitul bomboanelor.

Ea se uită la mine neîncrezătoare.

– O să fie distractiv, insist eu. Putem să ne punem costume de Halloween și restul, adaug eu, încercând să fac totul și mai interesant. Vreau să spun, ce poate să nu-ți placă? Poți să fii oricine sau orice vrei.

Văd cum rotițele din mintea ei se învârtesc, cum chibzuiește la asta.

– Bine, zice ea în cele din urmă. Se împinge în mine și eu o sărut pe frunte. Dar numai pentru că pari cu adevărat înnebunit după povestea asta cu costumele. N-aș vrea să-ți distrug fanteziile.

Zâmbetul ei ușor mă tachinează și mă copleșește. O ridic într-o îmbrățișare și râdem amândoi când restul sforii se desface de pe bara micuță de lemn, iar zmeul plutește, nepriponit, printre nori în vreme ce eu o sărut. Buzele ei sunt reci, dar restul trupului e cald și ea își înfășoară brațele în jurul gâtului meu.

– Am pierdut zmeul, oftează ea, după ce ridicăm capetele ca să putem respira.

Eu râd.

– Oricum, prefer să te țin pe tine, îi zic.

O picătură de ploaie aterizează pe fruntea mea și ne desprindem unul de altul râzând, în vreme ce alergăm pe alee către mașina mea, cu ploaia revărsându-se acum în jurul nostru. Aproape am ajuns, când Marley își smulge mâna dintr-a mea.

– Stai puțin!

Se apleacă să ia ceva de jos. Mă apropii și văd o dâră de punctișoare mărunte pe alee. Sunt melci minusculi și Marley îi culege unul câte unul și îi mută de pe alee.

– Ce faci? o întreb, uitându-mă la ea cu ochii mijiți prin ploaia torențială.

– Nu vreau să calce cineva pe ei, răspunde, în vreme ce ne îndreptăm încet către mașină, eu redirecționându-i pe trecători și pe cei care aleargă ca să ne ocolească, pe când Marley mută din drum toți melcii.

Fiecare viață, chiar și viața unui melc, contează pentru ea. O privesc în vreme ce ploaia ne udă până la piele și îmi simt inima plină de iubire. Când ajungem cu bine în mașină, ea se uită la mine și, fără să spun nimic, mă aplec spre ea și o sărut. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea până acum și nu am nevoie de bujori care să-mi spună cât de norocos sunt că am întâlnit-o.

CAPITOLUL 20

Stau pe veranda din față cu un coș plin cu bomboane. Mașina de fum de lângă mine scoate un alt nor de ceață, întunecându-mi vederea. Dau din mână pentru a-l risipi, când o altă hoardă de copii se năpustește asupra mea, în vreme ce părinții lor rămân pe trotuarul luminat de felinarele de stradă.

– Ne dați ori nu ne dați? strigă o mică fantomă.

– Ăăă, vă dau! răspund eu, în vreme ce două Else se înfig lacome în bomboane, după care se îndepărtează în fugă și dispar.

Pun coșul în poală și îmi scot casca de fotbal, verificând repede în camera telefonului că machiajul de zombi pe care m-a ajutat mama să-l fac este încă intact. Cicatricea mea e acum o rană sângerândă pe frunte.

Când am văzut-o, am fost cât pe ce să-i cer mamei să mi-o șteargă și, sincer, tot nu pot să mă uit la ea fără să mă înfior. Tot ce văd e reflexia mea în ochelarii doctoriței Benefield în noaptea accidentului, când capul meu *chiar* era spart.

Dar încerc să nu mai fug de asta.

Mă încordez când vederea mi se încețoșează, și pentru o clipă aud un glas care îmi șoptește, spunându-mi să nu renunț…

– Bau! spune o voce, aducându-mă în siguranță la realitate înainte ca amintirea să mă copleșească cu totul.

Las telefonul jos și văd…

Ce naiba?

Vocea lui Marley vine spre mine de pe scări; e aproape înghițită cu totul de un costum maro uriaș de melc. Are toate accesoriile. Antene lungi, o cochilie mare, răsucită în spirală – totul identic cu melcii pe care i-am cules de pe alee cu câteva zile în urmă.

Mă ridic râzând și întind mâna spre ea. Ea se îndepărtează clătinându-se și își întoarce cochilia pentru a mă lovi cu ea într-o parte.

– Hei, nu râd *de* tine…

Ea mă privește furioasă și-și încrucișează brațele la piept, și chiar și antenele ei se uită urât la mine.

– În regulă. Bine. N-o să spun nimic, zâmbesc eu afectat și trag fermoarul invizibil în dreptul gurii, moment în care ea își dă ochii peste cap, într-un gest adorabil.

Nu m-am gândit niciodată că o să fiu atras de un melc uriaș, dar uite că sunt!

Îmi descui gura și îmi dreg glasul.

– Stai, trebuie totuși s-o spun… ești melcul cel mai drăgălaș pe care l-am văzut vreodată.

– Mda, sigur, zice ea, dar se îmbunează și face o piruetă.

Mă apropii să o îmbrățișez, dar cochilia ei uriașă îmi stă în cale și nu reușesc să o cuprind cu totul în brațe.

– Deci, de ce un melc?

– Păi, știi tu, spune Melcul Marley, întinzând mâna cu un aer absent ca să atingă tricoul meu de fotbal, rupt și zombificat. Suntem tăcuți, suntem sfioși și ne ascundem.

Mă aplec spre ea, când una dintre antenele ei lungi aproape îmi atinge ochiul.

– Cu mine nu trebuie niciodată să te ascunzi, Marley, îi șoptesc.

Văd cum un milion de expresii îi trec peste chip, prea repede ca să țin pasul cu ele. În cele din urmă trăsăturile i se liniștesc.

Ridică mâinile, atingând șovăitoare cele două catarame de pe umerii ei.

– Cred că m-am costumat ca vechea Marley, spune ea, ridicând privirea ca să se uite la tricoul meu de fotbal ponosit, la casca de fotbal băgată sub braț, la falsa rană sângerândă de pe frunte.

Face un pas înainte și întinde mâna ca să o atingă ușor, în vreme ce eu mă holbez la buzele ei și vreau să o sărut.

Magia momentului e spulberată de un chicotit.

Ridic privirea și văd un grup de copii costumați care se uită la noi ca și cum am fi o farfurie cu broccoli.

– Îh! face un mic Dracula, și se aude un cor de chicote.

Mă uit de la ei la Marley și îi zâmbesc mânzește. Arunc tot coșul încărcat cu bomboane în fața copiilor, care se dezlănțuie necontrolat pe peluza din fața casei, priviți cu ochi mari și îngroziți de părinți.

O apuc pe Marley de mână și o trag în casă, apoi sting lumina de pe verandă în urma noastră.

E întuneric înăuntru, cu excepția strălucirii felinarelor din stradă, a căror lumină gălbuie se revarsă prin ferestre. Fac un pas mai aproape de ea, și aerul devine încărcat de electricitate când ea se uită la mine, cu buzele ușor întredeschise.

– Se pare că am rămas fără bomboane, spun.

– Cum s-a întâmplat asta? întreabă ea, cu răsuflarea tăiată.

Ridică încet mâinile, și inima îmi bubuie cu putere când o văd desfăcându-și cataramele de pe umeri, lăsând cochilia să alunece pe podea.

– Nu mai sunt melc, zice ea, venind mai aproape de mine.

Îmi scot tricoul peste cap și îmi șterg tăietura sângerândă de pe frunte, rana care nu mă mai definește.

– Și nici eu zombi.

Își scoate antenele. Eu îmi arunc pantofii din picioare.

Mă privește un lung moment; apoi inima îmi urcă în gât când ea își dă jos încet costumul mulat, dând la iveală pielea netedă de sub el. Ochii ei rămân ațintiți într-ai mei, electricitatea din nou devenind tot mai intensă, până când nu mai suport spațiul care ne separă.

Curând, suntem amândoi doar în lenjeria intimă, după ce am îndepărtat toate părțile care ne deghizau. Lenjeria ei galbenă-unt e lipită de șoldurile

ei, de sâni. Sunt înnebunit să o ating, dar nu îndrăznesc. N-am mai fost niciodată singuri *așa*, nici măcar n-am vorbit vreodată despre asta. Tot ceea ce urmează să se întâmple depinde de ea.

Așa că aștept. Dar nu mă pot împiedica să o privesc și să mă bucur de ce văd. E frumoasă.

– Eu… n-am mai făcut niciodată asta, spune ea încet.

Îmi ridic privirea pentru a mă uita în ochii ei.

– Nu trebuie să o facem. Marley…

– Vreau să o fac, mă întrerupe ea.

Obrajii i se fac roșii ca focul în clipa în care rostește cuvintele. Dar privirea ei e neclintită. Sigură.

– Cu tine, continuă ea, venind mai aproape, și privirea i se plimbă sfioasă pe trupul meu în vreme ce îmi explorează brațele, gâtul, pieptul.

Sunt convins că îmi poate simți inima bubuind sub degetele ei, practic explodând sub atingerea sa.

– Eu mor aici, spun în vreme ce mâinile ei coboară pe abdomenul meu.

– Eu… nu știu ce fac, șoptește ea, uitându-se în sus la mine, șovăind pentru prima dată.

– Mă omori, asta faci, spun, respirând brusc.

Începem să râdem și o parte din tensiunea nervoasă se risipește. O trag mai aproape, brațele ei mă cuprind pe după gât, degetele ei se strecoară în părul meu.

– Ești sigură că e în regulă? o întreb.

Vreau să fiu sigur. Vreau ca *ea* să fie sigură.

– Da, eu…

Degetele i se încleștează în părul meu, pupilele ei sunt uriașe în strălucirea de un galben pal a luminii.

– Îmi place…, începe să spună, dar vocea i se stinge. Mă sărută ușor, abia o șoaptă pe buzele mele. Îmi place… asta, spune ea, lipindu-și în cele din urmă capul de al meu.

Mă uit lung la buzele ei, în vreme ce răsuflările ni se amestecă. Lumea întreagă dispare, cu excepția ei. Îi cuprind fața în palme, și degetele mele mari se mișcă ușor pe obrajii ei, și înțeleg.

– Și mie îmi place *asta*, îi răspund în șoaptă, știind ce înseamnă *asta*.

Știind că simt același lucru.

Îmi trage fața în jos pentru un sărut și o iau în brațe, iar ea își încolăcește picioarele în jurul mijlocului meu. O duc așa pe hol și deschid ușa de la subsol, și curând dispar și ultimele lucruri care ne mai despart.

Câteva ore mai târziu, întunericul lasă loc sunetului strident de metal, de ploaie care răpăie zgomotos pe acoperișul unei mașini. Deschid ochii și văd o gaură imensă în parbriz, prin care ploaia se revarsă pe mine, udându-mi hainele, udând scaunul de sub mine.

Văd sfera stroboscopică înfășurată în jurul oglinzii și lumini roșii țâșnind din ea, făcând ploaia care cade să pară roșie.

Ca sângele.

Încerc să mă mișc, încerc să ies afară, dar sunt blocat, înțepenit.

– Ajutor! încerc să strig, dar niciun sunet nu iese din gâtul meu.

Mă agăț de centură și un apel pe telefon îmi atrage atenția către consola centrală. Telefonul mobil vibrează, apropiindu-se de mine. Inima mi se oprește când văd numele de pe ecran.

KIM.

Deschid ochii. Mă uit înnebunit în jur. Sunt în camera mea, în patul meu.

Sunt conștient că a fost doar un coșmar, dar asta nu mă împiedică să respir icnit, gâfâit. Încerc să mă calmez și aud vântul șuierând de cealaltă parte a ferestrei. Șuieră dincolo de sticlă, un sunet jos și sinistru, coloana sonoră perfectă pentru un coșmar. Mintea mea a fost din nou făcută vraiște. Dar de data asta știu că e doar un vis.

Marley stă lipită de spatele meu, caldă și liniștitoare. Las ultimele rămășite de spaimă și panică să dispară într-un oftat prelung de ușurare.

În spatele meu, Marley se cuibărește mai bine, căldura ei alinându-mă și mai mult. Mă întorc spre ea ca s-o trag mai aproape și simt o răceală de gheață cuprinzându-mi plămânii.

E Kimberly. Nasurile noastre se ating. Răsuflarea ei îmi gâdilă fața. Caldă. Mă trag în spate, dar mâinile ei se încleștează pe brațele mele, ținându-mă lângă ea.

– Nu face asta. Nu-mi da drumul! îmi spune insistent.

– Nu! țip eu și țâșnesc în capul oaselor.

Mă chinui să-mi recapăt răsuflarea, cu pieptul ridicându-se și coborând. O simt mișcându-se în spatele meu. O împing deoparte.

– Kyle. Hei, ce se-ntâmplă?

O aud. Îi simt mirosul.

Nu e Kimberly.

– E-n regulă, șoptește ea.

Nu e Kim.

Flori de portocal și iasomie. *Marley*. Deschid ochii și îi văd fața, pistruii familiari, linia dulce a maxilarului, buzele delicate.

– A fost doar un vis, spune ea, lăsându-și capul pe inima care-mi bate nebunește. Sunt aici. Sunt chiar aici.

O trag mai aproape, în vreme ce coșmarul se destramă, imaginile accidentului de mașină și a ploii roșii ca sângele se împrăștie, se risipesc, înlocuite de ceea ce e real.

CAPITOLUL 21

Zilele se scurg. Între lucrul la ziar și timpul petrecut cu Marley, decembrie se apropie pe nesimțite. Curând, Main Street e transformată într-o lume de basm hibernală.

Și în fiecare zi Marley mai iese puțin din cochilia ei.

Ridic privirea și văd cum ninge ușor, fulgii plutind pe strada pe care se înșiră lumea, căci Festivalul anual al Iernii e în plină desfășurare. De fiecare felinar atârnă coronițe înfășurate cu panglici roșii, un cor cântă colinde la un colț de stradă, iar mirosul de pin și scorțișoară e atât de puternic, încât umple tot aerul cu destulă putere pentru a rivaliza cu momentul în care Sam a descoperit body spray-ul Axe în clasa a noua.

Un grup de copii se înghesuie în fața vitrinei magazinului de jucării, răsuflarea lor aburind sticla în vreme ce se uită la trenulețul de acolo care pufăie pe șinele sale miniaturale.

– Chiar se mai joacă și acum copiii cu trenulețele? o întreb pe Marley.

Obrajii și nasul ei sunt înroșiți ușor și are un fular gros galben înfășurat în jurul gâtului.

– Chiar fac asta?

– Cred că da, răspunde ea și mă ia de braț, respirând adânc mirosul acela de pin și scorțișoară, cu un zâmbet jucându-i pe buze. Nu credeam că o să-mi placă asta. În fiecare an, mama încearcă să mă convingă să vin cu ea, dar de când Laura…

O sărut în creștet.

– Îți mulțumesc că ai venit cu mine.

Pentru asta a fost nevoie de puțină muncă de convingere, dar în cele din urmă ieri s-a înduplecat, drumurile noastre la cinema și la cafeneaua de lângă *Times* făcând acest pas ceva mai ușor.

Se uită la un grup de copii de vreo zece ani care își cumpără castane coapte de la un vânzător de stradă și mâna ei se ridică pentru a atinge lănțișorul cu safirul roz ascuns sub fular, cu ochii privind în depărtare.

„Laura."

Când și când, un nor întunecat, imposibil de evitat, se rostogolește peste Marley, ținând-o încă sub apăsarea vinovăției sale.

O strâng cu putere și ochii mi se opresc pe un chioșc verde-albăstrui și alb, locul unde se strâng în fiecare an fonduri pentru echipa de fotbal a școlii mele la Festivalul Iernii. Văd cum un tip cu părul castaniu care poartă o geacă de baseball ia una dintre mingi și aruncă o spirală perfectă printr-un cerc agățat de sus, apoi îi dă animalul de pluș câștigat prietenei sale cu păr blond.

„Kim", gândește imediat creierul meu. Adora festivalul ăsta, chiar dacă râdea de el. Probabil că și eu, și Marley încă nu ne-am vindecat. Dar cred că am făcut mari progrese în ultima lună, iar greutatea durerii se ridică puțin cu fiecare zi ce trece.

Ceea ce vreau să spun e că Marley chiar e *aici,* la Festivalul Iernii, unde e plin de lume. Asta e… al naibii de grozav!

– Hei! strig eu și, luând-o de mână pe Marley, o trag către chioșc, eliberându-mă de norii întunecați care ne amenințau. Vezi ceva care-ți place?

Ne uităm la premii. Un urs care ține o acadea bastonaș. Un ren cu nasul noșu. Marley mă apucă de braț și arată către un rățoi galben într-o haină roșie și cu o căciulă de Moș Crăciun. Păi, cum am putea să nu-l vrem? Scot un dolar din portofel și primesc pentru el o minge de fotbal.

Inspir adânc și privesc lung cercul. Eu și Sam ne-am ocupat de chioșul ăsta în clasa a noua, pe un viscol cumplit. Am fost atât de plictisiți și de înfrigurați în prima oră, încât ne-am petrecut cea mai mare parte din timp jucându-ne între noi, aruncând mingea prin cercul ăla de sute de ori.

Mă descurc eu cu asta.

Lansez mingea către cerc, iar spirala șovăie când aruncarea se duce în lateral.

Mai scot un dolar și încerc din nou, și de data asta arunc mai prost decât prima dată, mingea se duce peste cerc și dispare.

Poate… nu mă descurc cu asta.

Ridic din umeri și mă întorc spre Marley zâmbind copilărește.

– Îmi pare rău. Poate că pot să-ți cumpăr unul…

Dar ea nu e atentă. Ochii îi sunt ațintiți pe rățoiul ăla Moș Crăciun în vreme ce bagă mâna în buzunarul jachetei și scoate un dolar. Îl pune pe tejghea, apoi înșfacă mingea și… Măiculiță!

O spirală perfectă trece direct prin cerc.

Scot un chiot când elevul dintr-a noua din spatele tejghelei îi dă rățoiul. Apoi o ridic în brațe și o învârtesc, iar fularul galben i se desface.

– Marley, îi spun când o las jos. Sunt mai mult decât impresionat. A fost nemaipomenit! Poți s-o faci din nou?

Scot un alt dolar din buzunar și ea înșfacă mingea, cu aceeași expresie de concentrare totală pe față. Fără să se mai gândească, o lansează din nou perfect prin cerc, de data asta chiar cu mai multă energie. Cine e fata asta?

Îmi aruncă o privire poznașă așa cum n-am mai văzut până acum la ea, iar verdele ochilor ei e intens profilat pe ninsoarea albă care cade în jurul nostru.

Cinci minute mai târziu, ținând în mâini un rățoi Moș Crăciun și un ren cu nasul roșu, ne îndepărtăm mândri de chioșc, cu brațul meu peste umerii ei. Și când mă gândesc că anul trecut m-am îmbufnat când n-am putut să nimeresc în cercul ăla cu brațul stâng!

Iar acum sărbătoresc cum iubita mea m-a învins complet. *De două ori*.

O sărut repede pe Marley pe cap, iar ea se cuibărește mai aproape de mine, și totul pare absolut perfect. Un singur lucru ne mai lipsește.

– Ciocolată caldă? o întreb pe Marley, pe când ne îndreptăm către un chioșc cu dulciuri și gustări, suficiente pentru a-l ține ocupat pe dentistul

nostru până la următorul Crăciun.

Ea dă din cap nerăbdătoare, și dinții îi clănțănesc de frig.

– Două ciocolate calde, vă rog, îi spun tipului înfofolit din spatele tejghelei. Cu porție dublă de frișcă. Porție dublă de bezele moi.

Marley privește cum doamna de la bar pregătește ciocolatele calde, apoi clatină din cap neîncrezătoare.

– Cât zahăr are! remarcă ea.

– Te referi la ciocolata topită în lapte? Sau doar la frișcă și bezelele moi de deasupra?

Ea se întoarce să se uite la mine și râdem amândoi.

– Când o spui așa…

– Nu are prea mult zahăr, o liniștesc eu, trăgând-o ușor de fular în vreme ce doamna de la bar ne întinde paharele cu ciocolată caldă, din spuma cărora se ridică o dâră de abur. Nu aici, la Festivalul Iernii.

Ciocolata caldă e incredibilă, tare, și cremoasă, și dulce, exact așa cum mi-o aminteam.

Marley ia o înghițitură mică și un zâmbet fericit îi apare pe față. Mă întind și o prind de mâna liberă, simțindu-i degetele reci în palma mea, în vreme ce ne croim drum prin mulțime către spectacolul de lumini.

E senzațional, lumini de toate culorile formează copaci, și reni, și oameni de zăpadă, cu o pătură albă sub ei. Culorile care clipesc ne conduc în centrul spectacolului, cu un tunel lung și scânteietor de lumini pâlpâitoare înconjurându-ne ca niște stele căzătoare.

Ne oprim la mijlocul lui și Marley ia o înghițitură lungă din ciocolata ei caldă, apoi oftează.

– Ai dreptate. Nu are prea mult zahăr.

Își coboară paharul și văd că i-a rămas o mustață de frișcă. Întind mâna să i-o șterg, dar vocea ei mă oprește.

– Vai de mine!

– Ce? o întreb, și ea arată în sus, dându-și capul pe spate, cu obrajii trandafirii strălucind în cascada de lumini.

Ridic privirea și văd niște vâsc atârnând chiar deasupra noastră, în centrul tunelului.

– Știi ce înseamnă asta, spune Marley, și privirea ei e mai fierbinte decât ciocolata caldă din mâna mea.

Ridic din sprâncene, surprins când mă uit în jur la toată lumea de acolo. Marley, care aproape că nici nu voise să iasă astăzi, vrea să se sărute *în public*?

– Da?

Ea încuviințează din cap, încă mânjită de frișcă.

– Da!

Mă aplec să îi șterg cu un sărut urma de frișca, iar mâinile ei se răsucesc în piepții gecii mele, trăgându-mă mai aproape, adâncind sărutul. Mă pierd în el, în buzele ei reci, dar dulci. Când ne desprindem, respir greu, amețit în cel mai plăcut mod.

Îi strâng mai bine fularul în jurul gâtului, și când mă uit într-o parte văd doi ochi căprui familiari la capătul tunelului.

„Sam."

– La naiba, spun când el clatină din cap spre mine, ca și cum ar fi dezamăgit.

– Ce-i? întreabă Marley, surprinsă.

– Sam.

Ea întoarce capul, dar Sam deja se îndepărtează, iar umerii lui largi dispar printre luminițele pâlpâitoare. După aceea, momentul își pierde oarecum din importanță, așa că ieșim de sub lumini și o pornim pe drumul spre casă.

– Îmi pare rău, începe ea, trăgându-mă ușor de mână. Pentru Sam.

– Nu, e-n regulă. Am tot încercat să-i spun, zic eu, uitându-mă în sus cum ninge, și câțiva fulgi îmi aterizează pe frunte. Doar că…

– Nu te-a mai văzut niciodată cu altcineva, completează Marley.

Încuviințez din cap coborând privirea spre ea.

– O să fie bine? întreabă ea.

Mă opresc și o iau în brațe și întind mâna ca să-i dau părul deoparte din ochi.

– O să fie bine. Sam trebuie doar să se obișnuiască cu ideea.

Rostesc cuvintele cu o convingere totală, dar nu sunt pe deplin sigur că ăsta e adevărul.

CAPITOLUL 22

– La mulți ani! spune Sam, intrând pe ușa din spate a casei mele.

Sărbătorile au fost atât de agitate, încât n-am mai reușit să mă văd cu el de la Festivalul Iernii, cu o săptămână în urmă. Se uită în jur, ținându-și mâna peste o umflătură mare sub jachetă.

– Unde-i Lydia? întreabă, trecând pe lângă mine ca să arunce o privire în hol, răsucindu-și capul în toate părțile.

– Nu e acasă. Ți-am spus, zic eu, privindu-l cum exagerează, prefăcându-se că se uită sub masa din bucătărie.

Mă simt ușurat că nu se poartă ciudat.

– În regulă, zice, trăgându-și fermoarul la jachetă pentru a da la iveală un bax de șase sticle de bere. E timpul pentru meci. UCLA vrea gloria Super Bowl-ului. Lovitura de începere a fost acum zece minute.

O mașină trece prin fața casei și el își încheie repede fermoarul jachetei și întinde gâtul să se uite pe fereastra bucătăriei.

– Se întoarce abia diseară, spun eu în vreme ce el își deschide iar fermoarul.

Zâmbesc afectat când el strânge berea la piept tot drumul până în sufragerie, și ochii îi fug plini de suspiciune în toate părțile.

– Dar ce? Ți-e frică de mama, frate? întreb eu, trăgându-i un cot.

– De cine? De doamna L.? zice el, trântindu-se pe canapea. Absolut!

Râdem, și eu mă uit repede pe lista de canale și deschid la meci. UCLA tocmai a marcat un touchdown, iar acum încearcă lovitura suplimentară de un punct.

– Ce face Marley? întreabă Sam nonșalant, cu ochii ațintiți asupra ecranului.

Îi studiez fața, așteptând sarcasmul. Comentariul care să mă lovească asemenea unui pumn în stomac.

Dar nu vine.

– E bine, spun eu.

Asta e prima dată când întreabă singur de ea, dar nu-i dau prea multe detalii.

Sam încuviințează din cap, își deschide berea și o dă pe toată pe gât.

Adică… pe *toată*.

– Frate, zic eu când înșfacă o altă bere și o deschide. Mă aplec în față și i-o smulg din mână. Ascultă, Sam, dacă ești ofticat că ne-ai văzut pe mine și Marley săptămâna trecută, atunci…

– Nu sunt, mă întrerupe el. Adică, am vrut să fiu. Am *încercat* să fiu, dar…

Vocea i se stinge și îmi evită privirea, iar ochii îi fug prin cameră, la televizor, la fereastră, la rafturile cu cărți din colț. Oriunde, numai la mine nu.

– Aia e o lampă nouă? întreabă în cele din urmă, arătând spre o lampă care e în camera asta din vremea când credeam amândoi că fetele au păduchi.

– Pe bune, Sam? spun eu.

Credeam că n-o să mai fim așa. Mă întorc spre el și lumina de la televizor se reflectă în sticla din mâna mea, lovindu-mă direct în ochi și făcându-mi capul să zvâcnească.

Au trecut multe săptămâni de când m-am lovit, dar când durerea revine, e la fel de rău ca la început. N-ar trebui să fie mai bine pe măsură ce trece timpul? Scrâșnesc din dinți și mă lupt cu durerea pentru a-mi găsi cuvintele.

– Orice ar fi, spune-o direct!

În cele din urmă se uită la mine, cu o privire serioasă.

– Plec.

– Cum adică? întreb, iar el începe să se foiască, bâțâind din picior.

Îi trag un șut așa cum fac încă de când eram copii, spunându-i să înceteze.

El chicotește stânjenit și își silește piciorul să rămână nemișcat.

– Asta e din cauza… din cauza a ceea ce-ai văzut?

El mă pironește cu privirea.

– Știi, nu totul e despre tine.

Clipesc, repetându-mi în minte ceea ce tocmai am spus. Fir-ar! Dar dacă nu e asta, atunci de ce…?

– Kim a făcut-o, spune el cu un zâmbet ușor. Eseurile ei m-au ajutat să intru la UCLA. Plec săptămâna viitoare.

„Săptămâna viitoare?“

– Asta e… asta e grozav.

Dar nu mi se pare deloc grozav.

Mă opresc, dându-mi seama că am comis-o din nou. M-am gândit la mine, când de fapt e vorba despre Sam. Și dacă Sam e pregătit să meargă mai departe, atunci trebuie să-l las să meargă naibii mai departe.

Exact așa cum m-a lăsat el *pe mine* să merg mai departe. Asta am vrut și eu pentru el. Dar, cumva, nu-mi imaginasem că va fi așa.

– Trebuie să fac asta, omule, continuă el, simțindu-mi gândurile confuze, o abilitate dobândită după mai bine de un deceniu de prietenie. Ultimul an și jumătate a fost…

Se oprește și înghite anevoie.

„Un an și jumătate?“ Despre ce vorbește?

– La naiba! Ridică mâna pentru a și-o trece prin părul negru și des. Știi că n-am vrut s-o fac, nu?

– Ce să faci? întreb, nedumerit. N-ai vrut să faci…

– Blocajul, spune el, frustrat. Mi-am pierdut concentrarea pentru o singură clipă nenorocită și el a trecut pe lângă mine. Când am auzit pocnetul ăla…

Vocea i se stinge. Chinuită.

– Am crezut că n-o să-mi mai scot din cap sunetul ăla. Își freacă fața cu palmele, clătinând din cap. Acum, tot ce-ai pierdut, tot ce *noi* am pierdut, a pornit de la momentul ăla. Momentul în care am dat greș.

– Sam, n-a fost din cauza ta, încerc eu să-l conving. Știu că n-ai vrut să-l ratezi pe tipul ăla…

Mă opresc. *De ce* crede asta? Mă gândesc la Kim în acea noapte în mașină. La ce a spus.

– Dar tot v-am făcut să plătiți pentru asta, nu-i așa? Pe tine și pe Kimberly. M-am bazat pe voi pentru orice.

Sam scoate un hohot de râs aspru, trist.

– Și, din nou, totul se întoarce la tine, spune el.

Dar nu despre asta vorbește?

– Da, zice el, încuviințând din cap. Regret blocajul ăla. Detest ce a însemnat pentru cariera ta. Aș reface totul dacă aș putea, dar… Se oprește și vocea i se stinge. Apoi adaugă: Poate nu *doar* pentru motivul la care te gândești tu.

Mă las pe spate pe canapea, nedumerit.

– Dacă n-aș fi ratat blocajul ăla, atunci n-aș fi avut niciun motiv ca să mă achit față de tine. Și de atunci, asta e tot ce am încercat să fac… să mă achit față de tine…

În mintea mea lucrurile încep să devină tot mai limpezi.

– Și din cauza asta te-am ales pe tine și nu pe Kimberly. Te-am ales pe tine și nu *pe mine* însumi. Își duce mâna la piept. Sentimentele tale trebuiau să primeze pentru că eu am dat greș, spune, înghițind cu greu. De fiecare dată când ea plângea, voiam să-i spun că o iubesc. De fiecare dată când vă certați, voiam să intervin și să o apăr.

Acum înțeleg. Buchetul de lalele albastre rezemate de piatra de mormânt. Felul în care se uita la ea în seara absolvirii. Toate aceste lucruri care au fost invizibile pentru mine atâta vreme, pur și simplu pentru că nu deschisesem bine ochii.

– *Încă* o iubesc la fel. Nu pot să alung sentimentul. Și, ca să fiu sincer, nici nu vreau, spune el, cu pumnii strânși în poală. Prefer să o iubesc pentru totdeauna și să sufăr mereu decât să renunț la ea chiar și pentru o secundă.

Poate că într-o zi… poate că într-o zi o să fiu în stare. Dar deocamdată nu pot… Tace un moment, apoi se uită la mine. În clipa în care ai rostit numele lui Marley, am știut că nu e doar o prietenă. Am știut pentru că asta simt și eu pentru Kim.

Îmi las capul în jos și-mi frec fața cu palmele. La naiba! Sunt multe de procesat.

– Doamne! Îmi pare rău, Sam. Eu…

Sam își pune mâna pe umărul meu lovit, întrerupându-mă.

– A fost din vina mea, și la fel au fost alegerile pe care le-am făcut după aceea. Dar… renunț. Trebuie s-o fac.

Clatin din cap și ridic privirea spre el.

– Ar fi trebuit să renunțați amândoi la mine cu mult timp în urmă.

Sam pufnește și-și dă ochii peste cap.

– Taci din gură! De parcă vreunul dintre noi ar fi putut scăpa de tine! Tu nu renunți la oameni, așa că noi nu renunțăm la tine, spune el, aruncându-mi un rânjet trist. Și apoi, Kim a încercat. De șapte. Ori.

Izbucnim amândoi în râs. Cu toate astea, e un sentiment plăcut. Vindecător și trist în același timp.

– Așadar... pleci, spun eu când râsetele noastre se sting.

El încuviințează din cap. Solemn, dar plin de speranță.

– Dap. Plec de-aici.

– Știi că o să vin să te văd, nu?

– Ai face bine să vii!

Sam zâmbește și ne privim lung. Sam, liantul care a ținut trioul nostru împreună, care m-a ținut *pe mine* funcțional, își preia locul în lume.

– Bănuiesc că asta simți atunci când crești, adaug eu, detestând sentimentul.

– E cam nasol, ca să fiu sincer, spune Sam, ca un ecou la gândurile mele.

În mod instinctiv, ne strângem mâinile în felul nostru obișnuit, oprindu-ne la ultimul ciocnit de pumni pentru a ne zâmbi.

– Întotdeauna înainte! strig eu și întind mâna pentru a-l bate pe umăr, știind că prietenia noastră se va schimba în anii ce vor veni, dar dacă nu s-a clătinat după toate astea, atunci va dura pentru totdeauna.

CAPITOLUL 23

Lucrurile sunt ciudate fără Sam aici.

Toată iarna, vorbim în fiecare sâmbătă dimineață pe FaceTime când eu mă duc la cimitir să-i duc un buchet de lalele albastre lui Kim. Vremea devine treptat mai caldă pe măsură ce plimbările înfofoliți prin viscol lasă locul ploilor torențiale de aprilie.

Între timpul petrecut cu Marley și internshipul meu, și cursurile de jurnalism pe care le încep la colegiul local, mi se pare că doar am clipit și anotimpurile s-au schimbat.

Curând, sunt 24 de grade afară și parcul e plin de oameni care aleargă în maiouri și cu ochelari de soare, purtându-se de parcă ar fi vară.

Așez ultimul scaun pliant și mă ridic să mă întind, simțind că mă doare puțin umărul de la cât am tot ridicat. Mă mai uit o dată la clasa în aer liber pentru care am petrecut această întreagă dimineață de mai ca să o aranjez și încuviințez din cap când văd că rândurile sunt perfect drepte. Câteva minute mai târziu, elevii de generală încep să apară, dar profesoara…

Lipsește.

Mă uit în jur, căutând cu privirea acea pată familiară de galben. Ochii mei zăresc o fustă galbenă, posesoarea ei plimbându-se agitată înainte și-napoi pe lângă iaz, cu un cârd micuț de rațe în urma ei.

Înșfac un singur trandafir galben din geantă și mă îndrept într-acolo, oprindu-mă ca să îndrept indicatorul pictat de mână pe care scrie CUM SĂ SPUI O POVESTE cu litere cursive mult mai frumoase decât aș fi putut chiar visa să aștern eu. Rațele se întorc să se uite la mine când mă apropii. Murmur „mă scuzați“, și ele se dau într-o parte lăsându-mi o cărare direct către Marley.

– Hei! spun și mă întind să o iau de mână.

Ea îmi aruncă o privire panicată, cu chipul încremenit de neliniște.

– Poți să faci asta!

Oftează prelung, în mod clar șovăitoare.

– Cum m-ai convins să accept?

– Ești cea mai bună povestitoare pe care o cunosc, recunosc cu toată sinceritatea. Poți s-o faci.

Marley pare nesigură, dar știu că o să fie grozav. Știu mai bine ca oricine cât de specială e ea. Cu fiecare zi ce trece devine tot mai mult ea însăși.

Iar acum, azi, o să împărtășească o mică parte din sine și cu alți oameni. Ceva despre care vorbim de când m-a lăsat să-i citesc poveștile toamna trecută.

Scot trandafirul de la spate și în sfârșit văd cum chipul i se luminează.

– Preferații mei, zâmbește ea, luând trandafirul. Îmi placi mult…, adaugă, iar eu mă duc cu gândul la noaptea de Halloween.

– Vorbești cu mine sau cu trandafirul?

Zâmbetul devine mai larg, și ea mă strânge de mână.

– Cu amândoi.

Ținându-ne de mână, ne îndreptăm spre cort, unde aproape toate locurile sunt ocupate de elevi nerăbdători, cu carnețele și pixuri. Fără laptopuri sau tablete. Pregătiți să ia notițe, așa cum o face Marley.

Am avut grijă să menționez asta în anunțul gratuit pe care Scott a fost suficient de amabil să-l includă în *Times* acum două săptămâni, deoarece încearcă din răsputeri să mă convingă să mai stau încă un semestru.

O sărut pe obraz și mă strecor pe un scaun liber, în vreme ce ea se duce în fața clasei improvizate, cu o mare de ochi urmărind-o. Încremenește și eu îmi țin răsuflarea, îndemnând-o în tăcere să vorbească, în vreme ce țip în gând: „Poți să faci asta, Marley!“

– Care este, începe ea în cele din urmă, cu ochii pironiți într-ai mei, primul lucru de care ai nevoie ca să spui o poveste?

– Un personaj? strigă o fată din primul rând, iar atenția lui Marley se îndreaptă spre ea și un zâmbet i se ivește pe față.

– Personajele sunt importante, desigur, spune ea, încuviințând din cap. Dar chiar înainte de asta. De ce ai nevoie?

Cineva întreabă:

– Ceva ce pot să facă?

Apoi o voce din spate strigă:

– O idee! O idee! Ai nevoie de o idee!

– Da! spune Marley, entuziasmată. Ai nevoie de o idee. Tace pentru o clipă, privindu-mă. Ai nevoie de un vis.

Arunc o privire rapidă peste mulțime și-i văd pe copii pe marginea scaunelor lor. Îi cucerește. Exact așa cum am știut că o s-o facă.

Privesc cu respect și uimire tot restul cursului.

Cu fiecare minut care trece, ea devine tot mai încrezătoare, acea Marley pe care o știu și o iubesc iese în cele din urmă din cochilia ei ca să o vadă tot restul lumii, entuziasmul ei inspirându-i pe toți cei de aici să spună povestea pe care tânjesc să o spună.

După ce se încheie cursul, un grup de elevi o înconjoară, punându-i întrebări, sperând să mai țină un curs în viitor. Eu iau un Tylenol și încep să adun scaunele, zâmbind în sinea mea.

Cu toată durerea din umăr și restul, asta chiar a meritat cu vârf și îndesat.

Două brațe mă cuprind după ce termin, în vreme ce ultimii elevi ies din parc, cu carnețelele băgate la subsuoară.

– A fost uimitor, murmură Marley.

– *Tu* ai fost uimitoare, o corectez și mă întorc să o sărut, iar mâna mea găsește curbura familiară a spatelui ei. Ar trebui să sărbătorim. Să facem ceva distractiv.

– Ca de pildă? întreabă Marley, plimbându-și degetele cu blândețe pe obrazul meu.

– Orice! spun eu.

Ea se gândește puțin, apoi ochii i se luminează și un zâmbet îi apare pe buze.

– *Orice?*

Oprim în fața adăpostului pentru animale și Marley se uită pe fereastră, nerăbdătoare.

Cu siguranță nu asta am avut în minte când am vorbit de sărbătorire, dar… pentru ea lucrul ăsta chiar contează. Tot vorbește din iarnă despre un câine, dar ceva a oprit-o întotdeauna.

Zâmbesc văzându-i privirea hotărâtă. *Nimic* n-o poate opri azi.

Plus că și eu sunt foarte încântat. Deși nu i-am zis-o niciodată, un câine e mult mai drăgălaș decât o rață înnebunită după floricele.

Ea se întoarce să se uite la mine, cu mâna pe mânerul portierei.

– Ce-i? întreb, întinzând mâna să-i dau o șuviță de păr pe după ureche.

– O să mă ajuți, da? Să am grijă de câine?

Dau din cap, liniștind-o.

– Absolut!

– Fiindcă dacă nu pot și ceva se întâmplă cu el…

– Tocmai ai văzut ce poți să faci, Marley, chiar și atunci când crezi că nu poți. Ești uimitoare. Și fiindcă tot pare neîncrezătoare, adaug: Dar e-n regulă, o să am grijă de tine. Mereu.

Ea zâmbește larg, din nou entuziasmată.

Ne îndreptăm spre intrare, și Marley se oprește pe drum ca să cerceteze florile îmbobocite, iar după-amiaza caldă de primăvară face ca totul să pară nou și vesel și potrivit în cel mai bun fel. O înghiontesc ușor când se apleacă în față să miroasă o floare și o prind înainte să cadă în nas, și râdem amândoi.

Mergem la recepție și eu mă uit în jur în vreme ce Marley cere să vadă câinii. Un motan roșcat și rotofei, cu o zgardă pe care scrie OLIVER, vine agale spre mine și se freacă de pantalonii mei, torcând până când îl scarpin puțin după urechi.

Unul dintre angajați ne duce în spate și Oliver vine în urma noastră, în mod clar responsabil pentru întreaga operațiune.

Ne uităm în cuști și Marley devine din ce în ce mai posomorâtă.

– Aș vrea să-i putem lua pe toți, spune ea, mângâind pe nas un metis de labrador, care se uită trist la ea cu ochii lui mari cafenii.

Apoi se aude un lătrat ascuțit din cușca din spatele nostru și ne întoarcem pentru a vedea un pui de Yorkshire argintiu, al cărui trupușor e cât mâna mea. Câinele latră din nou, chinuindu-se să ajungă printre zăbrele la Marley.

Marley scoate un icnet și eu sunt martor la ceea ce pot numi doar o experiență extrasenzorială, un exces de pură drăgălășenie.

Ea se repede la cușcă și angajatul vine să descuie ușa și să scoată puiul dinăuntru.

– Cățelușa asta tocmai a ajuns la noi aseară. Am găsit-o abandonată lângă iazul din Hickory Street.

Cățelușa se aruncă în brațele lui Marley, și ea o mângâie cu blândețe, aproape cu respect. Ia o minge mică din fața cuștii și cele două încep să se joace cu ea, iar lăbuțele puiului o lovesc pe Marley peste degete în vreme ce rostogolește mingea încolo și-ncoace.

– Ăsta e exact cățelușul pe care l-am vrut dintotdeauna, spune ea, ridicând privirea spre mine, cu ochii scânteind.

– Cred că am găsit câștigătorul, remarc eu, privind-o pe Marley cum ridică puiul în sus și se uită la el cu afecțiune.

După ce completează cererea și plătește taxa de adopție, alergăm pe iarba de lângă parcare, iar căpșorul argintiu al puiului apare printre tufele cu flori în vreme ce se năpustește în ele, cu petale lipite de urechi și nas.

Curând se prăbușește în fața lui Marley, gâfâind și pufăind după atâta mișcare.

– Cineva e somnoros, murmură Marley, luând-o în brațe și sărutându-mă pe obraz. Numele ei e Georgia, spune, întinzându-mi puiul.

Georgia o imită pe Marley și îmi linge obrazul cu limba ei micuță, gâdilându-mă cu blănița ei moale.

– Mă bucur să te cunosc, Georgia, îi zâmbesc eu, mângâind-o cu blândețe pe căpșor, în timp ce ea latră drept răspuns.

Dap. Mult mai bine decât o rață.

– Ar trebui să facem o poză, spune Marley, încântată.

Își scoate telefonul din buzunar și întinde mâna ca să ne facă o poză.

Zâmbesc și se vede o fulgerare rapidă, apoi încă una, și o durere intensă îmi spintecă dintr-odată capul. Pentru o clipă, o văd pe mama stând în fața ochilor mei în aceeași rochie albă cu flori pe care o purta în noaptea accidentului, cu telefonul în mână.

La naiba!

Prima mea viziune după mai bine de o lună. De fiecare dată când cred că au dispărut pentru totdeauna… se întâmplă ceva.

Mă adun, o trag pe Marley mai aproape în timp ce ea mai face o poză, apoi ne uităm amândoi la telefon ca să vedem rezultatul.

E o imagine drăguță. Marley arată frumoasă. Fericită. Nasul și obrajii îi sunt îmbujorați de la toată acea fugă, iar verdele din ochii ei e scos în evidență de iarba din jurul nostru. Amândoi arătăm cu totul diferit decât atunci când ne-am cunoscut cu multe luni în urmă în cimitir – greutatea durerii noastre ni se ridică încet de pe umeri, suferința nu se mai citește pe chipurile noastre. În brațele ei e micuța Georgia, uitându-se în mod miraculos în direcția camerei.

– Trimite-mi-o și mie, îi spun în vreme ce ne îndreptăm din nou spre mașină, iar sentimentul pe care mi-l dă mâna ei într-a mea e mai puternic decât durerea de cap și senzația de neliniște din piept.

CAPITOLUL 24

O țin pe Marley de mână în vreme ce mergem pe Main Street, o lună mai târziu, sub cerul întunecat și amenințător. Aerul umed de vară se agață de brațele și picioarele mele când Georgia se oprește să adulmece un petic de iarbă de lângă trotuar, dându-mi timp să mă întorc și să mă uit în sus la nori, pe când vântul îmi răvășește părul.

– Cred că s-ar putea...

Se aude un bubuit de tunet și sunetul acoperă restul cuvintelor mele când ploaia începe să cadă.

Marley scoate un țipăt și o înșfacă pe Georgia, apoi se lipește de mine în timp ce ne băgăm sub o tendă pentru a nu fi udați.

Îmi las bărbia pe creștetul ei și mă încordez când văd o mașină trecând în viteză pe lângă noi. O Toyota argintie. Identică cu cea pe care o conduceam în noaptea accidentului.

Mașina în care a murit Kim.

Uneori, mi se pare că a trecut un secol. Alteori, doar un minut.

Marley mă ia de mână în vreme ce îmi studiază fața.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Mașina aia, spun eu, și un fior îmi străbate trupul. E la fel ca cea pe care o conduceam când...

Mă trag deoparte și mă uit lung la cotul după care a dispărut mașina, iar privirea mi se încețoșează când văd niște ștergătoare de parbriz care încearcă disperate să îndepărteze ploaia. O văd pe Kim în scaunul din dreapta.

– Eu… eu am trecut pe aici cu mașina. Într-o seară ploioasă ca asta.

Se aude un alt tunet și tresar la zgomot, iar fulgerul spintecă cerul în două.

– *Exact* ca asta.

Stai puțin!

Îmi scot telefonul și ecranul se luminează, iar data apare scrisă în litere albe. 7 iunie.

– Azi se împlinește un an, șoptesc eu.

Un an. A trecut un an întreg de la acea noapte.

– Hai să mergem acasă, zic imediat și privirea mi se concentrează pe Marley, care o ține pe Georgia strâns la piept și are picături de ploaie pe obraji.

În clipa în care ochii ni se întâlnesc, mă simt mai liniștit. În siguranță.

Degetele ni se împletesc și o luăm la fugă, ascunzându-ne pe sub tende și streșini până la aleea care duce spre casa mea. Odată ajunși acasă, ne îndreptăm direct către subsol și eu fac focul în cămin, iar flăcările se aprind aproape imediat, limbile albe și galbene și portocalii mușcând din lemn și încălzindu-ne.

Mă aplec în față să scormonesc în foc pe când el se întețește, înghițind cu totul bușteanul. Se aude un tunet afară și în aceeași clipă o durere iute și ascuțită îmi străbate fruntea. Vătraiul îmi cade din mână, zăngănind zgomotos.

Au! Fir-ar să fie!

Iau de jos vătraiul și îl pun la loc în suportul lui și îmi țin privirea ațintită asupra focului. Asta a fost…

Un tăciune pocnește, o fulgerare roșie. Pentru o fracțiune de secundă, văd cum pâlpâie pe asfaltul ud luminile roșii ale salvării, simt o durere amețitoare.

Nu. Nu vreau să trec din nou prin asta. Mă ridic în picioare, alungând totul când camera devine din nou vizibilă.

Îmi trec degetele prin păr și scot un oftat prelung. Au trecut atâtea luni și mie tot nu-mi plac furtunile. Nu știu de ce asta de azi îmi stârnește o asemenea durere din cap. Probabil că e doar aniversarea.

– O simți și tu, nu-i așa?

Mă întorc spre Marley, care stă întinsă pe canapea, cu părul ei lung încă umed de la ploaie. Fața îi e îmbujorată în lumina focului, dar ochii ei sunt îndreptați afară, privind furtuna prin ușile de sticlă. Georgia e în brațele ei, înfășurată într-un prosop.

Mă așez lângă ea și îi cercetez fața. Are în ochi o privire distantă, chinuită. O privire pe care n-am mai văzut-o de multe luni.

O privire de care credeam că scăpaserăm.

– Ce să simt? o întreb.

– Că n-am fost sortiți să fim atât de fericiți. Că într-o zi toate astea vor dispărea. Că…

Vocea i se stinge și ea se uită la Georgia, apoi la foc și în fiecare colțișor al camerei înainte să se întoarcă spre mine.

– Ceva atât de bun nu poate dura, încheie ea.

Îi cuprind fața între palme și ea încearcă să zâmbească, dar tristețea îi zăbovește în jurul ochilor, în colțurile gurii. Așa că o sărut în toate locurile unde o văd. O pleoapă și apoi cealaltă, buzele, apoi, ușor, fruntea. Ea ridică privirea spre mine și eu știu că acesta e momentul. Mai mult ca oricând, simt cum cuvintele pe care vreau să le rostesc de multe luni amenință să se reverse, și inima îmi bate nebunește la acest gând.

Că nu doar îmi place. Că o iubesc *pe ea*. Pe Marley. Mai mult ca orice.

O repet iar și iar în minte și răsuflarea mi se taie când mă pregătesc să rostesc cuvintele pe care nu credeam să o să le mai spun vreodată cuiva. Cuvintele despre care n-am știut niciodată că pot însemna atât de mult. Cele pe care le-am simțit din acea noapte cu lună plină.

Dar agitația dispare în clipa în care deschid gura și cuvintele curg mai firesc decât orice am spus vreodată.

– Te iubesc, Marley.

Ea tresare și se trage înapoi ca să mă privească.

– N-am știut niciodată că dragostea poate fi așa. Că ar putea pătrunde atât de adânc în mine, încât am două inimi care îmi bat în piept... Îi iau mâna și

i-o așez în dreptul inimii mele. A ta și a mea. Atâta timp cât ne iubim, Marley, *asta va dura*. Nimic nu va opri sau schimba asta. Te voi iubi mereu. Promit. Înainte să continui, o sărut ușor, atât de blând, încât e ca o șoaptă. Apoi continui: Așa că bănuiesc că, de fapt, asta depinde de… dacă și tu mă iubești sau nu.

Ochii i se umplu de lacrimi și întinde mâna să-mi dea deoparte de pe față șuvița rebelă de păr, și un zâmbet ușor îi apare pe buze.

– Da, spune ea, sărutându-mă printre cuvinte. Da, da, da!

Se aruncă în brațele mele și îi simt rochia galbenă, moale când o strâng mai aproape, trăgând-o peste mine. O sărut, iar electricitatea dintre noi pocnește mai tare și mai puternic decât fulgerele de dincolo de fereastră.

Toate momentele prin care am trecut împreună îmi apar în fața ochilor în timp ce o strâng în brațe. Atât de multe s-au schimbat de la acea primă zi din cimitir, de la accidentul de acum un an, cea pe care o țin acum în brațe schimbând cu totul ceea ce crezusem că era posibil pentru viața mea. Stăm lângă foc, ghemuiți unul lângă altul cu Georgia sub o pătură, fără să luăm în seamă tunetele și ploaia de afară, atenți doar unul la celălalt, până când flăcările calde, pocnitoare, ne împing tot mai aproape de somn. Pleoapele îmi devin din ce în ce mai grele și mă uit la Marley, ghemuită în brațele mele, cu obrajii trandafirii de la căldura focului.

– Te iubesc, îmi șoptește ea.

E prima oară când îmi spune asta, iar emoția copleșitoare îmi aduce cel mai larg zâmbet cu putință.

– Și eu te iubesc, șoptesc din nou, înainte ca somnul să mă biruie.

Și eu o iubesc. Întotdeauna o voi iubi.

Nu știu cât de mult am dormit, dar bubuitul puternic al unui tunet mă trezește cu o tresărire, cu brațele goale, în subsolul întunecat, cu focul stins. Mă ridic în capul oaselor și mă frec la ochi, mijindu-i spre Georgia, care stă în fund lângă ușile de sticlă, scâncind. Lovește cu lăbuțele în ochiurile geamului.

Mă ridic în picioare și mă duc la ea, uitându-mă afară în furtună. Încă mugește furioasă.

– Marley? strig către subsolul gol.

Doar tăcerea îmi răspunde. Georgia dă din nou cu lăbuța și simt cum mi se înnoadă stomacul. Marley e acolo *afară*? În nebunia aia?

Deschid larg ușa. Un vânt rece trece printre copacii desfrunziți și aproape mă ia pe sus. Ploaia se revarsă de pe acoperiș în vreme ce eu alerg în jurul casei, ud până la piele din prima secundă. Groaza îmi urcă pe șira spinării. O groază familiară într-un fel la care nu vreau să mă gândesc.

– Marley! strig în vreme ce fug, iar aerul sfârâie de electricitate și fulgerele spintecă furioase cerul.

O durere arzătoare se întinde de-a lungul cicatricei mele și încerc să o fac să dispară, ignorând amintirile care încep să apară nepoftite în vreme ce eu înaintez clătinându-mă, strigându-i numele iar și iar.

– Marley, unde ești?

Ies împiedicat în stradă și mă uit în toate părțile, sub felinarele care ard luminos prin ploaie, luptându-se cu întunericul furtunos ce amenință să le învingă. O nouă explozie de lumină, o fulgerare în fața ochilor mei și trăsnetul lovește un transformator din capătul străzii, revărsând peste cartier o ploaie de scântei ca niște artificii. Mă chinui să văd printre rafalele de ploaie și vânt, dar ele mă lovesc peste ochi și față, capul îmi arde de durere în vreme ce felinarele pocnesc și se sting unul câte unul, iar întunericul se apropie tot mai mult de mine, până când strada se cufundă complet în beznă.

„Ham-ham!“ latră speriată Georgia.

Mă răsucesc în direcția casei și toate luminile se aprind deodată, strălucind peste peluza din față, verandă, aleea către subsol. S-a întors Marley înăuntru?

Un alt fulger traversează cerul și văd o siluetă în fața mea doar pentru o clipă, apoi durerea mă lovește, ricoșându-mi în țeastă și prin tot trupul. O

durere atât de orbitoare, încât tot ce pot să fac e să mă prăbușesc înainte, cu fața în jos. Nu-mi pot opri căderea. Capul mi se lovește cu putere de pământ. Apoi totul se întunecă.

CAPITOLUL 25

O lumină strălucitoare, o infirmieră care îmi prinde mâna pe care mă chinui s-o ridic.

Sticlă spartă.

Chipul lui Kim.

Țipând.

Centura blocată în jurul pieptului ei.

– Anunțați-o imediat pe doctorița Benefield!

Păr castaniu lung, înconjurat de un halou de lumină. Ochi căprui.

„Marley?

Marley. Unde e Marley?“

CAPITOLUL 26

Deschid din nou ochii și o văd pe doctorița Benefield studiindu-mi atent fața. Zâmbește și își împinge ochelarii sus pe cap.

-Bun venit înapoi, domnule, spune ea tare.

Sunetul e precis și clar, iar eu tresar, surprins.

– Ne-ai cam speriat. Mă auzi?

Deschid gura, dar îmi simt gâtlejul ca șmirghelul, aspru și uscat și jupuit.

– M…, hârâi eu, dar e ca și cum cioburi mici de sticlă se freacă de corzile mele vocale.

– Nu vorbi! îmi cere doctorița Benefield.

Dar trebuie s-o fac. Trebuie să întreb unde e Marley. Tot ce-mi amintesc sunt fulgerele orbitoare, furtuna urlând și ea de negăsit.

– Mar…, spun răgușit, strâmbându-mă de durere.

Doctorița Benefield întinde mâna și îmi atinge brațul, clătinând din cap, cu fața gravă.

– Șșșș! insistă ea. O să sun la familia ta. O să fie atât de încântați.

O urmăresc cum pleacă, chinuindu-mă să-mi țin ochii deschiși, în lumina încă incomod de intensă, cu vederea începătoșată. Neclară.

Mă concentrez pe vocile din afara camerei, dar îmi simt trupul extrem de slăbit, complet epuizat. Lângă mine, un aparat bipăie tare, urmărindu-mi bătăile inimii.

– Cineva e foarte fericit că te-ai trezit, spune doctorița Benefield din ușă.

„Marley."

Ochii mei se îndreaptă înapoi la doctorița Benefield, cu conturul trupului încă neclar, dar pot să deslușesc lângă ea o fată, cu brațul prins într-o eșarfă.

Ea deschide mai mult ușa și…

Întreaga cameră se învârtește. Mă apuc de bara patului și răsuflarea mi se oprește. Închid ochii și aștept să se liniștească totul, să mă întorc la realitate,

la fel ca întotdeauna. Probabil că m-am lovit foarte tare la cap, căci viziunea asta e aiurea. Pare mai reală decât oricare alta.

Dar când deschid ochii, din nou rămân fără aer.

Pentru că nu Marley e cea care intră pe ușă.

E Kimberly.

Și de data asta imaginea nu se pierde.

Eu, însă, da.

CAPITOLUL 27

Când mă trezesc, rămân cu ochii strâns închişi, în vreme ce coșmarul cu Kim dispare încet. Aud aparatul bipăind lângă mine, mirosul steril de cearșafuri de spital îmi umple nările, o mână mă mângâie ușor și blând pe braț.

Probabil că m-am lovit *rău* la cap în furtună. Îndeajuns de rău cât să fie nevoie să merg din nou la spital. Îndeajuns de rău cât să am o viziune ca *aia*.

– Furtunile astea de vară îmi îneacă trandafirii. De ce nu…

– Mamă, hârâi eu și deschid ochii, ușurat, imaginea lui Kim fiind înlocuită de profilul mamei, și toate culorile sunt intense și strălucitoare.

Mă uit prin încăpere, prea slăbit să mă ridic în capul oaselor, prea dezorientat să absorb totul, cu mintea mișcându-mi-se la ralanti.

Ochii ei se întorc să se uite la mine, și scoate un icnet, apoi îmi acoperă fața de sărutări, cu ochii plini de lacrimi.

– Credeam că n-o să mai aud niciodată asta, îmi spune.

– Ce s-a-ntâmplat? întreb eu când lacrimile cad pe mine. Gem și-mi duc mâna la cap. Am căzut, zic. Cred că m-am lovit la cap.

Ea șovăie, încruntându-se ușor, cu mâna pe brațul meu.

– Îți amintești ceva?

Mă uit lung la ea. Cum adică, îmi amintesc ceva? Tocmai i-am spus.

– Da, am căzut și m-am lovit la cap când o căutam pe Marley în timpul furtunii. Nu?

Fața i se întristează. Ce altceva mai trebuie să-mi amintesc? Mi se oprește inima. Te rog, fă să nu i se fi întâmplat nimic lui Marley!

– Marley? Eu… ai avut un accident de mașină, Kyle, continuă ea, cu ochii ațintiți într-ai mei. Cu Kimberly.

Clipesc și clatin din cap. De parcă aș putea uita vreodată! De ce îmi amintește acum de asta?

– Da, mamă, îi spun, întinzându-mă cu grijă să o iau de mână și branula mă trage de piele. Asta a fost acum un an. Noaptea trecută am căzut cu fața în jos în curtea din spate.

Ea se zgâiește la mine.

– Ești confuz, dragule. Ai fost… adormit, mă anunță, cu sprâncenele încruntate. În comă.

– În… ce? Tac și îi privesc expresia. Cât de tare m-am lovit la cap noaptea trecută? În comă? întreb uluit. Cât timp?

– Opt săptămâni, spune ea.

„Ce?“ Dacă a fost așa de rău pentru mine, e posibil ca pentru Marley să fi fost și mai rău. *Ea* a pățit ceva în furtună?

– Unde e Marley? o întreb, simțindu-mă mai neliniștit cu fiecare secundă care trece fără ea acolo.

Mama se uită la mine, cu ochii plini de îngrijorare. În cele din urmă întreabă:

– Cine?

Încremenesc, simțind cum o gheară îmi strânge tot mai tare stomacul.

Țipătul ascuțit al metalului. Fața îngrozită a lui Kimberly. Luminile fluorescente pâlpâind deasupra capului meu în vreme ce sunt dus pe targă de-a lungul coridorului.

Dar… asta nu are nicio noimă.

„Unde e Marley?“

– Trebuie să plec de aici, spun eu în vreme ce panica îmi strânge pieptul în ghearele ei.

Încerc să îmi sucesc picioarele ca să mă ridic, dar piciorul drept refuză să se miște. Mă uit în jos disperat și văd un ghips care acoperă tot piciorul și, când îl mișc, durerea radiază prin oase. O senzație de déjà-vu mă copleșește. Déjà-vu și groază.

– S-a terminat acum, încearcă mama să mă liniștească, apucându-mă de braț. Lucrurile vor reveni la normal în curând. O să vezi.

Îmi trag brațul din strânsoarea ei și smulg perfuzia din mână. Încerc să mă ridic, dar piciorul stâng cedează sub greutatea trupului. Mă prăbușesc în față peste mama.

Ea îmi oprește căderea, încercând să ne susțină pe amândoi.

– Ajutor! strigă ea. Să vină o asistentă. Să vină cineva, vă rog!

Mă chinui să merg mai departe, dar niște mâini puternice mă înșfacă și ceva ascuțit mă înțeapă în braț. O asistentă… cu un ac. Mă prăbușesc la loc pe pat, simțindu-mi brațele și picioarele ca de plumb. Totul devine brusc lent și greu în vreme ce gura mea se luptă să formeze cuvinte.

– Eu… nu…, reușesc să spun, cu ochii ațintiți asupra mamei. Kimberly… trăiește?

– Bineînțeles, dragă, spune mama, nedumerită. A fost aici în fiecare zi.

Aștept ca imaginea asta să dispară. Ca lumea să se reseteze. Închid ochii, și fața lui Marley arde în spatele pleoapelor mele. Ochii ei căprui, pistruii răspândiți pe podul nasului, părul castaniu lung. Zâmbetul care îi apare pe față când spune o poveste. Felul în care își mușcă buza când se gândește concentrată la ceva. Dar când deschid ochii, văd iar spitalul. Marley nu e aici.

Sedativul își face efectul și lumea se întunecă.

Aud voci în jurul meu. Mama. Asistentele care se strecoară în salon și pleacă.

Țin ochii închiși și aștept. Un moment de tăcere. O șansă să ies de aici și să o caut pe Marley.

Curând e miezul nopții și aud cum se închide ușa, iar aerul e nemișcat și tăcut, cu excepția bipăitului de la aparatul care îmi monitorizează inima.

Într-o clipă, mă ridic în capul oaselor și-mi smulg din nou branula, ignorând dâra subțire de sânge care îmi picură pe încheietura mâinii.

Respir adânc, încercând să-mi fac curaj, apoi îmi cobor picioarele din pat, imaginea mea dublându-se în momentul în care îmi las greutatea pe piciorul

drept. Durerea e atât de orbitoare, încât mi se face greață. Dar o depășesc. Trebuie.

Ies clătinându-mă din salon și înaintez pe coridorul cel lung, sprijinindu-mă cu degetele de perete, o sudoare rece umezindu-mi halatul de spital pe spate. Fiecare pas e pură agonie, iar când ajung la lift, lumea din jurul meu se înclină, dar gândul la chipul lui Marley mă împinge înainte. Iazul. E singurul lucru la care mă pot gândi. *Trebuie* să ajung la iaz.

Ușile mari de metal se deschid și eu mă împleticesc în lift. Înghit pentru a-mi reprima greața, ușurat că am ajuns până aici. Dar nu mă pot opri acum.

Butoanele clipesc spre mine, cerându-mi să aleg un număr, un etaj. Încerc să gândesc, dar durerea arzătoare din piciorul drept face asta imposibil, iar piciorul stâng începe să tremure sub încordarea de a-mi susține toată greutatea.

Butoanele clipesc, clipesc, clipesc. Holul? El e cel cu… steaua…?

Deodată, genunchiul de la piciorul teafăr mi se înmoaie. Mă prăbușesc în perete, mici punctulețe negre îmi umplu câmpul vizual, iar piciorul cedează cu totul.

Un singur gând mi-a mai rămas în minte în vreme ce mă prăvălesc pe podea.

Trebuie…

… s-o găsesc…

… pe Marley.

– Kyle, strigă o voce.

O mână mă înșfacă de umăr, scuturându-mă pentru a mă trezi.

– *Kyle!*

Deschid ochii și fața doctoriței Benefield devine vizibilă. Expiră lung și clatină din cap la mine.

– Pe bune? zice, în vreme ce eu mă uit în jur de pe podeaua liftului.

– De cât timp sunt aici? gem eu și mă ridic în fund.

– Tu să-mi spui, răspunde ea, încrucișându-și brațele la piept. Ce naiba a fost în capul tău?

„Marley.“

Încerc să mă împing în sus, dar durerea care radiază din picior e atât de copleșitoare, încât cad din nou pe podea.

Doctorița Benefield rămâne în picioare lângă mine atât de mult, încât încep să cred că n-are de gând să mă ajute. Apoi oftează.

– Așteaptă aici! spune.

Mă prăbușesc pe jos și încerc să mă lupt cu fierea care mi-a urcat în gât, împinsă în sus de durerea ce-mi vibrează prin tot trupul.

O umbră cade peste mine. Doctorița Benefield. Cu un cărucior cu rotile.

După ce mă pune la loc în pat, roagă o asistentă să-mi prindă la loc branula și îmi mărește doza de analgezice, într-o încercare de a-mi ușura durerea.

Bombăne încet în vreme ce-mi cercetează ochii cu lumina de diagnostic. Eu privesc drept înainte când ea închide dispozitivul și se încruntă la mine, iar ochii ei sunt cumva furioși și compătimitori în același timp.

– Nu știam că o să fii o asemenea belea, spune ea când rămânem singuri. Cum eu nu zic nimic, ea întinde mâna să pipăie rana de pe frunte care e în curs de vindecare. Ai vederea încețoșată? Durere de cap? Amețeală?

– Nu, răspund eu.

Și e adevărat. După toate lunile astea în care mi-am dorit să scap de ele, în care m-am trezit din coșmaruri cu o durere de cap orbitoare, totul a dispărut pur și simplu.

Ea oftează și se așază pe marginea patului meu.

– Deci, vrei să-mi explici toată nebunia asta?

Nu. Nu vreau. Cu toate astea, încerc.

– Ăsta nu e locul unde ar trebui să fiu, îi spun.

Încerc să nu par atât de disperat, dar nu reușesc. Niciodată nu m-am mai simțit atât de aiurea.

– Nimeni nu ar trebui să fie într-un spital, începe ea cu un zâmbet strâmb. Cu excepția oamenilor ca mine, desigur.

– Nu asta am vrut să spun.

– În ce loc ai vrea să fii?

Ar trebui să fiu acasă, mâncând clătite cu Marley sau mergând spre restaurantul din oraș pentru micul dejun, cu pământul încă ud de la furtuna de azi-noapte. Ar trebui să mă uit la toate carnețelele galbene din librării, hotărând care e cel mai potrivit pe care să-l cumpăr pentru ziua ei de naștere. Ar trebui să o scot pe Georgia la plimbare și să mă pregătesc să scriu despre antrenamentul de presezon de la Liceul Ambrose și să joc touch football în parc sâmbăta viitoare cu prietenii mei.

Ar trebui să fiu cu Marley.

Nu înapoi în locul unde am început.

Un nou val de durere îmi străbate distrugător trupul și închid strâns ochii, dorindu-mi ca medicamentele să-și facă efectul.

Comă. Am fost în comă.

– Doamnă doctor, spun eu, deschizând ochii și uitându-mă la ea. Oamenii în comă… visează?

– Spune-mi de ce mă întrebi asta, răspunde ea, și o să-ți spun ce știu.

– Bine. Am… Mă opresc, încercând să găsesc cuvintele potrivite. Nu înțeleg cum am ajuns… *aici*. Pentru mine, a trecut un an întreg de la accident. Am o altă viață. Kim a murit. Am o iubită. Marley. Dar acum sunt aici și toată lumea îmi spune că am fost în comă. Că realitatea e – arăt spre camera de spital, dar și spre întreaga lume – asta.

Îmi aruncă o privire precaută pe care n-o pot desluși.

– Știu că pare o nebunie, spun.

Ea încuviințează din cap.

– Evidentă. Continuă!

– Trebuie să mă întorc acolo, la viața mea adevărată, insist eu, gândindu-mă la Marley și la Georgia și la locul nostru de lângă iaz, ducându-le dorul,

în ciuda durerilor.

Nu-mi pasă dacă piciorul nu mi se mai vindecă niciodată, dacă îmi rămâne creierul afectat. Nu am nevoie de ele. De Marley am nevoie.

Ea se încruntă.

– Nu înțeleg. Când s-a întâmplat asta?

– Ieri.

Îmi studiază fața.

– Ieri ai fost *aici*. Și alaltăieri, și cu o zi înainte.

Scutur din cap, gândindu-mă la vizitele pe care le-am făcut la doctoriță, la dățile în care am venit *aici* ca să-mi verifice capul, să mă asigur că nu mi-l pierd.

– Ați fost și dumneavoastră acolo, îi spun. Erați doctorița mea.

– Ai deschis de multe ori ochii, spune doctorița Benefield. Te-ai uitat direct la mine. Visele alea… Probabil m-ai inclus și pe mine, sau alți oameni, în ele. Arată spre monitorul cardiac. Lucruri pe care le-ai auzit sau le-ai văzut și-au croit drum în subconștientul tău. Nu e un lucru neobișnuit în come. Sinapsele tale se vindecau, își restabileau legăturile, reveneau la viață. Nu pot decât să-mi imaginez cum a fost pentru tine acolo, înăuntru.

– Și Marley? revin eu la subiect.

Ea se gândește mult timp, apoi vorbește din nou cu o voce joasă.

– Viața ta cu Marley părea versiunea perfectă a vieții tale?

Simt un val de groază trecând peste mine.

„Da.“

Aveam o slujbă la care eram bun. O viață. Eram *cu* persoana cu care trebuia să fiu. Deveneam cea mai bună versiune a mea, și fiecare zi era mai bună.

Doctorița Benefield ia tăcerea mea drept răspunsul pe care-l aștepta.

– Kyle, viața ta e aici, spune ea, strângându-mi umărul. Prietenii tăi, mama ta au fost în camera asta în fiecare zi, așteptând și rugându-se să te vindeci. Perfecți sau nu, ei te iubesc.

Las cuvintele ei să-mi pătrundă în minte, dar totul e prea confuz, durerea prea mare, sentimentele prea copleșitoare.

„Unde e ea?“

Medicamentul începe să-și facă efectul și lumea își încetinește mersul în jurul meu, iar pleoapele îmi devin tot mai grele.

– Dormi acum, bine? mă îndeamnă ea și stinge lumina înainte să plece.

Vederea mi se încețoșează și mă cufund în somn.

CAPITOLUL 28

E noapte când mă trezesc din nou. Întreaga zi s-a scurs într-o ceață agonizantă, medicamentele abia domolind durerea.

Aud un ciocănit la ușă și, când mă întorc, o văd pe doctorița Benefield, cu șuvițe de păr roșcat scăpate din coada de cal, după o zi lungă.

– Cum te simți? Ai dormit mult, spune ea, în vreme ce își trage un scaun lângă patul meu și se așază pe el, rezemându-și brațele pe genunchi.

– Chiar m-ați drogat, zic eu.

Ea ridică din umeri și dă din cap.

– Aveai dureri mari.

„Încă mai am.“ Doar că nu felul de durere despre care vorbește ea.

Mă uit la ceasul de pe perete. E foarte târziu.

– Locuiți aici sau ceva de genul ăsta?

Ea pufnește.

– În primele luni într-o slujbă nouă, petreci mult timp la serviciu.

Rămân cu gura căscată. Și *ea* e persoana care m-a operat pe creier? De-asta sunt așa de dat peste cap?

– Primele luni la spitalul *ăsta*.

Zâmbește afectat și eu scot un oftat de ușurare.

– E multă vreme de când sap în creierele oamenilor. Ești pe mâini bune. Dă din cap spre piciorul meu rupt, un ghips enorm sub cearșaful alb. Ai idee ce norocos ești că n-ai pățit nimic la ăsta?

Întorc privirea să mă uit pe fereastră, pentru că nu vreau să mă gândesc la noaptea trecută.

În plus, rana asta mi-am vindecat-o deja. Cu Marley. Asta e o nebunie. Cum e posibil să nu știe nimeni unde e ea? *Cine* e ea?

– În fișă scrie că mâine ți se scoate ghipsul, cu toată cascadoria aia făcută de tine ieri. Vești bune, nu?

„Vești bune?“

Deschid gura să spun ceva, dar cuvintele mi se opresc când niște pași bubuitori se aud pe coridor, apropiindu-se de ușa mea. Întoarcem amândoi capetele când ușa aproape zboară din țâțâni și Sam se năpustește înăuntru.

– Frate, te-ai trezit! De când așteptam!

Începe să-și facă dansul lui victorios de touchdown, învârtindu-se prin cameră, cu brațele și picioarele mișcându-se într-un ritm imaginar.

Pentru o clipă, mi-l amintesc plângând, așezând lalelele alea pe mormântul lui Kim. E un contrast atât de mare! Și-apoi… nici măcar n-ar trebui să fie aici. Ar trebui să fie la UCLA.

Se oprește la jumătatea unei mișcări din șold când o vede pe doctorița Benefield și se îndreaptă rapid, dregându-și vocea.

– Oh, ăăă… o să mă întorc.

– Rămâi aici, *frate*! spune ea, ridicându-se și uitându-se la mine. Vorbim mai târziu. La orice simptom, roagă o asistentă să mă cheme, bine? Și *nu* te mișca!

Eu încuviințez din cap și ea iese, închizând încet ușa în urma ei.

Sam se răsucește să se uite la mine, într-un extaz absolut.

– Frate, nu pot să cre…

– De cât timp ești îndrăgostit de Kim? îl întreb eu brusc, gândindu-mă că singura modalitate de a scoate adevărul de la el e să-l șochez.

Gura i se cască de surprindere, ceea ce îmi spune că am avut dreptate. Nu aveam cum să inventez asta. O *știam*.

Își revine rapid și îmi aruncă o privire neîncrezătoare, arătând către stativul cu perfuzie de lângă mine.

– Ce fel de medicamente îți dau?

Îl privesc lung, dar el refuză să recunoască.

O las baltă și încerc să zâmbesc, arătând spre frunte.

– Creier în comă. Scuze!

Umerii i se relaxează și se trântește pe scaunul pe care stătuse doctorița Benefield.

– Frate, ai fost inconștient *săptămâni* întregi. De unde naiba ai scos chestia *aia*? mă întreabă el aproape șocat.

Tac. Probabil că o să mă creadă nebun, dar… totul e deja atât de nebunesc, încât ce mai contează? Oricum, probabil că visez acum. O să mă trezesc curând și o să fiu din nou cu Marley.

– Mi-ai spus la fotbal într-o sâmbătă. După ce a murit Kim, zic eu și ochii lui se fac mari. În accident, adaug.

Cască gura și dă să spună ceva, dar eu continui.

– M-am trezit, Sam. M-am trezit acum exact un an în camera asta și *tu* erai aici și nu mi-ai spus nimic, dar plângeai și…

– Asta e o nebunie. Kim e bine…

– Ascultă doar, îl întrerup eu.

Și apoi risc și îi spun totul. Despre moartea lui Kim. Despre lunile în care am zăcut dorindu-mi să fi murit și eu. Despre bătaia noastră din parc. Despre lalele. Cum am înțeles amândoi ce trebuia să facem, cine trebuia să fim. Ce trebuia să lăsăm în urmă.

Dar, în cea mai mare parte, îi spun despre fata din cimitir în pulover galben. Fata care m-a salvat. Fata de care m-am îndrăgostit. Îi spun despre Marley.

El ascultă până termin, cu o expresie uluită.

După un moment lung de tăcere, spune:

– O halucinație? Un vis, poate?

Dau să-l contrazic, dar mă oprește.

– *Nimic* din ce ai spus nu s-a întâmplat în realitate, zice el. Ai fost în comă. Eu am fost aici. Te-am văzut, frate, și, crede-mă, nu ai plecat din patul ăsta.

Clatin din cap și inima îmi bate cu putere în piept. Se înșală.

– Și totuși pare real, susțin eu, gândindu-mă la Marley. *Ea* pare reală.

El pufnește și își scoate telefonul.

– E ușor de aflat, zice.

Da. Bineînțeles. Mă ridic în fund, privindu-l cum deschide browserul, scrie numele lui Marley și apoi ridică privirea spre mine, întrebător.

– Marley…

Încremenesc. Marley…? Care e numele ei de familie? *Știu* că îl știu. Îmi scormonesc mintea, încercând să-mi aduc aminte de un moment în care ea l-a rostit.

Dar nu pot. Nu mă pot gândi la niciun moment. Cum e posibil asta?

Înghit anevoie, mă bâlbâi.

– Eu… ăăă… nu știu, recunosc încet.

Sam lasă jos telefonul și ridică din sprâncene.

– Ai fost îndrăgostit de-o gagică fără nume de familie? Nu ți s-a părut ciudat?

– Ba are nume de familie, explic eu, ușor iritat. Pur și simplu nu mi-l aduc aminte pentru că nu conta…

– Singurul loc unde chestia asta nu contează e în *vise*, omule, spune Sam, strecurându-și telefonul la loc în buzunar. Îmi aruncă o privire serioasă. O să-ți spun eu ce *e* real. *Kimberly* e reală. Kim e vie. Nu fata asta din vis a ta. Nu ești fericit că e așa?

Încă mai simt cât de aspră era piatra de mormânt a lui Kim sub degetele mele, greutatea nesfârșită a durerii, apăsând pe brațele și picioarele mele.

– Bineînțeles că sunt fericit, dar…

– Hei, băieți! se aude o voce, aducându-mă în prezent. Aici e petrecerea?

Kimberly stă în cadrul ușii, cu o geantă de pânză agățată de brațul ei nerănit. Sam se ridică repede, și scaunul hârșâie pe pardoseala cu dale albe.

– Dap! Știi bine.

Închid strâns ochii, așa cum am făcut de zeci de ori, dar când îi deschid, ea e tot acolo, cu părul ei blond strălucitor. Nu mi-am dat seama până acum,

pentru că păreau atât de reale, dar imaginile fulgerătoare cu ea erau întotdeauna oarecum încețoșate. Neclare.

Acum… ea e limpede precum cristalul. Pot să văd fiecare fir de păr de pe capul ei. Cearcănele vagi de sub ochi.

Și asta îmi spune că e adevărat. E *vie*.

Toate lucrurile pe care voiam să i le spun atunci când credeam că e moartă îmi vin din nou în minte. Gâtul meu se strânge în jurul a un milion de cuvinte.

Dar nu… înțeleg.

Ochii ni se întâlnesc și zâmbetul ei lasă locul lacrimilor, care i se revarsă pe obraji.

– Doamne, Kyle, mi-a fost atât de frică! se vaită ea.

– Kimberly…, încep eu.

– Știu, știu! mă oprește brusc.

Își lasă geanta de pânză să cadă pe podea și vine în fugă la pat să mă îmbrățișeze. Dar nu știe deloc.

Sam îmi face semn să o iau în brațe, dar eu nu pot pentru că simt că-mi pierd cu totul mințile. Nu știu cum să-i explic că e ca și cum s-a întors din morți, când pentru ei *eu* sunt cel care a făcut-o. Că nu ale ei sunt brațele pe care le simt când închid ochii. Ci ale lui Marley.

Ea înalță capul și-și șterge lacrimile.

– Uită-te la mine, în ce hal sunt! Râde și se uită de la mine la Sam. V-ați certat, băieți?

– Ce? spune Sam, scuturând repede din cap. Nici gând!

– Noi…, încep eu, dar Sam mă întrerupe.

– Kyle a avut un coșmar. Sau ceva asemănător.

Kimberly mă mângâie pe piept și îmi zâmbește.

– E-n regulă. Sunt aici, îmi poți povesti.

Tresar, cu tot trupul țeapăn, pentru că toate astea mi se par aiurea. Tot ce văd e Marley, cu capul pe pieptul meu când stăm întinși lângă foc.

Mă uit la Sam peste umărul lui Kim.

– Asta-i tot ce s-a întâmplat, spune el, și ochii lui mă sfredelesc. S-a trezit dintr-un vis.

Și dintre toate lucrurile pe care mi le-a spus vreodată Sam, ăsta doare cel mai mult.

CAPITOLUL 29

După ce Sam pleacă, o tăcere stânjenitoare se lasă între mine și Kimberly. Vreau să-mi înșfac telefonul să mă uit la orice altceva, dar nu-mi pot lua privirea de la Kim.

E ca și cum aș vedea o fantomă. Din nou.

Ochii mei o urmăresc cum își aranjează un culcuș lângă fereastră, scoțând din geanta ei de pânză o pătură albă pufoasă cu fluturi albaștri.

Brusc, îmi aduc aminte cum stătea pe canapea, înfășurată în exact aceeași pătură, când credeam că *era* fantomă.

Cuvintele doctoriței Benefield îmi revin în minte: „Ai deschis de multe ori ochii. Te-ai uitat direct la mine."

– Dă-mi să văd aia, o rog.

Kim își îndreaptă spatele și se întoarce, aruncându-mi o privire nedumerită. Apoi îmi întinde pătura.

O iau și pipăi încruntat materialul, real și tangibil în mâna mea.

– Tu ai dormit aici când eu eram…?

– Uneori, spune ea, dându-și deoparte de pe față părul blond în vreme ce mă studiază.

– Mi-ai spus ceva?

Ea expiră și-și lasă privirea în jos la pătură în vreme ce încuviințează din cap.

– Îți ceream să te trezești. Îți spuneam „Nu…"

– „Nu renunța", zic eu, terminând propoziția. Ai spus: „Nu renunța."

– Așa e, încuviințează ea, surprinsă.

Am auzit-o. Chiar am *văzut-o*.

Ceea ce înseamnă că toate viziunile pe care le-am avut, lucrurile pe care le-am crezut coșmaruri, toate acele momente ciudate despre care îmi spuneam că sunt doar în mintea mea… au fost toate reale?!

Dar atunci, ce înseamnă asta pentru restul vieții mele? Pentru Marley?

– Îmi pare atât de rău. Pentru tot ce s-a întâmplat, izbucnește ea, întinzând mâna ca s-o atingă pe a mea. Ce am spus, în mașină…

– Nu, zic eu. Ai avut dreptate.

Ea pare surprinsă. Clatină din cap și deschide gura să mă contrazică.

– Nu. Te rog, insist eu, uitându-mă în jos la fluturii de pe pătură.

Amintirile continuă să dea năvală. Fluturele care se chinuie la iaz. Ar trebui să fiu extrem de fericit, dar o tristețe copleșitoare îmi strânge pieptul, împiedicându-mă să respir. Îi întind pătura, fără să fiu în stare să o privesc în ochi.

– Eu doar… Îmi pare rău. Poți să mă lași singur?

Ea mă privește preț de o clipă. Fata asta pe care am iubit-o, unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei, readusă la viață ca printr-o magie. E un miracol total, iar eu sunt așa un ticălos pentru că am totodată sentimentul că am pierdut din nou pe cineva.

– Bine, spune ea în cele din urmă, și ia pătura.

Îmi dau seama că e supărată, are maxilarul încordat, ochii mijiți. E o expresie pe care am văzut-o de sute de ori de-a lungul relației noastre, o furtună tăcută care se apropie. Își îndeasă pătura în geanta ei de pânză și închide fermoarul. Stă în picioare lângă pat și îmi aruncă o privire lungă, prudentă.

– Păi, cred că ne vedem mâine, nu?

În vreme ce o privesc plecând, durerea a tot ce s-a întâmplat mă copleșește. Apăs pe butonul de urgență și asistenta vine ca să-mi dea o altă doză de analgezic.

Nu vreau să mă gândesc la ce e și ce nu e real. Nu vreau să mă gândesc de ce e Kim aici și Marley nu e. Vreau să fiu sedat.

În cele din urmă, medicamentele încep să-și facă efectul și pentru un moment simt ușurare.

– Și pentru ea fericirea până la adânci bătrâneți s-a încheiat…

Înainte chiar să deschid ochii, știu că m-am întors acolo unde e locul meu.

Îi simt degetele în păr, trasând ușor conturul obrazului meu. Îmi așez mâna peste a ei și o țin apăsată pe fața mea. Cunosc pielea asta, atingerea asta. *Asta* e reală.

„Marley."

Degetele ei sunt micuțe sub ale mele. Delicate. Le strâng și îmi adun curajul, rugându-mă cu toată ființa mea ca, atunci când o să deschid ochii, ea să mai fie încă acolo. Îmi ridic puțin pleoapele, uitându-mă pe furiș, sperând.

Fața lui Marley e la o palmă de a mea, atât de aproape, încât pot să-i număr genele. Zâmbesc și o trag și mai aproape, fericit să o simt, să simt cât de *reală* e.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine! șoptesc în părul ei. Unde ai fost? Toată lumea-mi spunea că…

Deodată ea suspină și se trage deoparte.

– Mi-ai promis, șoptește, cu vocea încordată când se uită la mine, cu ochii plini de durere și trădare. Ai spus: fără povești triste. Ai promis.

Asta mă distruge.

Într-adevăr, am făcut acea promisiune.

Închid ochii și mă gândesc cum să-i spun ce se întâmplă, cum m-am trezit într-un salon de spital și lumea mea s-a întors cu susul în jos. Îi prind degetele și îi trag mâna înapoi spre obrazul meu, vrând să-i spun că n-o s-o mai dezamăgesc niciodată. Că m-am întors și totul e în regulă acum.

– Marley, eu…

Dar când deschid din nou ochii, ea a dispărut. *O, nu! NU!*

Apoi îi văd umbra părăsind camera.

– Marley, stai!

Sar din pat ca să fug după ea.

Dar în clipa în care mă mișc, mă trezesc. Înapoi în spital. Singur. Cu piciorul meu bun atârnând peste marginea patului.

– Marley, șoptesc.

Am *auzit-o*, i-am *simțit* atingerea pe obraz. Pot să simt locul exact unde fuseseră degetele ei, căci pielea încă mai vibrează.

A fost reală. Acum sunt treaz. E imposibil ca pur și simplu creierul meu să și-o fi imaginat. Nu?

Îi văd fața, lacrimile, norii care îi schimbă expresia.

„Ai spus: fără povești triste. Ai promis."

Aud goliciunea din cuvintele ei, asemănătoare cu pustietatea pe care o simt în fiecare secundă fără ea. Și e doar vina mea pentru că nu mă pot întoarce la ea.

Aprind lumina și scotocesc în geanta cu lucruri pe care mi-a adus-o mai devreme mama, căutându-mi iPadul. Îl scot și deschid Facebook-ul. Îi scriu numele în bara de căutare și mii de rezultate se revarsă pe ecran.

Derulez, cu toate fețele începătoșate în fața ochilor mei, păr blond, păr castaniu, păr albastru, niciuna dintre ele Marley a mea.

Dar continui să caut. Pentru că ea e reală.

Știu că e.

CAPITOLUL 30

În după-amiaza următoare, mă găsesc în fața televizorului holbându-mă la o reclamă la hârtie igienică, încercând să ignor tensiunea care crește între mine și Kim, de când a sosit aici acum cincisprezece minute.

Mama a plecat ca să ne ofere „un moment de intimitate“ și eu… chiar îmi doresc să n-o fi făcut.

Cu coada ochiului, văd că stă așezată cu brațele încrucișate, zvâcnind din picior, cu maxilarul încleștat într-un fel care arată cât se poate de evident că se abține să spună ceva. În cele din urmă înșfacă telecomanda de pe pat și ecranul televizorului se întunecă.

– Kyle. *Ce* se întâmplă? răbufnește ea, aruncând telecomanda pe noptieră.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, răspund, evitându-i privirea.

Își împinge scaunul în spate și se ridică, iar picioarele lui scot un zgomot strident pe podea când ea își înșfacă geanta de pânză și se răsucește cu fața la mine.

– Dacă mi-ai spune ce se întâmplă cu tine, poate că te pot ajuta, zice ea, strângându-și geanta la piept.

– Nu poți, insist eu.

I-ar fi imposibil să înțeleagă. Cum ar trebui să-i spun că sunt îndrăgostit de altcineva când ea crede că abia ne-am despărțit?

– N-ai cum să știi, replică ea, cu ochii ei albaștri fulgerând într-un fel pe care aproape îl uitasem, cu obrajii înroșiți de supărare.

Mă gândesc la Marley și la toate zilele, toate orele pe care le-am petrecut împreună, fără să ne certăm vreodată așa. Un val de dor mă copleșește în vreme ce o privesc pe Kim spumegând de furie.

Mi-aduc aminte de relația noastră înainte. Înainte de accident. Înainte de Marley. Brățara cu talismane. Întotdeauna încercând să cârpesc găurile în

loc să văd cum au apărut.

„Nu și de data asta.“ De data asta trebuie să le înfruntăm.

– Uită-te la noi! Iar ne certăm. Așa cum am făcut-o întotdeauna, spun eu, încercând să-mi păstrez vocea calmă. Nu mai trebuie s-o facem, Kim. Aproape ne-am despărțit de *șapte* ori. Opt, dacă pui la socoteală și noaptea accidentului. Am fost jalnici în privința comunicării. A felului în care ne-am gestionat problemele. Și de-asta probabil n-ai spus nimic despre Berkeley. Pentru că ar fi declanșat o ceartă, la fel cum se întâmpla întotdeauna, nu? E ridicol.

– Deci acum sunt ridicolă? mă provoacă ea.

– Da! spun, aruncându-mi mâinile în sus. Amândoi suntem. Dar hai să pretindem pentru o clipă că nu suntem! Hai să pretindem că putem spune orice, atâta timp cât fiecare e sincer și celălalt o să asculte și o să înțeleagă. Fără să judece.

Era pare impasibilă, dar rămâne tăcută.

– De ce nu mi-ai spus despre Berkeley? Dintr-un motiv oarecare, ai putut să-i spui lui Sam, dar mie nu. De ce?

– Nu știu ce vrei să spui.

– Eu cred că știi, replic eu. Pot să accept. Spune-mi de ce. „Vreau să știu cum e să mă întorc și să *nu* te văd acolo.“ Ai avut dreptate. De ce te porți ca și cum n-ai fi spus asta niciodată?

– Dacă încerci să te răzbuni pe mine, zice Kimberly afectată, funcționează.

Iese ca o furtună din cameră, trântind ușa în urma ei. Eu rămân cu privirea ațintită în locul unde a stat ea și scot un oftat prelung, frustrat.

– Minunat!

În orele de după plecarea ei, mă simt neliniștit, am senzația că cele patru colțuri ale camerei se strâng în jurul meu cu cât stau mai mult aici.

Ar fi trebuit să spun altceva? M-am gândit atât de mult la ce i-aș spune lui Kim dacă aș revedea-o, și am dat greș pentru că sunt atât de obsedat de faptul că Marley nu poate fi găsită nicăieri.

Am senzația că nu mai am spațiu în creierul meu pentru altceva. Fiecare colțișor al minții mele este ocupat de posibilități. Locuri unde ar putea fi ea. Explicații. Amintiri.

Bag mâna în geanta pe care mi-a adus-o mama de acasă și scot cutia albastră de bijuterii, îndoită, salvată din accident. O deschid și mă uit la brățara cu talismane dinăuntru. Mi se pare atât de diferită acum. Mi-aduc aminte cum m-am holbat la ea ore întregi, crezând că aș putea să o fac pe Kim să înțeleagă ce aveam noi.

Nici măcar nu știu cum să-i explic ce văd acum. Mai ales când eu am avut un an întreg să înțeleg, iar ea a avut doar un minut.

„Un an întreg." Am avut un an întreg să renunț, să mă vindec. Am trăit ceea ce pare o viață cu totul nouă, și nu știu cum să mă întorc la ea. Să o găsesc pe Marley. Să regăsesc viața noastră împreună.

Toată lumea îmi spune că *asta* e realitatea, dar cum poate fi fără ea?

Mă simt ușurat când o asistentă intră cu un scaun rulant în cameră ca să mă ducă la prima mea ședință de fizioterapie, la câteva clipe după ce mama îmi trimite un mesaj că va veni mâine-dimineață pentru un alt mic dejun de cinci stele la cantina spitalului. Mă holbez la telefon în vreme ce asistenta mă ajută să mă așez pe scaun, și părul ei castaniu lung se mișcă la marginea câmpului meu vizual, amintindu-mi atât de mult de Marley, încât trebuie să-mi închid ochii strâns.

Bulversat, nu-i răspund nimic mamei și îmi bag telefonul în buzunar. În clipa asta nu pot să vorbesc cu nimeni.

Deși, poate că *ușurarea* de a mă duce la fizioterapie nu e sentimentul potrivit, mai ales când se dovedește a fi o jumătate de oră chinuitoare în care descopăr cât de mult poate avea un om de suferit cu un femur fracturat și după opt săptămâni în comă. Până și exercițiile pe care le fac așezat pe un scaun sunt grele. Extensii elementare de picioare. Întinderi.

Chestii la care cred că și niște pensionari de la o casă de bătrâni m-ar întrece acum.

Dacă prima dată am crezut că însănătoșirea era grea, asta e cu totul altceva.

– Te descurci grozav, îmi spune Henry, fizioterapeutul, cu mâinile la doar câțiva centimetri de mine, așteptând.

Ridic privirea și îi văd zâmbetul orbitor de încurajator revărsând în mine energie pozitivă. Pufnesc și apuc bara de sprijin, cu încheieturile degetelor albite, chinuindu-mă să-mi las greutatea trupului pe ambele picioare, piciorul meu *bun* cedând chiar de câteva ori, încât mă prăbușesc peste Henry iar și iar.

Cu un femur fracturat, ar fi trebuit să fiu în picioare acum câteva săptămâni, încercând să-mi recapăt forța și mobilitatea, dar eu am fost puțin cam prea comatos pentru asta.

Piciorul cedează complet chiar când doctorița Benefield intră cu un scaun cu rotile gol.

– La timp pentru show, doamnă doctor, îi strig, dându-mi părul din ochi.

– Ajunge pentru azi, spune ea în vreme ce Henry o ajută să mă ducă în siguranță de la barele de suport la scaun.

Sunt ud fleașcă de sudoare.

Ea mă scoate din camera de fizioterapie și mă împinge de-a lungul coridorului, și-mi simt trupul complet stors. De-abia aștept să mă întorc în pat, și asta mă îngrozește. Nu vreau să fiu din nou tipul ăla, cel care nu putea să se târască afară în lume. E ca și cum aș lua-o de la capăt.

Trebuie să-mi distrag atenția.

– Când ați împins ultima dată un scaun cu rotile? o necăjesc eu pe doctorița Benefield, întinzându-mi gâtul ca să mă uit la ea. Nu aveți, ca să zic așa, oameni care să facă asta?

– Ha-ha, se amuză ea, clătinând din cap spre mine. Voiam să vorbesc cu tine.

Mă împinge în camera mea și duce scaunul lângă fereastră. O văd cum aruncă o privire spre iPadul de pe patul meu, cu ecranul încă luminat, pe

care se vede o fotografie cu mine, Kimberly și Sam la unul dintre meciurile noastre de la școală. Toți trei zâmbim către cameră, cu brațele petrecute peste umerii celorlalți.

– Te superi dacă-mi bag nasul? întreabă ea, întinzând mâna către iPad.

Dau din umeri și îi fac semn să-l ia.

Ea derulează galeria, uitându-se la pozele pe care le-am cercetat aseară și azi-dimineață.

– Te uiți la vechi amintiri? mă întreabă.

Clatin din cap.

– Mă uit după Marley.

Am dat zoom pe fiecare fundal. Pe fiecare persoană din tribună. Pe fiecare trecător. Dar n-am găsit-o.

– Creierul meu, ați zis, înțelege lucruri pe care le-am văzut, așa că m-am gândit că poate o văzusem undeva.

Doctorița Benefield apasă pe un buton și ecranul se întunecă. Întinde mâna și așază iPadul pe noptieră.

– Ai găsit ceva?

– Nu am inventat-o. Îi ignor întrebarea, încercând să găsesc o cale de a o face să înțeleagă, de a o convinge să mă ajute. Jur, spun eu.

– Despre asta voiam să vorbesc cu tine, zice doctorița Benefield, făcând un pas spre mine. Am rugat pe cineva…

O bătaie în ușă o întrerupe și un doctor pe care nu l-am mai văzut până acum își bagă capul înăuntru. Ea îi face semn să intre, continuându-și vorba.

– Kyle, acesta este doctorul Ronson. E psihiatru.

Speranțele mele se prăbușesc.

– Deci *chiar* credeți că sunt nebun.

Ea se apleacă și mă privește direct în ochi.

– Cred că ești trist, spune. Ai trecut prin multe.

Păi, da. Bineînțeles că sunt trist. Am pierdut un an întreg. Un an întreg și o întreagă viață nouă pe care tocmai începeam s-o trăiesc, și mai mult de-

atât, *fata pe care o iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva*.

Și nimeni nu vrea să creadă asta.

– Doar spune-i și lui ce mi-ai spus mie. Bine? Te poate ajuta să înțelegi prin ce ai trecut.

Mă bate pe braț cu blândețe și pleacă, în vreme de doctorul Ronson își trage un scaun ca să stea lângă mine la fereastră.

– Așa, începe el, împingându-și ochelarii mai sus pe nas și studiindu-mă cu ochii mijiți. Ce-ai mai făcut?

Îmi stăpânesc impulsul de a-mi da ochii peste cap și de a mă uita pe fereastră când începem să vorbim. Sunt iritat, dar atât de disperat să găsesc răspunsuri, încât nu trece mult și mă deschid.

La fel cum am făcut cu Sam și doctorița Benefield, îi spun povestea. Povestea noastră. Fiecare moment care a dus până la clipa de față.

Și, la fel ca ei, el începe încet să găsească hibe.

– A spus ea vreodată ceva care nu avea sens? Sau altcineva?

– Nu știu, răspund eu, frustrat, apoi ripostez hotărât: Totul avea sens. Eu…

– Sau ai *făcut* tu să aibă sens? întreabă el, vorbind peste mine. Despre asta vorbim acum, Kyle. A luat mintea ta ceea ce auzeai aici și a transformat totul într-un vis acolo înăuntru?

Arată spre capul meu, de parcă ar ști totul.

– O *vedeam*. O *simțeam*, spun eu. Nu puteam să inventez senzația aia. Puteam chiar să o *miro*s. Avea un miros dulce, ca de flori de portocal, sau iasomie, sau…

El deschide fereastra și un parfum dulce pătrunde înăuntru de afară, înnodându-mi stomacul.

– Caprifoi, spune, terminând propoziția în locul meu. Dă din cap către curte. Crește în neștire în toată curtea. Parfumul e foarte asemănător cu al iasomiei. Sau al florilor de portocal.

– Dar…

Încerc să-mi ascund dezamăgirea, întorcându-mi privirea către un stejar uriaș, printre ramurile căruia se strecoară lumina soarelui. Mă gândesc la Marley în parc, cu soarele căzându-i pe față, cu ochii ei căprui strălucind către mine.

– Îmi pare rău, spune el, privindu-mă lung. Unii oameni se trezesc cu amintiri care nu s-au întâmplat niciodată. Creierele noastre inconștiente procesează stimuli externi în feluri care uneori se traduc în...

– Vise, spun eu, întrerupându-l. Da. Înțeleg.

CAPITOLUL 31

După micul dejun, mama îmi împinge scaunul prin curte, în vreme ce eu îmi continui derularea prin toate profilurile „Marley“ de pe Facebook aflate pe o rază de trei sute de kilometri. Indiferent ce filtre de căutare am încercat până acum, n-am ajuns nicăieri.

Încerc să mă gândesc la niște filtre noi pe care să le adaug la căutare. Mă chinui să-mi amintesc dacă i-am auzit vreodată numele de familie, dar tot nu găsesc nimic.

Școala ei? Îmi așez nerăbdător degetele pe tastatură, dar creierul meu nu are nicio indicație să le dea. Un an întreg, și niciodată n-am întrebat-o despre asta? Nici măcar o dată?

Practic, deja pot să-l aud pe doctorul Ronson: „Are asta vreun sens, Kyle?“

Prostul!

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât are de fapt sens că nu știu lucrurile astea. Mă gândesc la toate dățile în care Sam mi-a spus cât de mult făceam ca totul să fie despre mine. Afurisitul meu de egoism stupid. Când eram cu Marley, vorbeam mai mult despre mine, deci trebuie să fi fost vreo sută de lucruri despre care am uitat să o întreb.

Asta pur și simplu înseamnă că nu am dat atenție nimănui în afară de mine.

Doar o zi obișnuită în lumea lui Kyle.

Ochii mi se încețoșează când mă întorc la profile, căutându-i trăsăturile, zâmbetul familiar, și încet-încet frustrarea pune stăpânire pe mine.

Închid iPadul cu un oftat. Adevărul e că cine mai folosește Facebook-ul în afară de mama și prietenele ei? Nu e de mirare că nu am găsit-o acolo. Sam și l-a dezactivat anul trecut.

„Instagram.“ Trebuie să încerc Instagram-ul.

Mă uit în jur la copacii rămuroși, și la tufișuri, și la grădina care ocupă tot centrul parcului din jurul spitalului. Peste tot sunt flori viu colorate, încadrând plantele mărunte și înfășurându-se în jurul rădăcinii copacilor.

Încremenesc în clipa în care privirea mi se oprește pe un strat de crini orientali roz, identici cu cei din jurul mormântului Laurei. Briza caldă aduce cu ea mirosul dulce al caprifoiului care crește în jurul stejarului, și stomacul mi se strânge când fața doctorului Ronson îmi apare în minte.

Scaunul cu rotile încetinește când ne apropiem de fântâna uriașă din centru. Întind mâna să ating ușor piatra și jeturi de ceață plutesc spre mine de la apa înspumată.

O floare cade încet în poala mea și o iau, privind-o lung. Când ridic ochii, văd cireși care mărginesc aleea, mișcându-se ușor în vânt. Pentru o clipă, îmi amintesc de petalele de un roz pal identice care pluteau în jurul lui Marley, când privirea ei era ațintită într-a mea în acea zi în parc.

Aș face orice să mă întorc în acel moment. Un moment de care toți și toate încearcă să mă facă să mă îndoiesc.

Strivesc floarea în pumn; apoi îmi las capul în mâini, o singură floare aducând cumva cu ea o urmă vagă de îndoială. Și asta mă sperie îngrozitor.

– Ce e? mă întreabă mama.

– Crezi că e adevărat? întreb eu, aruncând floarea pe jos. Crezi că Marley a plecat cu adevărat?

Mama îngenunchează în fața mea, cu fața serioasă. La fel cum e întotdeauna când aduc vorba de Marley.

– Nu a plecat, dragule. Nu a fost niciodată aici.

E atât de sigură de asta. Atât de realistă!

Mă uit lung la ea. Trebuie s-o fac să înțeleagă.

– Și dacă te-ai trezi mâine și eu nu aș mai fi și toată lumea ți-ar spune că nu am existat niciodată? întreb eu încet. Ai înceta să mă mai iubești, mamă?

O văd cum se clatină și mâna ei găsește brațul scaunului meu, căci numai gândul acesta o copleșește. Lacrimile îi umplu ochii și mă apucă strâns de

braț, aproape ca și cum ar verifica dacă sunt într-adevăr aici.

– Nici eu nu pot, șoptesc eu.

După ce mama pleacă mai târziu în acea după-amiază, îmi iau iPadul de pe noptieră, dar cumva nu mă pot hotărî să derulez prin Instagram imaginile tuturor diferitelor Marley. Știu în adâncul meu că nu are un profil. Vreau să spun, ea refuza să scrie la un computer, alegând în schimb să scrie de mână într-un carnet. În niciun caz nu are Instagram.

Și-atunci, ce-ar trebui să fac? Cum ar trebui să o găsesc?

– Pot să intru?

Ridic privirea și o văd pe Kimberly stând în prag, fără să mai aibă brațul în eșarfă, doar cu un mic bandaj albastru la încheietura mâinii. Ochii ei albaștri se ațintesc într-ai mei. Focul din ei a dispărut, înlocuit cu o oarecare înțelegere. Se uită la mine de parcă m-ar citi mai bine decât pot eu însumi s-o fac.

– Sam mi-a spus, zice ea. Despre cealaltă viață a ta.

„Cealaltă viață a ta.“ Cuvintele mă spintecă asemenea unor pumnale. Încerc să mă stăpânesc, să-mi țin firea. Dar lacrimile mi se revarsă, oricât de tare încerc să le opresc.

Ea vine repede la mine și mă cuprinde în brațe.

– E-n regulă, spune, ținându-mă strâns în vreme ce eu plâng. O să fie în regulă.

Nu mă forțează să vorbesc. Doar stă cu mine, în tăcere, lăsându-mă să mă liniștesc suficient de mult cât să adorm. Îmi găsesc ușurarea doar în întunericul din spatele pleoapelor. Pentru un scurt moment, nimic nu doare. Nimic nu e cu susu-n jos. Nimic *nu e*.

Când mă trezesc câteva ore mai târziu, simt un trup cald lângă mine.

Știu că e al lui Kim. Dar închid ochii strâns și pretind că e Marley.

– Știu că te-ai trezit, spune Kim și mă împunge într-o parte, degetul ei aterizând exact pe o coastă ieșită în afară, un efect secundar al dietei mele lichide din timpul comei.

Oftez.

– Mi se tot spune asta.

Se aude o bătaie în ușă și când ne întoarcem repede capetele, vedem silueta masivă a lui Sam umplând cadrul ușii.

– Hei! exclamă ea, fără să-și ia brațele din jurul meu, și cumva mă simt vinovat.

Dar, din păcate, un pat de spital nu e prea mare și dacă mă mișc, o să mă rostogolesc pe podeaua cu dale.

– Bun! zice Sam, uitându-se de la mine la Kim și dregându-și vocea. OK. Bine. Eu o să…

Vocea i se stinge și el se răsucește pe călcâie și o ia înapoi pe coridor. Îl privim cum se îndepărtează, iar pașii i se pierd în depărtare. Mă gândesc la lalele.

– Ce-i cu el? întreabă ea, nedumerită.

– Tu… ar trebui să te duci după el, spun eu, studiindu-i fața.

Ea se uită la mine.

– De ce?

– Cred că știi de ce.

Atâtea lucruri au părut aiurea de când m-am trezit, dar partea asta din lumea din vis pare identică cu cea din lumea reală.

Mă ridic în capul oaselor și-mi trec o mână peste față, iar dinamica dintre noi trei pare mai limpede de când m-am trezit din lumea aceea în care am fost, căci am petrecut un an întreg forțat să mă lupt cu o viață fără ea. Și nu vreau să o pierd din nou. Nu așa. Dar nici nu pot să o țin pentru mine.

Nu mai pot.

Dacă Sam este Marley a ei, el e real și e aici. El o înțelege când e furioasă și tristă. El e persoana cu care Kim poate fi pe deplin ea însăși.

– Tu crezi că oamenii ar trebui să se mulțumească doar cu ce au? o întreb. Chiar dacă nu e ceea ce vor?

Ea scoate un oftat prelung și își răsucește picioarele peste marginea patului, se ridică și începe să se plimbe prin cameră. O văd cum își strânge părul într-un coc dezordonat, gata să reia cearta noastră.

– N-am spus niciodată că mă mulțumesc cu ce am. Îmi pare rău pentru noaptea accidentului…

– Mie nu, o întrerup eu.

Ea se oprește și mă privește.

– Când am crezut că ai murit, tot ce mai aveam erau ultimele cuvinte pe care mi le-ai spus. Mi-am repetat în minte cuvintele astea iar și iar.

– Ascultă, Kyle, eu…

– Lasă-mă să termin! Trebuie să spun asta, da?

Ea încuviințează din cap și întinde mâna în spatele ei după scaun și se așază încet.

– În noaptea aia, nu eram pregătit să te ascult pentru că… mă temeam că ai dreptate.

Ridic privirea și văd că ochii ei s-au făcut mari de surprindere. În mod *clar* nu se aștepta la asta. Dar eu nu mai sunt același Kyle de demult.

– Să mă întorc și să nu te văd acolo… credeam că ăsta era cel mai cumplit coșmar. Dar… să mă întorc și să știu că *tu nu mai exiști*, nicăieri? Expir tremurat, amintindu-mi acea durere, acel an pe care l-am petrecut convins că e moartă. Fir-ar să fie, Kim! Asta mi-a distrus lumea.

Ea nu spune nimic, stă cu mâinile încleștate strâns pe brațele de lemn ale scaunului.

– Dar încă mai aveam în minte cuvintele tale. În sfârșit le-am *ascultat*. Și am învățat să stau pe propriile mele picioare. Am învățat cine eram și cine *voiam* să fiu, spun eu, gândindu-mă la Marley.

La internship. La cursul de jurnalism.

– Am învățat cine *sunt*. Fără tine.

Tace, uluită. Asta nu se întâmplă niciodată. Continui, rostind în cele din urmă cuvintele pe care aveam nevoie să le rostesc, dar niciodată nu am fost

în stare să le găsesc.

– Ne-am mulțumit cu ce aveam, Kim. Tu și cu mine. Și nu eram fericiți.

Ea deschide gura. O dată. De două ori. Chinuindu-se să-și găsească cuvintele. În cele din urmă, ele vin.

– Cine ești tu și ce ai făcut cu Kyle Lafferty?

– O, tipul ăla? Îi zâmbesc ușor. Era un puști egoist, așa că l-am lăsat în urmă. Apoi am crescut. Sau… am început să cresc, spun eu, în vreme ce ea își șterge lacrimile de pe obraji. Mă rog, încerc să cresc, recunosc eu.

Ea se ridică în picioare și îmi aruncă o privire lungă, șovăitoare, neștiind prea bine ce urmează acum.

Întind mâinile.

– Vino aici!

Ea se repede în brațele mele și eu o țin strâns, iar lacrimile ei îmi cad pe tricou.

– Tu ești cel mai bun prieten al meu, Kim. Vreau să fii foarte fericită, îi spun. *La Berkeley*. Du-te să găsești ceea ce iubești. Du-te să găsești pe *cineva* pe care să-l iubești. Găsește persoana aceea fără de care nu poți trăi. E undeva acolo.

„Persoana fără de care eu nu pot trăi.“ Mă gândesc la Marley. Cum m-am simțit când mi-am ținut întreaga lume în brațe. Cum mă simt când lumea asta mi-a fost smulsă.

– Mda, bine, zice Kim, râzând printre lacrimi, și se desprinde de mine.

Își ia repede o batistă și își suflă nasul.

– La naiba, ieși cu Sam…

De-abia îmi zboară cuvintele din gură, și ea mă lovește cu putere cu mâna ei nerănită.

– Ești un prost, spune ea, purtându-se ca și cum aș fi spus cea mai nebunească chestie.

Eu mă apuc de bara patului și îi zâmbesc, fără să mai spun nimic. Dar îl văd. În ochii ei. *Gândul* ăla. Acea sclipire a posibilității.

– Nu te mai mulțumi cu orice, da? spun eu după ce mă îndrept. Niciodată. Și nici eu n-o s-o fac.

Ea încuviințează din cap și batem palma.

– S-a făcut! zice ea.

Inspir adânc, hotărât, în vreme ce mâna ei alunecă dintr-a mea.

Pentru prima dată de când m-am trezit, mă simt ceva mai liniștit. Pentru că nu vreau să mă mulțumesc cu orice.

N-o să renunț până ce n-o s-o am din nou pe Marley în brațele mele.

CAPITOLUL 32

Sunt din nou acasă.

E casa mea, dar *nu* e. Lumea în care trăiesc acum pătrunde din ce în ce mai mult în mine de fiecare dată când închid ochii. E straniu, chiar înspăimântător cât de mult mi se schimbă visele.

– *Kyle*.

Urmez sunetul vocii pe un coridor, iar pereții se năruie în jurul meu în vreme ce mă chinui să ajung la ea, vopseaua care se cojește e înlocuită de pereții deschiși la culoare ai spitalului, televizorul din dotare, fereastra cea mare din colț.

În cele din urmă o găsesc la masa din bucătărie. O văd, dar… vag.

Mijesc ochii, forțându-mă să mă uit, culorile sunt atât de șterse.

– Totul o să se schimbe acum, nu-i așa? întreabă ea, cu vocea la fel cum mi-o aduc aminte.

Mai tristă acum.

Încerc din toate puterile să ajung mai aproape de ea, să o țin din nou în brațe, dar picioarele nu vor să mi se miște. Se chinuie să facă măcar un singur pas în direcția ei. Mă uit în jos și-mi văd labele picioarelor strânse în iarbă și noroi, cu florile de cireș de la iaz presărate în jurul gleznelor.

În secunda în care ridic din nou privirea spre ea, mă trezesc înapoi în camera mea de spital, cu cearșafurile răsucite strâns în jurul trupului, cu broboane de sudoare pe frunte, și pierderea mă mistuie din nou.

Vocea ei încă îmi mai răsună în cap câteva ore mai târziu, în vreme ce îmi încleștez mâinile pe barele de sprijin din camera de fizioterapie. Îmi las prudent o parte din greutate pe picior, făcând cu grijă un pas, apoi altul. Singurele mele pauze în căutările neobosite pe Google din ultimele două zile au fost când am coborât la Henry în fiecare după-amiază, istovitoarele

exerciții pentru picioare la care mă supune fiind o încercare de a-mi distrage atenția de la toate.

Dar oricât de tare încerc azi să mă concentrez la picioarele mele, la întărirea lor, nu pot să scap de visul pe care l-am avut azi-noapte.

În fiecare zi, lumea din jurul meu devine mai puțin încețoșată, dar asta înseamnă că Marley e pe zi ce trece tot mai departe, iar acel vis în care am trăit vreme de un an se năruie, se frânge de fiecare dată când mă culc.

– Aș vrea să pot face asta pentru tine, spune o voce.

Mă opresc, nesigur pe picioare, și, când ridic privirea, îl văd pe Sam. Chiar și piciorul meu bun pare la fel de puternic ca o scobitoare, și totuși Sam arată cumva și mai rău.

– Ai face-o, nu-i așa? îl întreb eu. Ai trece prin asta pentru mine dacă ai putea.

Sam își dă ochii peste cap, de parcă ar fi o întrebare idioată, dar apoi încuviințează din cap.

– Sigur, frate. Și tu ai face la fel pentru mine.

Eu înghit anevoie și mă clatin, iar Henry observă. Mă apucă de antebrațe, oferindu-mi un sprijin în plus.

– Hai să facem o scurtă pauză, da? spune el, ajutându-mă să mă așez în scaunul cu rotile, apoi ne lasă singuri puțin.

Încerc să nu trăiesc în visele mele, dar mă gândesc la ziua din cimitir. E mult adevăr în discuția aia, chiar dacă nu am avut-o niciodată. Așa că poate trebuie să o avem acum.

– N-am fost cel mai bun prieten pentru tine, îi mărturisesc eu.

Sam scutură repede din cap.

– Nu…

– Ai spus-o chiar tu. Kim a încercat să se despartă de mine de șapte ori începând cu clasa a noua, zic eu, ridicând privirea spre el. Ai fost foarte atent. De ce?

– Ăăă…, face Sam, încruntându-se, și mă privește cu ochii mijiți. Nu-mi aduc aminte să fi spus asta.

Grozav! Am început-o bine.

– Ei, oricum, e adevărat. M-ai ajutat să văd punctul ei de vedere și ai ajutat-o pe ea să-l vadă pe-al meu, spun repede. De fiecare dată m-ai ajutat să o aduc înapoi, Sam.

Mă gândesc la ziua de ieri, cum a plecat când ne-a văzut împreună.

– Și acum încerci să o faci din nou. De ce?

Sam își întoarce privirea și dă din umeri.

– Pentru că ești un prieten bun. Prea bun, zic eu, flexându-mi piciorul numai piele și os. Am înțeles o mulțime de lucruri. Și chiar dacă am dormit, o mulțime de lucruri pe care le-a procesat creierul meu erau reale. Există un motiv pentru care eu și Kimberly n-am putea niciodată să ne înțelegem foarte bine.

Sam se uită iritat la mine, dar eu continui.

– Asta nu e despre Marley. Sau despre mine. E despre *tine*, Sam. Lucrurile nu au fost despre tine de foarte mult timp. Dacă o iubești așa cum cred eu că o faci, spune-i ce simți.

Sam lovește ușor sticla cu apă din care dau să beau.

– Haide, frate! Asta e aiurea. Ea se duce la Berkeley și vrea să aibă libertate, spune el. În plus, tu de-abia ai ieșit din comă și voi doi tocmai v-ați despărțit.

„I-a spus că ne-am despărțit.“ Asta *trebuie* să conteze.

Mai iau o gură de apă, stând la distanță de data asta de brațul lui.

– Voia libertate de la *mine*. A vorbit cu *tine*. E încă aici. Nu vrei să știe?

– Nu contează dacă ai sau nu dreptate. Nu poți controla totul, îmi spune el, cu fața serioasă. Tre' să lași oamenii să fie ei înșiși, știi? La fel cum tu tre' să fii tu însuți. Fie că ești cu Kim, cu Marley, sau cu altcineva. Nu poți să *faci* pe cineva să te aleagă.

Trece un lung moment și în cele din urmă arunc cu sticla de apă în el, cu brațul intact după comă.

– Asta a fost al naibii de înțelept, îi zic eu când el prinde sticla cu apă, zâmbind afectat.

– Știi că eu sunt creierul echipei ăsteia, frate!

Râde și se preface că bagă sticla sub braț și o ia la fugă, ocolind jucăuș pe după scaunul meu cu rotile.

Glumele, discuțiile serioase. Lucrurile par în sfârșit așa cum trebuie să fie între noi. La fel cum erau în lumea din vis.

– Vrei niște pizza? mă întreabă el, dând din cap către ușile duble care duc afară. Am auzit că la cantină au una bestială cu pepperoni.

– Mă mai întrebi? pufnesc eu.

Deja deblochez roțile scaunului meu cu rotile, știind foarte bine că pizza cu pepperoni de la cantină e groaznică, dar în momentul ăsta am nevoie de o evadare din închisoare.

În două secunde, Sam apucă mânerele și ieșim repede pe ușile duble în coridor, fugind din camera de fizioterapie înainte chiar ca Henry să-și dea seama că am plecat.

CAPITOLUL 33

Ea e aici.

Știu asta, chiar dacă nu pot s-o văd. Îi urmăresc umbra de-a lungul unui coridor din casă, unde tencuiala se cojește mai mult ca ultima dată, dar ea rămâne mereu imposibil de atins, părul ei dispare pe după colțuri, mâna îi alunecă din strânsoarea mea.

– Ți-am spus că nu mi-era sortit să fiu atât de fericită, spune vocea ei de lângă mine, dar când mă întorc repede să mă uit la ea, mă trezesc brusc.

Mă ridic în capul oaselor, gâfâind fără aer, și ochii mei cercetează automat camera, căutând o urmă a ei pe care toți îmi spun că n-o s-o găsesc.

Capul îmi cade la loc pe pernă și îmi frec fața cu mâinile, inspirând lung și adânc.

Când trag aer în piept, simt… mirosul ei. Flori de portocal. Sau… Îmi dau ochii peste cap. *Caprifoi*.

Înalț capul către fereastră și respir din nou, dar nu simt niciun parfum. Dispare la fel de repede pe cât a venit.

Gem și mă răsucesc în pat, trăgându-mi pătura peste cap.

În aceeași clipă, mirosul de flori de portocal și caprifoi mă copleșește, de parcă ar fi impregnat în pătură. Respir mai adânc și știu că nu vine din grădină. Niciodată nu a venit.

E mirosul lui *Marley*.

Cumva, a fost aici. A fost aici în realitate.

Aprind lumina, îmi înșfac cârjele și mă chinui să mă ridic din pat. Odată ce reușesc să mă îndrept pe picioare, șchiopătez până la fereastra deschisă și mă uit afară, lumina zorilor aruncând o strălucire caldă pe toate plantele din curte.

Văd trandafiri galbeni, iar culoarea lor îmi sare în ochi. Zâmbesc și mi-o imaginez pe Marley, în rochia galbenă pe care o purta în ultima seară

petrecută împreună.

– Ești galbenă, spun eu, și încă mai pot simți țesătura sub degetele mele. Iar Laura adora…

Observ crinii orientali plantați de cealaltă parte a aleii cu trandafiri. Roz și galben unul lângă altul.

Dacă doctorul Ronson ar fi aici, ar spune că e o dovadă concretă că și asta a fost doar o închipuire.

Brusc, un fior rece mă străbate.

Fiindcă îmi dau seama ce idiot am fost. Șchiopătez cât de repede pot până la pat, înșfac iPadul și deschid Google-ul. Scriu „Marley + Laura + accident“ și rezultatele se materializează sub ochii mei.

Sam mă găsește înconjurat de post-it-uri, toate cu diferite Marley, cu locația lor geografică în kilometri scrisă lângă numele lor.

– Ce naiba sunt astea? întreabă el prudent, ridicând două bilețele și citindu-le. Marla și Laurie, accident, 142 km? Marley, Laura, 3 075 km? Frate, credeam…

Ridic un alt bilețel, arătându-i-l.

– Marley, Lara, 11 km.

Se holbează la mine, clipind, neînțelegând ce spun.

– Asta trebuie să fie ea, zic eu, apoi îi spun despre mirosul ei pe pătura mea azi-dimineață, despre flori și revelația pe care am avut-o. Îi povestesc despre toate cercetările mele, explicându-i cum mi-am petrecut ziua căutând pe Google combinații cu cuvintele „Marley“, „Laura“ și „accident de mașină“, cum articole din toată țara au apărut brusc sub degetele mele.

După aceea, totul s-a rezumat la eficiență. Căutare cu GPS a orașului în care s-a întâmplat accidentul, citit primul paragraf pentru a găsi numele, apoi mai departe la următorul.

În cele din urmă, în fața mea s-a adunat o mare de hârtiuțe colorate. Și le-am redus la asta.

Un singur post-it galben. Cheia pe care o căutam.

– *Unsprezece* kilometri, frate. Plus, povestea se potrivește. Mă întorc la articolul de pe iPad și i-l citesc. „Lara, 14 ani, a fost omorâtă pe loc de către un vehicul care mergea în viteză pe Glendale Street ieri după-amiază." Ridic privirea spre Sam și ne strâmbăm amândoi, căci acele cuvinte îngrozitoare par ciudate alături de încântarea mea atât de mare. Sam, asta e aproape exact ce i s-a întâmplat surorii lui Marley. La *unsprezece* kilometri de aici. Totul se potrivește, zic eu, întinzând nerăbdător mâna către post-it. Ți-am spus că e reală. Acum trebuie doar să ajung acolo.

El nu spune nimic preț de un minut, apoi în cele din urmă clatină din cap.

– Nu.

– Cum adică, nu? îl întreb, fluturând post-it-ul în fața lui. Am găsit-o.

– Ba nu, n-ai găsit-o, spune el, smulgându-mi post-it-ul din mână. Chiar dacă ar fi Marley cea „reală", ea nu te cunoaște. Tu ai fost în comă. Uită de asta, omule! Nu te ajut să terorizezi o biată fată.

Îmi iau înapoi post-it-ul.

– Tu nu trebuie să faci nimic. Trebuie doar să mă duci cu mașina acolo.

O să mai rămân internat în spital cel puțin câteva săptămâni, pentru că doctorița Benefield continuă să-mi monitorizeze activitatea cerebrală, și asta în mod clar nu e ceva care mai poate aștepta. I-am spus lui Marley că n-o s-o părăsesc niciodată și acum ea o să creadă că am făcut-o. Nu pot s-o las să treacă prin asta. Nicio zi în plus.

– Dar cum de știi unde locuiește? întreabă el, neîncrezător.

Îi întind iPadul, arătându-i coordonatele GPS de aici până la adresa pe care am găsit-o cu ajutorul articolului. În el apăreau cuvintele tatălui Larei, Greg Ellis, despre accident.

Deși nu am găsit nimic online despre Marley Ellis, am găsit o mulțime despre Greg. Inclusiv adresa lui.

Putem ajunge acolo în mai puțin de douăzeci de minute.

– Google e înspăimântător, zice Sam, clătinând din cap.

– Sam, spun eu, foarte serios. Trebuie să o văd. Să văd dacă își amintește de mine.

– Dacă își amintește de tine? De unde? Din toate nopțile alea în care și-a turnat pe ea parfum de iasomie, s-a furișat în camera ta de spital și s-a frecat de pătura ta?

Arunc jos una dintre cârje și îi smulg iPadul din mână.

– Naiba să te ia, atunci! Nu mă ajuta!

Pornește cu pași mari spre ușă și atunci știu că mai am o ultimă încercare disperată.

Și sunt o persoană groaznică pentru că recurg la ea, dar sunt deznădăjduit.

– Îmi ești dator.

Sam se întoarce, nedumerit.

– Ce?

– Când am spus că te-am auzit vorbindu-mi… Am auzit *tot* ce ai spus, Sam. Tot.

Văd cum pălește și ochii i se fac mari când înțelege despre ce vorbesc.

– Îmi ești dator. Pentru acea placare ratată. Pentru umărul meu. Pentru cariera mea…

Sam ridică mâinile și clatină din cap. Am mers la țintă.

– Stai puțin… îmi pare rău…

– Atunci dovedește-o! spun eu și ridic în aer post-it-ul. Ajută-mă! Tot ce-ți cer e să mă crezi, Sam. Ea e. *Știu* că ea e.

Sprâncenele lui negre se apropie în vreme ce chibzuiește, iar ochii i se întorc spre iPad, care luminează de pe pat.

– Știu că îți sunt dator, și chiar am încercat să fiu cel mai bun prieten posibil, spune el încet. N-am putut întotdeauna să fac asta. N-ar fi trebuit să te las să fii luat pe neașteptate de acceptarea lui Kimberly la Berkeley. Ar fi trebuit să-ți spun ce simt pentru Kim, chiar dacă nu aveam de gând să fac nimic în legătură cu asta. Ar fi trebuit să te ajut să găsești ceva în afara fotbalului și a noastră pe care să te concentrezi. Își trece degetele prin păr și

înghite anevoie. Și ai dreptate… ar fi trebuit să-l blochez pe fundașul ăla. Ar fi trebuit să *te protejez*, și m-am tot învinovățit pentru asta de atunci. Ridică privirea și ochii lui se ațintesc într-ai mei. Dar nu am făcut-o. Și mi-am învățat lecția. Acum știu cum e să fiu un prieten *adevărat*. Nu doar un prieten bun.

„O să mă ajute." Sentimentul de vină pe care-l am pentru că am jucat cartea asta cu Sam dispare cu totul în fața ușurării. Înșfac iPadul și-mi iau cârja de pe podea.

– Grozav. Ia-mi portofelul, spun, dând din cap către masă. Hai să mergem…

– Nu, se opune Sam, și cuvântul mă oprește în loc, căci vocea lui e fermă. Acum te protejez. În felul corect. Inspiră adânc și arată către iPad, la adresa care a rămas pe ecran. Fata aia nu te cunoaște, Kyle. Ea nu este Marley. Nu *există* nicio Marley. Așa că uită de viața ta din vis și începe să-ți trăiești viața reală. *Asta*.

Se întoarce și iese pe ușă, închizând-o cu zgomot în urma lui. Eu mă uit la adresă, la grămada de post-it-uri care alcătuiesc un strat pe patul meu.

Totul pare o nebunie totală.

Dar singurul lucru și mai nebunesc ar fi să renunț la ea.

CAPITOLUL 34

Închid ochii strâns, prefăcându-mă că dorm în timp ce aștept ca asistenta din tura de noapte să plece. Deschid un ochi și o văd cum întinde mâna să stingă lumina, iar trăsăturile ei dispar în întuneric în vreme ce eu îmi țin răsuflarea, așteptând. În secunda în care ușa se închide în urma ei, mă pun în mișcare.

Chem un Uber, cerând să mă aștepte la o distanță sigură în afara intrării în spital, apoi îmi arunc picioarele peste marginea patului și mă ridic, piciorul meu vătămat aproape prăbușindu-se sub greutate.

Respir adânc, mă îndrept, îmi iau cârjele ca să mă sprijin și șontâcăi până la dulap. Cotrobăi după geanta neagră de pânză pe care mi-a adus-o mama și scot un șort Nike și un tricou. Le pun pe mine cât de repede pot – vorba vine, căci numai repede nu pot eu să mă mișc –, în vreme ce piciorul meu se străduiește să înțeleagă urgența acestei operațiuni.

Mă uit cu atenție pe coridor în ambele direcții.

E ora nouă, imediat după verificarea semnelor mele vitale, momentul perfect pentru a da lovitura. Prima jumătate a orei aduce cu sine o cameră a infirmierelor goală, ideal pentru mine ca să șchiopătez din rezerva mea până la ieșire fără să fiu prins.

Respir ușurat când ușile de sticlă ale spitalului se închid în spatele meu, iar evadarea mea e aproape completă.

Unde e Uberul?

Mă uit neliniștit la intrarea spitalului, ochii mei trecând de la drum la ușă și înapoi la drum, rugându-mă ca John într-un Prius roșu să apară pe alee înainte să fiu târât înapoi în salon. Încerc să rămân calm cât aștept, dar gândul de a o vedea pe Marley peste doar câteva minute îmi face inima să-mi bubuie în piept. O să fie furioasă? O să mai aibă încredere în mine? Cum

a fost asta pentru ea? Cumva, știu că ea va fi cea care va înțelege toate lucrurile astea.

Văd lumina unor faruri și Priusul oprește încet în fața mea. Deschid ușa și mă strecor repede înăuntru. Mă simt amețit și piciorul îmi zvâcnește, dar am trecut deja prin momente mult mai rele.

Demarăm și mă uit pe GPS cum se scurge timpul, iar distanța dintre mine și Marley se micșorează cu fiecare secundă. Asfaltul zboară sub noi, iar liniile galbene care despart benzile în centru mă trag tot mai aproape de ea.

Curând, intrăm pe Glendale Street și încetinim, pentru a opri în fața unei case albe modeste pe colț, cu un copac mare pe peluza din față. O senzație de neliniște îmi strânge stomacul când mă uit la tufele cu flori ofilite înșirate de-a lungul verandei, la iarba netunsă.

Asta… nu e chiar ce mi-am imaginat.

Mă uit la telefon și văd că e aproape nouă și jumătate.

E prea târziu? O să deschidă ea ușa?

– Vrei să te aștept? mă întreabă șoferul și eu șovăi doar o secundă.

Apoi clatin din cap. Marley e înăuntru. N-am niciun motiv să plec. Mă chinui să ies pe trotuar și rămân acolo în vreme ce mașina dispare în depărtare.

Cu fiecare pas pe care-l fac, devin tot mai neliniștit, durerea din picior crește cu fiecare secundă, inima îmi bate nebunește în piept.

Curând, doar ușa ne desparte. Mă sprijin în cârje și mă holbez la ea.

O rață de ceramică e cocoțată deasupra plăcuței cu „Bine ați venit“.

Un semn peste alt semn. Asta mă îndeamnă să acționez.

Întind mâna încet și după un lung moment degetul meu apasă pe sonerie. Se aude un sunet ascuțit și eu îmi trag repede mâna.

Îmi țin răsuflarea, ascultând, până aud sunetul de pași care se apropie. Mă cuprinde un val de amețeală, dar mă lupt cu el. Broasca se descuie încet, apoi clanța se răsucește și ușa se deschide.

Sunt atât de sigur că o s-o văd pe ea, încât mi-e greu să procesez imaginea tipului între două vârste, solid, cu o barbă stufoasă, care stă în fața mea.

Curiozitatea lui se transformă în încruntare când se uită la mine.

– Da!

– Salut, spun eu, dregându-mi glasul. Ăăă, aici stă Marley?

El mă măsoară cu privirea.

– De unde o cunoști pe fata mea?

În acea clipă îndoiala mi se spulberă și un val de ușurare mă străbate. Știam eu!

– Domnule, eu…, încep să spun, dar mă opresc când o fetiță pe care n-am mai văzut-o niciodată se uită la mine cu ochi mari de după umărul tatălui ei.

Nu poate să aibă mai mult de zece ani.

– Marley, zice bărbatul, dând din cap către mine. Îl cunoști pe băiatul ăsta?

Ochii ei mici și rotunzi îi întâlnesc pe ai mei și spaima ei îmi dă o senzație de dezamăgire și umilință. E doar o biată copilă. Dar cum se poate asta? Credeam că toate semnele mă vor duce la Marley a mea. La casa ei.

Fata clatină din cap, dar eu deja mă dau înapoi poticnindu-mă, încercând să plec cât mai repede, văzând acum detaliile din articol pe care le-am ignorat în entuziasmul meu.

Lara, nu Laura. Sora ei, dar fără a se pomeni nimic de gemene. Lovită *seara* în loc de dimineața. Am crezut doar că, trecut prin comă, creierul meu reținuse greșit unele detalii.

– Îmi pare rău, reușesc să rostesc. Am greșit casa.

Mă întorc cât de repede pot, chinuindu-mă disperat să cobor treptele din față, și vederea periferică îmi dispare. Ca și cum asta n-ar fi îndeajuns de rău, una dintre cârje îmi alunecă pe jumătate. Îmi pierd echilibrul și mă lovesc cu putere de pământ, iar respirația mi se taie când mă întind pe jos cât sunt pe lat.

Gâfâind, mă chinui să-mi recapăt răsuflarea, în vreme ce tatăl coboară treptele după mine.

– Ce cauți aici? strigă el cu o voce furioasă.

Îmi înșfac cârjele. Trebuie să mă ridic în picioare, dar tot trupul meu urlă de durere.

– Am greșit casa. Îmi pare rău.

Gem și mă salt în sus.

Îl aud strigând peste umăr spre fiica lui un „Treci înăuntru, Marley!“ pe un ton ferm. Doar să-i aud numele e suficient ca să mă trântească practic din nou, dar șchiopătez înainte.

Ajung până la un felinar de pe stradă și mă prăbușesc pe el. Mă uit înapoi și-l văd pe tatăl fetei urmărindu-mă de pe verandă, cu o privire furioasă, așa că mă chinui să înaintez, împiedicându-mă la bordura de la capătul străzii.

Alunec pe ea, sub strălucirea felinarului, și vederea mi se începețoșează.

Nu a fost ea. Dacă ea e undeva acolo, asta a fost singura mea încercare posibilă. Niciuna din celelalte nu avea sens.

Ceea ce înseamnă că ea nu e aici.

Și nu a fost niciodată.

Îmi iau mâinile de pe față când aud mașina lui Kim apropiindu-se. Oprește chiar în fața mea. Sam e pe scaunul din dreapta, cu o expresie îngrijorată pe față.

Au venit în clipa în care i-am sunat, așa cum au făcut-o întotdeauna.

Ies amândoi din mașină, mă ajută să mă ridic de pe bordură și mă așază cu bine pe scaunul din față, căci trupul meu e prea epuizat ca să o facă singur.

Stăm toți trei tăcuți, Sam își ține brațele pe consola centrală, cu privirea în jos.

Mă simt ca un idiot perfect.

– Ai avut dreptate, spun. Ar fi trebuit să te ascult.

El clatină trist din cap și expiră prelung.

– Ar fi trebuit să vin cu tine, zice.

– Nu, replic eu, înfrânt. Tu știai că n-o să fie ea.

– Exact de-asta spun că ar fi trebuit să fiu aici, zice, supărat pe sine, deși *eu* sunt cel vinovat pentru toate astea.

– Ești aici acum, încerc eu să-i alung remușcarea și vocea mi se frânge.

Întind mâna după mâna lui Kimberly, dar ea mi-o împinge deoparte și mă trage în schimb într-o îmbrățișare strânsă, care mă strivește.

E mai puternică decât majoritatea băieților din echipa de fotbal, chiar și cu un braț bandajat.

– Nu știu ce-aș face fără voi, spun eu, și privirea mea o întâlnește pe a lui Sam peste umărul ei.

Sam se apleacă peste scaun și ne îmbrățișează pe amândoi, și lacrimile curg pe fețele noastre.

Ne desprindem și eu îmi frec ochii, încercând să mă adun.

– Îmi pare rău pentru toate astea, declar.

Kim îmi oferă un zâmbet trist, și tot sentimentul ăla ciudat pe care l-am avut de când m-am trezit a dispărut cu totul. Se întinde și îmi strânge mâna.

– Îmi pare rău că ai pierdut-o pe Marley a ta, spune ea cu sinceritate. Știu cum iubești tu, Kyle, și dacă așa o iubești pe ea, atunci…

– Am sfeclit-o, completez eu și toți trei râdem printre lacrimi.

Apoi râsul meu se stinge. Plâng.

Pentru că Marley nu e reală.

CAPITOLUL 35

În dimineața următoare, doctorița Benefield îmi verifică perfuzia, în vreme ce mama stă într-un colț cu brațele încrucișate. În mod clar, niciuna nu e entuziasmată de evadarea mea nocturnă. După ce îmi verifică piciorul și îmi bagă o lumină în ochi, scoate un oftat prelung.

– Ce-ai făcut azi-noapte a fost foarte, foarte prostesc. Ai fi putut să te rănești din nou foarte grav la picior, mă mustruluiește ea, atârnând o punguță cu morfină și legând-o de perfuzia mea, în mod clar dezamăgită că am revenit la ea.

– N-am nevoie de aia, zic eu și mâna ei se oprește în aer.

– Kyle, ia-ți medicamentul! spune mama tăios. Ai avut dureri atât de mari azi-noapte, încât abia mai puteai vorbi.

O ignor, cu privirea ațintită asupra doctoriței Benefield.

– Ești sigur? întreabă ea, ridicând o sprânceană. Nu impresionezi pe nimeni aici făcând pe durul. Deși poate că durerea te va ține departe de necazuri.

Încerc să-i întorc zâmbetul, dar îmi iese fără vlagă.

– Am terminat cu alergatul după vise, zic eu.

Ea îmi strânge ușor mâna.

– Deci, fără dureri?

– Nu de genul ăla, clatin eu din cap.

Mă privește compătimitor în timp ce dă jos punga.

– Bine, zice, arătând către butonul de apel. Dacă te răzgândești, doar…

– Nu mă răzgândesc, o întrerup eu.

După un an de trăit într-un vis, e timpul să știu ce e real.

Ea încuviințează din cap, mă studiază un moment, apoi pleacă. Eu mă ghemuiesc în pat, întorcându-mă cu spatele la mama, iar sentimentul de pierdere e copleșitor de familiar. Căci ceea ce-mi vine în minte nu sunt

zilele importante, când ne-am dus la Festivalul Iernii sau am sărbătorit noaptea de Halloween. Sunt toate momentele mărunte, lipsite de importanță, care mi s-au părut firești. Când am hrănit împreună rațele cu popcorn sau am privit-o cum își face un buchet de flori, sau am mers la plimbare cu ea și Georgia. Lucruri pe care am crezut că o să le mai facem de o sută de ori.

Toate dispărute.

În dimineața următoare, găsesc în cele din urmă forța de a mă da jos din pat. De a înfrunta lumea. Mama împinge scaunul meu cu rotile pe coridor către curte, unde soarele cald face ca apa din jurul fântânii să sclipească.

– Mă duc să iau repede o gustare, spune ea, dând din cap către cafeneaua cu terasă aflată de cealaltă parte a curții. Vrei ceva?

Clatin din cap și zâmbesc ușor.

– N-o să fug. Stai liniștită!

Mă bate ușor pe umăr și se îndepărtează pe alee.

Mă uit în jur la cireși. La caprifoi. La florile galbene și roz, cu petalele lor amestecându-se de-a lungul aleii.

Ea nu a fost niciodată reală, dar tot ce văd îmi amintește de ea.

Cât de aiurea pot să fiu?

Îl văd pe Sam venind spre mine, cu mâinile băgate în buzunare, în vreme ce, fără să-și dea seama, strivește petalele sub tălpi.

– Ești bine? mă întreabă când se apropie.

Încuviințez din cap și-mi iau privirea de la petalele zdrobite.

– Mda. Tu?

Dă din cap și se așază lângă mine pe bancă, și tăcem amândoi. În cele din urmă, Sam sparge tăcerea.

– Kim vrea să treacă pe aici mai târziu, dacă ai chef de companie.

– O să vii cu ea? îl întreb, dându-i un cot. Adică, tu *cu* ea?

Sam se foiește stânjenit, frecându-și ceafa.

– Știi, omule, aici n-a trecut atâta timp cum a fost în lumea ta din comă, spune el, zâmbindu-mi scurt. O să tatonăm lucrurile. Poate o să vedem ce simțim când se întoarce acasă în vacanța de toamnă[11]. Așa că deocamdată las-o baltă.

– Deci nu e un nu, îl provoc eu cu un rânjet.

Sam chicotește.

– Ai dreptate. Nu e un nu. Tace și mă măsoară cu privirea. Și tu? mă întreabă. Ce urmează?

Respir adânc și ridic privirea la cireși, la soarele care se strecoară printre ramuri.

– Habar n-am, spun eu, uitându-mă cum cad ușor petalele, iar ochii mei îi întâlnesc pe-ai mamei, care se întoarce de la cafenea, cu o cafea într-o mână și cu fursecuri cu anason în cealaltă.

Las valul de mâhnire să mă inunde, încercând să nu-l las să mă tragă în adâncuri.

Am fost în stare să merg mai departe o dată, și a fost cel mai greu lucru pe care l-am avut vreodată de făcut. Dar acum pare de un milion de ori mai rău. Acum înțeleg ce a vrut să spună Sam în acea zi pe teren.

„Eu nu aș lăsa-o niciodată să plece."

Încă o iubesc. N-o să pot niciodată să n-o mai iubesc. Așa că ce naiba o să fac?

În acea noapte, când deschid ochii, *știu* că visez din nou. Georgia își freacă fețișoara de a mea, acoperindu-mi obrajii cu pupici.

Zâmbesc cu tristețe și întind mâna să o mângâi. Poate că e un vis, dar asta nu-l face să pară mai puțin real. Și nu-mi pasă, pentru că e exact unde vreau să fiu.

Aș prefera să trăiesc pentru totdeauna în visul ăsta decât acolo afară, fără Marley.

Mă uit dincolo de Georgia și ochii mei înregistrează restul camerei.

Galben.

Peste tot.

Cearșafurile, abajururile veiozelor, chiar și lampa din tavan. Pereții sunt acoperiți cu aceiași trandafiri galbeni care sunt în curte.

Apoi o văd.

Marley.

Stă pe marginea patului, îmbrăcată într-o rochie lungă galbenă, cu părul ei castaniu atârnându-i peste un umăr. O privesc lung, și fața ei e limpede pentru prima oară de la primul vis, de parcă acum, când am renunțat să o mai caut peste tot, creierul meu o poate lăsa în cele din urmă să intre. Îi văd pistruii, urmele de verde din ochi, rozul intens al buzelor ei răsfrânte. Și e ca și cum aș fi uitat cât de frumoasă e. *Cum* am putut să uit asta?

Îmi deschid brațele, iar ea vine și se cuibărește lângă mine.

Știu că asta nu se întâmplă, de fapt, dar îi *simt* trupul lipit de al meu, la fel de real cum a părut întotdeauna.

– Nu pot să-ți dau drumul, îi șoptesc, mirosind parfumul cald de iasomie din părul ei.

Nu, nu iasomie. Caprifoi. Din curte.

Ea ridică privirea spre mine, cu chipul trist. Sunt atâtea lucruri pe care am vrut să o întreb în toate celelalte vise, dar acum niciunul nu mai contează. Nu vreau decât să o țin în brațe cât de mult timp pot.

Nu-i văd buzele mișcându-se, dar îi aud vocea șoptită răsunând în camera galbenă în care ne aflăm.

– Era treaz acum. Trăia două vieți diferite. Una cu ea…

Ușa camerei galbene se deschide cu un scârțâit, și de cealaltă parte se află camera mea de spital, iar în fața ochilor se derulează o scenă petrecută ceva mai devreme azi. Eu, Kimberly și Sam, râzând în timp ce mâncăm un soi de M&M's și bomboane gumate Swedish Fish pe care Kim le-a cumpărat de la magazinul din holul spitalului.

– …și una cu ei, continuă vocea ei.

Mă holbez la mine însumi prin ușa deschisă, iar celălalt eu încremenește deodată și se întoarce să se uite direct la mine. Buzele mi se mișcă, dar se aude vocea lui Marley.

– Nu renunța!

Niciodată.

O trag mai aproape de mine și o țin strâns în vreme ce ploaia începe să cadă în jurul nostru, udând complet abajururile galbene, iar tapetul cu trandafiri galbeni începe să se jupoaie de pe pereți. Singurele lucruri care rămân uscate suntem noi și patul pe care stăm întinși, cu Marley în siguranță în brațele mele.

Perdelele de apă vin tot mai aproape, strângându-se în jurul nostru. Mă chinui să-mi țin ochii deschiși, să mai rămân acolo măcar câteva minute în plus. Dar, în cele din urmă, creierul meu preia conducerea și, deși nu vreau, mă trezesc din nou în salonul de spital, unde e încă miezul nopții. Cu brațele goale. Singur.

Apa stropește tare pe fereastra mea, făcându-mă să tresar.

Se oprește brusc, pentru a începe din nou câteva secunde mai târziu. Pornește, se oprește, iar și iar, și sunetul umple camera.

Aspersoare. În curte.

Mă întorc pe partea cealaltă, cu spatele la fereastră, și piciorul îmi urlă de durere. Frustrat, mă răsucesc pe spate, dar nu pot sta confortabil pe salteaua asta de spital, tare ca naiba.

Întorc capul să mă uit afară și urmăresc șuvoiul pe care-l trimite aspersorul din nou pe geam. Ochii mei descoperă un melc micuț care se târăște încet pe fereastră. Îl urmăresc cum își croiește drum.

Vreau să-i spun să stea pur și simplu acolo și să aștepte. Nu are rost să se lupte. Dar deodată, pe neașteptate, e cules de pe sticlă de două degete care dispar la fel de iute pe cât au apărut.

Ce-a fost asta?

Mă uit mai atent, dându-mi seama că e cineva afară în curte. Mă ridic din pat, îmi iau cârjele și îmi târșâi picioarele până la fereastră. De cealaltă parte a sticlei, o fată în haine de culoare închisă umblă încoace și-ncolo prin curte, adunând melcii din drumul aspersorului și mutându-i într-un loc ferit.

Zâmbesc trist în sinea mea, privind-o cum se uită în jur, mai găsește unul și îl așază cu grijă pe una dintre bănci.

Se întoarce, iar eu încremenesc, căci strălucirea lămpii din curte îi luminează fața.

„Marley."

Inima îmi bate brusc de trei ori mai repede, stomacul mi se lichefiază și se răsucește. Închid ochii strâns, încercând să mă trezesc. Să mă smulg din acest al doilea vis crud. Dar când deschid ochii, ea e tot acolo.

Asta e real.

Înainte să procesez ce fac, mă năpustesc afară din cameră și alerg pe coridor. Aproape ajung până la ușa de la intrare, când o asistentă apare în fața mea, blocându-mi drumul.

– Ce crezi că faci de data asta? mă întreabă, încrucișându-și brațele. Ești hotărât să-ți rupi din nou piciorul? Fără alte excursii nocturne!

Încerc să trec de ea, țârșâindu-mi picioarele disperat în dreapta și în stânga, dar ea e prea iute pentru un tip cu cârje și cu un singur picior funcțional.

– Fir-ar să fie…, spun eu nervos.

Trebuie să ies în curtea aia. Trebuie să ajung la ea înainte să o pierd din nou. E aici. Nu am mintea începătoșată. Nu mi se lovesc visele de realitate.

– Nu zău? spune asistenta, trăgându-mi o cârjă de sub braț.

Mă clatin, prinzându-mă de perete și recăpătându-mi echilibrul, dar e limpede că așa nu ajung prea departe.

– Ne vedem în curând, spune o asistentă într-o uniformă albastră către femeile de la recepție, fără să bage în seamă impasul nostru. Trece pe lângă noi, adăugând: M-au trecut la cardiologie restul săptămânii ăsteia.

Mă uit într-o parte la ea și fac ochii mari când îi văd privirea, părul castaniu lung, cuta din frunte, toate deșteptând o amintire. Fața ei uitându-se în jos la mine când mă trezesc, vocea ei strigând-o pe doctorița Benefield pe coridor.

Trăsături asemănătoare cu ale lui Marley, doar ceva mai în vârstă. Păr castaniu lung, buze ca niște petale de trandafir, ochi căprui calzi, dar ai ei au riduri la coada lor.

O privesc cum trece prin ușile duble.

Și atunci… îmi aduc aminte.

Ea e asistenta care mi-a verificat semnele vitale în noaptea când am fugit din spital. Asistenta care m-a dus cu scaunul cu rotile la prima mea ședință de fizioterapie.

Am fost prea concentrat să o caut pe Marley ca să mai dau atenție la tot ce era în jurul meu.

– La naiba! spun eu tare și asistenta care îmi blochează drumul se uită furioasă la mine.

Îi ofer un zâmbet de scuză și ea îmi oferă cârja înapoi, apoi mă conduce spre camera mea. Mă grăbesc la fereastră. Ajung acolo la timp ca să o văd pe femeia în uniformă albastră strigând-o pe Marley, luând-o cu ea și ieșind din curte. E mama ei. Asta trebuie să fie.

Mintea îmi explodează. Mă duc clătinându-mă spre pat și mă prăbușesc pe el.

– Măiculița. Mea!

E reală. Marley e *reală*.

Îmi înșfac telefonul de pe noptieră și încep să-i scriu repede un mesaj lui Sam, dar cuvintele nu ies așa cum trebuie, indiferent ce aș încerca să spun. Așa că, în schimb, derulez apelurile recente și apăs pe numărul lui Kimberly.

Smulg telefonul de la ureche și închid după primul țârâit.

Nu. Nu încă. De data asta trebuie să fiu sută la sută sigur.

„Cardiologie.“ Asistenta a spus că a fost la cardiologie săptămâna asta. Și dacă ea e la cardiologie săptămâna asta, poate că și Marley o să fie acolo.

Mă trântesc pe spate în pat, cu ochii ațintiți în tavan, și pe buze îmi apare un zâmbet.

Scurtă vacanță care are loc în săptămâna cu Ziua Recunoștinței.

CAPITOLUL 36

În seara următoare, îmi verific repede părul în oglinda de la baie în vreme ce mă spăl pe mâini. Văd șuvița aia încăpățânată, rebelă, de păr, dar nici măcar nu încerc să o netezesc. Lui Marley nu părea niciodată să-i pese de ea.

Sunt încă tras la față după atâtea săptămâni în care am zăcut în comă. O să mă recunoască? Un ten alb și bolnăvicios e probabil cea mai mică dintre grijile mele pe *acel* front.

Îmi înșfac cârjele, îmi fac curaj și apoi sting lumina și ies pe coridor. Mă uit în camera asistentelor, goală, înainte de a coborî în hol, ascunzându-mă în spatele ușilor și pe după colțuri în vreme ce înaintez către indicatorul pe care scrie CARDIOLOGIE cu litere mari negre.

Împing ușa și intru, uitându-mă tăcut după ea.

Doctori, asistente, infirmiere, toți atenți la clipboardurile din mâinile lor și la monitorizarea pacienților. Dar Marley nu e. Încerc într-o sală de așteptare, apoi în alta, pășind prin a doua ușă pentru a vedea că toate scaunele sunt goale. N-o pot găsi nicăieri.

Singurul lucru de acolo e o carte care stă deschisă, cu fața în jos, pe unul dintre scaunele verzi. Mă apropii de ea și o iau, studiind coperta complicată, înflorată, înainte de a răsfoi câteva pagini.

E o poveste de dragoste, doi oameni hotărâți să fie împreună. Și începe cu „A fost odată ca niciodată…“

Vreau să o pun jos, dar coperta îmi pare cunoscută. Imagini din noaptea accidentului îmi apar în minte. Luminile fluorescente care pâlpâie în vreme ce sunt împins pe targă de-a lungul coridorului, și ochii mei care se mișcă de colo-colo, și văd un doctor care duce în brațe un băiețel, cu lacrimi șiroindu-i pe față. O femeie în vârstă care trage după ea un rezervor de oxigen. *O fată cu păr lung castaniu care citește o carte*. Cartea asta.

Mă uit spre ușă și atunci mă trezesc față în față cu aceiași ochi căprui din acea noapte. Cei pe care îi visez de multe săptămâni.

Doar că de data asta sunt reali.

E ea.

„Marley."

– Tu ești, spun eu, privind-o și repezindu-mă spre ea pe cât de repede îmi îngăduie cârjele. Nu te-am inventat.

Ceva pare diferit la ea. E mai palidă. Mai slabă. Cearcăne întunecate îi înconjoară ochii, stingând culoarea de obicei vibrantă. Umerii sunt lăsați, aduși înainte, ca și cum ar proteja ceva ce nu vrea să fie văzut de nimeni.

Și, mai presus de tot, e îmbrăcată din cap până-n picioare în culori închise, de la griul-antracit al hanoracului până la pantofii negri uzați.

Nu e nicio urmă de galben. Ce s-a întâmplat?

– Marley, spun eu, întinzând mâna spre ea. Sunt eu, Kyle.

Dar când mă duc spre ea, iese repede din cameră, dispărând după un colț. Îmi potrivesc cârjele sub brațe ca s-o pornesc după ea, dar când ies în hol, nu-mi dau seama încotro a luat-o. A dispărut.

Încremenesc când o văd pe mama ei în capătul holului, și știu că trebuie să renunț și să mă întorc în camera mea, așa că ies de la cardiologie sprijinit în cârje și mă întorc în aripa mea a spitalului. Când ajung acolo, mă prăbușesc pe pat și expir prelung.

Am văzut-o. Ea *m-a* văzut. E reală… dar a fugit. Stomacul mi se înnoadă pentru a mia oară. Ăsta nu poate să fie un lucru bun. Ca o fată să fugă de mine.

Acum, că pot să o identific dintr-un moment înainte de comă, asta înseamnă că mintea mea pur și simplu a creat un întreg personaj din ea?

O cunosc, de fapt?

Ea mă cunoaște?

Exact douăzeci și patru de ore mai târziu, șchiopătez înapoi în aceeași sală de așteptare de la cardiologie, sperând că ea o să fie din nou acolo. Cotesc pe

coridor și o văd stând într-unul dintre scaunele verzi de piele.

E la fel de șocant ca acum două zile. Să o văd după ce am renunțat la ea. Să o văd arătând atât de diferit.

Părul ei lung îi atârnă în jurul feței și e concentrată pe o carte deschisă în poala ei. Pe scaunul de alături e un rucsac, cu fermoarul desfăcut.

Probabil că îmi simte prezența, pentru că înalță capul brusc și, când mă vede, tresare. Fac un pas mic spre ea, dar ea clatină din cap, sare în picioare și se năpustește în baie, trântind ușa în urma ei.

– Marley! îi strig. Mă cunoști! Dar apoi ezit. Nu-i așa?

Mă apropii încet de ușa băii, ciocănesc ușor și îmi reazem fruntea de lemn.

– Nu vreau să te sperii. Îmi pare rău dacă am făcut-o. Trebuie doar să știu dacă tu ești acea Marley care cred eu că ești, sau dacă doar ți-am văzut fața și apoi am inventat restul despre tine.

Să mă aud spunând lucrurile astea pare și mai nebunesc decât am crezut.

Tac și îmi țin răsuflarea, sperând să nu sune ca și cum o hărțuiesc. Când ea nu spune nimic, vorbesc mai departe.

– Te rog, poți să-mi spui doar dacă mă cunoști? Spune-mi dacă ești… tu.

Aștept un răspuns, dar minutele trec și el nu vine.

Mă gândesc la fetița Marley din acea casă. Cât de speriată părea. O fac din nou. Sunt un idiot să mă gândesc că ea mă cunoaște, de fapt, și că eu chiar o cunosc *pe ea*. Vreau să spun, eu am dormit în tot acest timp.

De ce nu m-am gândit niciodată la posibilitatea ca, dacă ar fi reală, să nu mă iubească?

– Îmi pare rău. Eu… la naiba! Mă îndepărtez cu un pas de ușă, clătinând din cap. Îmi pare rău. Plec acum.

Mă bețelesc singur. Când naiba am de gând să mă-nvăț minte? În graba de a pleca de acolo, capătul de jos al cârjei stângi se împiedică în ceva și, când mă chinui să îmi recapăt echilibrul, se aude un bufnet sonor în spatele meu. Mă uit în jos și văd cureaua rucsacului ei înfășurată în jurul cârjei mele, iar rucsacul stă deschis pe podea.

Grozav! Acum o să creadă că îi umblu prin lucruri.

Mă întind după el și culeg câteva creioane care s-au rostogolit pe podea.

Dar când le bag la loc înăuntru, văd colțul unui carnețel galben intens. Mă uit în spate la ușa închisă, înainte de a-l lua cu grijă. Pe copertă, într-un scris de mână ordonat și familiar, e numele ei: *Marley Phelps*.

– Chiar ai un nume de familie, murmur eu.

„Ce zici de asta, Sam?“

Înainte să mă gândesc mai bine ce fac, deschid la o pagină oarecare și ochii mei se fac mari când văd ce scrie acolo.

E povestea cu noi doi de Halloween, totul exact așa cum s-a întâmplat. Sau cum am visat, mă gândesc eu. Costumul meu de fotbalist-zombi, cum eu am aruncat tot bolul cu bomboane către copii, cum mâinile ei au desfăcut cochilia.

Continui să caut și, în vreme ce frunzăresc, văd mici imagini, amintiri pe care le aveam. Festivalul Iernii, cum am luat-o pe Georgia, cum am mâncat hotdogi lângă iaz.

Totul e chiar aici.

Tremur. Dacă toate astea au fost doar în capul meu, cum de le știe ea?

Ochii mei se opresc pe un cuvânt. „Povestitor.“ Mă gândesc la discuția noastră din acea zi în parc. Când mi-a spus care e cel mai bun lucru când spui povești.

„Ascultătorii. Fără niște ascultători, un povestitor vorbește doar aerului, dar când cineva ascultă…“

Cineva asculta. *Eu* ascultam.

Închid repede carnețelul și îl pun la loc, dar în aceeași clipă o pană cade din el și plutește încet până pe podea.

O pană de *rață*.

O ridic în lumină și zâmbesc. E ea. *Chiar* o cunosc.

Și ea mă cunoaște. Cel puțin o parte din ea mă cunoaște, chiar dacă nu ne-am întâlnit niciodată, de fapt.

Așez ușor pana deasupra carnețelului, apoi bag mâna în buzunar și scot o petală pe care am rupt-o dintr-o floare de cireș azi în curte. O pun peste pană, sperând că o vede.

Sperând că înseamnă ceva și pentru ea.

CAPITOLUL 37

Aștept nerăbdător afară, în fața ușilor duble ale spitalului, uitându-mă după Kimberly în parcare. Îmi verific ceasul pentru a mia oară și scot un geamăt, sperând că n-o să întârzie prea mult. Acum nu e deloc momentul să acționăm după Timpul Standard Kim.

E aproape 7.10. O s-o rateze.

În cele din urmă, văd sub luminile din parcare capul ei blond săltând printre mașinile parcate.

Îi fac semne frenetice, ca un nebun, chemând-o.

Ea parcurge alergând restul drumului, cu fața pe jumătate nedumerită, pe jumătate amuzată.

– Ce-i? Care e marele secret?

O apuc de mâini și o trag după colț, în spatele uneia dintre coloanele uriașe de piatră din fața intrării spitalului.

– Kyle…

Duc un deget la buze și dau din cap spre ușă. Ea se uită pe după coloană. Eu privesc peste umărul ei, ținându-mi răsuflarea. După mai puțin de un minut, Marley și mama ei, asistenta Catherine, ies din hol și merg în direcția parcării.

– Ce…

– Șșșt!

Catherine se întoarce, făcându-i semn lui Marley, care a rămas câțiva pași în urma ei.

– Marley? Grăbește-te, scumpo!

Ochii lui Kim se fac mari și ea mă prinde de braț, strângându-l ca într-o menghină.

– O, *Doamne*! șoptește ea agitată.

Acum ea e cea care practic dă din mâini.

Eu îi zâmbesc larg, ca și cum tocmai am câștigat la loterie.

– De când știi? întreabă Kimberly în secunda în care ne întoarcem în camera mea.

– De trei zile. Am vrut să fiu sigur. Și… Îmi înșfac iPadul și îl întorc cu ecranul spre ea. Toate lucrurile pe care vi le-am spus despre ea sunt adevărate. Uite!

– Vorbește mai rar… mai încet… stai puțin… *oprește!* spune ea, încercând să-și recapete calmul.

– Accidentul despre care v-am spus? A fost real. Nu i-am dat atenție pentru că s-a petrecut în cealaltă parte a țării, dar iată!

Ridic în aer post-it-ul pe care scrie „3 075 km“ și îi întind iPadul cu articolul din ziar despre moartea Laurei. Odată ce am aflat numele de familie al lui Marley, toate piesele puzzle-ului s-au potrivit. Am mai căutat pe Google și chiar am găsit o fotografie cu Laura și Marley zâmbind, una îmbrăcată în roz, cealaltă în galben.

Kim parcurge repede articolul, zâmbind larg, până când ajunge la sfârșit. Atunci fața îi devine serioasă. Închide încet iPadul și îl pune pe patul meu. Se gândește concentrată la ceva. În cele din urmă spune:

– De ce îmi zici *mie*, și nu lui Sam?

– Pentru că ai avut dreptate, răspund eu, zâmbindu-i ușor. Despre tot.

Mă ridic și șchiopătez până la dulapul meu. Scotocesc în geanta adusă de mama, până ce degetele mele dau peste o cutie de bijuterii albastră, îndoită.

Mă așez pe pat lângă ea și i-o întind. Ea o deschide și ochii i se fac mari când vede înăuntru brățara cu talismane. Un talisman micuț cu Berkeley pe care l-am comandat săptămâna trecută pe Etsy a luat locul celui cu UCLA.

– Kyle, eu…

– Kim, tu ai rămas prietenul meu cel mai bun, spun eu. Și acum am nevoie de ajutorul tău, pentru că… tu mă cunoști mai bine ca oricine. Chiar și decât Sam.

Buzele îi tremură și își pune brățara la mână, apoi își aruncă brațele în jurul meu și talismanele zornăie zgomotos. Eu râd și o îmbrățișez, adăugând:

– *Și* pentru că tu știi cât de nebun devin când e vorba de iubire. Am nevoie de tine ca să mă ții cu picioarele pe pământ.

Ea pufnește și încuviințează din cap.

– Frate, așa e!

Ne desprindem din îmbrățișare și ea își șterge lacrimile care i-au alunecat din ochi și dă din cap hotărâtă spre mine.

– În regulă atunci. Care e planul?

În seara următoare, intru în magazinul de suvenire după ce mama pleacă să mănânce ceva, și mă opresc brusc când o văd pe Marley cu spatele la mine, uitându-se la peretele cu batoane de ciocolată. Stă cu mâinile vârâte în buzunarele hanoracului ei negru, în vreme ce se hotărăște, ca și cum n-ar vrea să ia doar un Kit Kat.

Șovăi, uitându-mă de la ea la buchetele de flori din vitrină, și îmi vine o idee.

Scot câteva flori diferite și mă opresc când văd o rață galbenă de pluș așezată pe un raft lângă felicitări. E exact ca aceea pe care a câștigat-o Marley la Festivalul Iernii, dar fără costumul de Moș Crăciun. Cea din povestea ei.

O înșfac și o urmez pe Marley, care ajunge la casă, cu un Kit Kat în mână. Zâmbesc. Chiar o cunosc.

Așez binișor o margaretă pe tejghea în fața ei. Spatele ei se încordează când se uită la floare.

– O margaretă. *Sper* că îți aduci aminte ce înseamnă, îndrăznesc eu.

Ea nu se întoarce să se uite la mine. Nu spune nimic. Dar privirea îi rămâne ațintită pe petalele albe.

– Cuvintele tale, Marley, mi-au dat *o viață nouă*, spun și așez pe tejghea o rămurică de cireș înflorită.

E urmată de o hortensie, exact așa cum mi-a dat ea mie.

– Cuvinte pe care le-ai scris pentru mine. Pe care mi le-ai spus. Cuvinte pentru care îți sunt *recunoscător*.

Ea tot nu se întoarce, așa că încerc mai departe, așezând un bujor peste micul buchet care se formează.

– M-aș simți atât de *norocos* dacă le-ai rosti din nou, Marley. Acum. Când sunt treaz. Te rog!

Apoi pun jos trandafirul galben, ultima floare. Floarea ei preferată.

– Te rog, vorbește cu mine! Așa cum ai făcut înainte.

Ea se uită în altă parte, și părul ei castaniu îi acoperă fața, o barieră între noi. Și atunci, pentru că în acest moment nu mai am nimic de pierdut, mai încerc un singur lucru.

Așez încet rața de pluș pe grămada de flori, ultima mea șansă, ultima încercare înainte să se fluiere sfârșitul meciului.

– Sunt foarte sigur că îi place popcornul.

Îmi țin răsuflarea când obțin o reacție și ea întinde mâna să ia rața. O studiază în vreme ce eu aștept, sperând că o să spună ceva.

Dar apoi pune rața jos, își ia Kit Kat-ul și pleacă fără niciun cuvânt. O urmăresc cum iese, iar ușile de sticlă se închid în urma ei. *Fir-ar să fie!*

– Știi, trebuie să iei doar unul dintre buchetele deja făcute. Nu să le amesteci pentru unul nou, spune vânzătorul plictisit din spatele tejghelei.

Înșfac o pungă de chipsuri și pun doi dolari pe tejghea. Vreau să-i spun că am făcut-o deoarece florile au semnificații diferite, dar, în schimb, doar mormăi o scuză, știind că singura persoană căreia i-ar păsa de asta tocmai a ieșit pe ușă.

– Nu poți controla totul, îmi spune Kim în dimineața următoare pe FaceTime. Își strânge lucrurile din camera ei, pregătindu-se pentru Berkeley, cu brățara cu talismane la încheietura mâinii. Mă privește cu înțeles din ecran. Pentru ea e altfel decât e pentru tine, Kyle, îmi spune. Cu totul altfel.

Oftez. Știu că are dreptate. A fost diferit pentru Marley. Ea îi spunea o poveste unui tip în comă. O poveste pe care nici nu se aștepta să o aud.

Dar ar fi inventat totul pentru mine, ar fi inventat o întreagă viață pentru noi doi dacă nu și-ar fi dorit într-un fel să poată fi adevărată?

– Nu poți s-o convingi că a trăit ceva ce nu a trăit. În mod clar e într-o situație aiurea. Tu știi cum e asta.

– Deci, ce fac?

Nu știu încotro s-o iau.

Kim ridică din umeri.

– Trebuie să înveți cum să vorbești cu *această* Marley.

Mă trântesc cu putere înapoi pe pernă.

Cum să fac asta când *această* Marley nu vorbește deloc?

CAPITOLUL 38

Câteva zile mai târziu, mă învârt prin curte, sprijinit în cârje, puțin după prânz, și o găsesc pe Marley la cafeneaua cu terasă. Kim și-a petrecut cea mai mare parte a dimineții spionând prin spital, încercând să afle mai multe informații. Într-o pauză pentru o cafea cu gheață, a zărit-o pe Marley și m-a anunțat unde o pot găsi.

Dar acum, că sunt aici, habar nu am ce să fac.

Mă uit spre Marley și văd că stă cu capul băgat într-o carte, iar părul îi acoperă fața. O privesc un timp, și felul în care stă îmi aduce aminte de acele scurte momente în care vorbea despre Laura. Când poveștile triste pe care refuza să le spună aruncau o umbră peste ea.

Scanez meniul, oprindu-mă când văd că au ceai cu gheață, și o altă idee îmi vine în minte. Ca și cum acest moment era sortit să se întâmple.

„O cale de a vorbi cu această Marley. Pot să o scriu."

Dau comanda, ciudat de specială, și fur un pix de la casieră ca să scriu pe spatele bonului: „Marley. Credeai că n-o să te aud, dar te-am auzit. Ți-am auzit poveștile, basmele. Am trăit una – cu tine. Știu că tu nu ai aceleași amintiri, dar ai fost întreaga mea lume în vreme ce dormeam. Mi-e dor să te aud vorbind. Te rog, vorbește din nou cu mine. Când o să fii pregătită, eu voi fi aici."

Mă apropii și pun cana cu ceai în fața ei, cu biletul lângă ea, și ochii ei țâșnesc în sus.

– Ceai verde cu gheață, fără zahăr, cu mentă proaspătă. Băutura ta de vară preferată.

Mă uit la scaunul de lângă ea, dar nu mă așez. Îmi aduc aminte cât de șovăitoare era în lumea din vis. Nu vreau să fiu prea agresiv.

Șchiopătez până la o masă aflată la câțiva metri de ea și mă așez pe un scaun, îmi scot telefonul și mă prefac că mă uit în el.

La început, ea nu citește biletul.

Nici măcar nu-și înalță capul din carte, iar degetele ei desenează cercuri pe pagina din fața ei.

Dar apoi văd cu coada ochiului că mâna i se oprește brusc, încremenită deasupra unui singur punct, iar ochii ei sunt acum ațintiți pe scrisul meu dezordonat.

Își închide cartea și se ridică, și eu încerc disperat să îmi concentrez atenția pe Instagram, dar e inutil. Nu mă pot abține.

Ridic privirea și văd că se uită la mine. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei pentru prima oară după ce am ieșit din comă, și văd în ei o răceală.

Îmi țin răsuflarea, dar în loc să vină spre mine, ea se întoarce și iese din cafenea și se duce înapoi în spital, cu cartea băgată sub braț.

Privesc lung ceaiul cu gheață și mentă neatins, cum apa se scurge de pe cana aburită pe biletul meu și cerneala se întinde în vreme ce cuvintele curg și intră unele în altele.

Oftând, îi trimit un mesaj lui Kim că acum ne putem întâlni la cafeneaua cu terasă, și câteva minute mai târziu apare, strecurându-se pe scaunul din fața mea, purtând ochelari de soare cu lentile întunecate, cu o cafea cu gheață în mână.

– Bun, zice ea, cu o expresie preocupată. Își ia foarte în serios rolul în toată povestea asta, umblând de colo-colo prin spital ca un agent secret. Mi-a trebuit un minut să găsesc pe cineva care știa despre cine vorbeam, dar în cele din urmă am convins o asistentă să stea de vorbă cu mine pe când ieșea din schimb. Ea stă aici când mama ei lucrează, spune Kim, scoțând un program cu coduri colorate și împingându-și ochelarii de soare în sus pe frunte.

– Cum ai făcut rost de…?

Kim se uită suspicioasă la o masă din apropiere, păstrându-și atitudinea de detectiv.

– Nu mă întreba! spune ea, scanând foaia și arătând către un pătrățel albastru pe care scrie CATHERINE PHELPS. Oricum, mama ei lucrează în schimburi de douăsprezece ore luni, marți și de vineri până duminică inclusiv. O lasă pe Marley să stea pe aici pentru că evită lumea. Citește mult. Se plimbă prin parcul spitalului în fiecare zi înainte să mănânce de prânz, singură, lângă fântână.

Ridică din umeri și împinge programul peste masă spre mine.

Îl împăturesc și îl bag în buzunar, foarte impresionat de cât de multe a aflat Kim, dar ea nu a terminat.

– Da' știi ce-i cel mai ciudat? Tu nu ești singurul cu care nu vrea să vorbească. Ea nu vorbește deloc. Așa că nu cred că o să poți să comunici cu ea.

Dar eu știu că pot. Pentru că am făcut-o deja. Poate că nu vorbește cu altcineva, dar la un moment dat a vorbit cu mine. Trebuie doar să-mi dau seama cum, dar nu pot să-i explic asta lui Kim acum.

Kim se reazemă pe spate în scaunul ei și ia o înghițitură zdravănă din cafeaua ei cu gheață, gânditoare.

– Totuși, mă întreb de ce. Cine refuză să vorbească atunci când poate?

Mă gândesc la părul lui Marley, care îi acoperă fața, la brațele încrucișate strâns peste piept în vreme ce se îndepărta, ținându-și doar pentru ea fiecare părticică din sine, asemenea unui melc.

– Cineva care se ascunde de viață.

CAPITOLUL 39

Nu vine să mă vadă.

Trec două zile, apoi trei. Doctorița Benefield zice că în curând putem începe să discutăm despre externare. Cele mai recente scanări ale creierului meu au ieșit normale, iar oasele din picior se vindecă mult mai bine acum, când nu zac inconștient 24 de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Mama e foarte încântată, dar eu nu pot să nu mă simt neliniștit.

Mă tem că ea n-o să vină la timp.

În cea de-a patra zi, cobor la camera de fizioterapie singur, ca să-mi mai schimb gândurile, trecând încet printr-o listă de exerciții de rezistență pe care mi le-a dat Henry ca să le fac ori de câte ori mă simt în stare.

Mă opresc în mijlocul celei de-a șaptea ridicări a piciorului întins când gândurile mele se îndreaptă spre Marley. Încă mai văd răceala din ochii ei după ce mi-a citit biletul.

Poate că aș putea face din nou ceva asemănător…

„Nu.“ Clatin din cap și mă ridic în fund. I-am spus să vină când o să fie pregătită să vorbească cu mine. Dacă nu a venit încă, înseamnă că nu e pregătită. Sau… poate că înseamnă că toată lumea a avut dreptate.

Mă împotrivesc unei senzații de slăbiciune în piept și întind mâna să mă apuc de o bară și să mă ridic în picioare.

Poate că, de fapt, ea *nu* e Marley a mea.

Mă mișc pentru a face o întindere de gambă din picioare și mă opresc dintr-odată când mă uit prin ușa de sticlă în coridor ca să o văd pe…

Marley. Care mă privește.

Face ochii mari și se răsucește și dispare.

Sau *poate este*.

Încerc să mă duc repede după ea, dar piciorul mă încetinește atât de tare, încât Marley a dispărut de mult când ajung eu în hol.

E adevărat că doctorița Benefield mi-a îngăduit să renunț la cârje, dar probabil că tot aș fi depășit cu brio de o țestoasă.

Urc din nou în secția de cardiologie, și liftul se mișcă al naibii de încet. Când ușile se deschid, șchiopătez până la sala de așteptare în care am găsit-o o dată, și inima îmi bubuie în piept.

Doar că sala e goală. Nicio urmă de rucsacul ei sau de carnetul ei galben sau de cartea pe care o citea acum câteva zile. Nimic.

Expir prelung și mă trântesc pe un scaun.

Stau acolo o vreme, ascultând zumzetul televizorului din cealaltă parte a camerei, scârțâitul pantofilor unei infirmiere care trece pe coridor.

Ea mă privea.

N-a spus nimic, dar era acolo. Stând lângă ușa camerei de fizioterapie. Dacă ar fi crezut că sunt nebun, n-ar fi venit niciodată să mă caute. Corect?

Oftez și mă întorc în camera mea, unde mă prăbușesc pe pat, simțind că mă doare piciorul după atâta umblat prin spital. Mă uit spre fereastră, unde apa bate cu zgomot în geam, pentru ca în secunda următoare să se oprească brusc. Apare din nou un moment mai târziu.

„Aspersoarele din curte." Unde am văzut-o prima dată. Sunt în picioare și în mișcare înainte ca jetul de apă să revină.

Șchiopătez cât de repede pot pe coridorul cel lung și mă strecor tăcut prin ușa de la intrare când o văd pe asistenta de serviciu prinsă într-o discuție în hol. Aerul sfârșitului de vară e cald și sufocant. Umed. Parfumul dulce al florilor care mărginesc aleea umple aerul.

Mă îndrept către o siluetă cu păr lung care culege melcii de sub tufele încărcate de apă și îi mută pe o lespede de piatră. Șovăi înainte să mă apropii de ea prudent, zâmbind când văd expresia concentrată de pe fața ei. Mi se pare un déjà-vu. O amintire care a prins viață.

– Îmi aduc aminte de prima dată când te-am văzut făcând asta, spun eu.

Ea nu ridică privirea.

– Ne-a prins ploaia în locul nostru de lângă iaz, și în drum spre mașină tu te-ai oprit ca să culegi fiecare melc de pe alee. Ți-era frică să nu calce cumva cineva pe ei.

Ea doar continuă să adune melcii și să-i mute, iar și iar, ca și cum nu mă aude.

– Ăsta a fost unul dintre primele momente când am știut că am dat de bucluc, zic eu, amintindu-mi cum ea a avut toată răbdarea din lume pentru a aduna fiecare melc. Nu mai întâlnisem pe nimeni ca tine până atunci, Marley. Și încă nu am întâlnit. Continui să încerc. Ai spus odată că îți place să vorbești când ești cu mine. Așa că… *vorbește*-mi! Poate să fie despre orice. Doar vorbește-mi!

Ea mută cu grijă următorul melc din drum, dar când face asta, văd lănțișorul cu safirul roz de la gâtul ei, iar piatra scânteiază în lumina slabă. Aproape că uit unde mă aflu când brusc înțeleg.

„Laura."

Și de-asta nu vorbește cu mine? Poate… poate că *această* Marley încă mai suferă.

Deschid gura să spun ceva, dar nu vreau să insist prea mult. Acea Marley a trebuit să reușească de una singură să fie pregătită. Și această Marley trebuie.

Așa că, neștiind ce altceva să fac, mă aplec și iau de jos un melc și îl mut în siguranță, în vreme ce doar stau cu ea în tăcere. Așteptând. Sperând că o să vorbească cu mine atunci când va fi pregătită.

CAPITOLUL 40

Mama lui Marley nu lucrează miercurea și joia, așa că încerc să-mi umplu timpul până vineri cu cât mai multe distracții posibil.

Iau micul dejun dimineața cu mama înainte să plece la serviciu, apoi am fizioterapie după-amiaza pentru a lucra la întărirea piciorului, apoi îmi petrec serile cu Kim și Sam până mă duc la culcare.

Partea bună a lucrurilor e că dacă mama ei e liberă, am la dispoziție două zile întregi pentru a-mi planifica ultima încercare de a dărâma zidul dintre mine și Marley.

Joi seara, Kim și Sam vin cu pizza, și ne uităm toți trei la o reluare din *Parks and Recreation*[12]. Mă holbez deodată la laptopul meu, Sam se holbează la Kim, iar Kim… Ridic privirea când ea mă împinge în genunchi și închid repede laptopul, surprins.

Sunt agitat?

Râd de reacția mea exagerată și îi arunc un zâmbet larg înainte să-mi întorc din nou atenția la televizor și să mă port ca și cum n-aș mai fi văzut deja episodul „Li'l Sebastian" de opt ori. Văd cu coada ochiului cum mă privește cu ochii mijiți.

În mod *clar* știe că pun ceva la cale, dar n-o să mă întrebe nimic de față cu Sam.

Mi se pare ciudat că nu i-am spus încă și lui, dar după incidentul de acum două săptămâni, nu vreau s-o iau înainte și să-i spun ceva mult prea curând, ca nu cumva să se dovedească o altă dezamăgire.

Zâmbesc în sinea mea, privindu-i cum încearcă să nu se uite unul la altul.

Îmi aduc aminte de una dintre primele mele întâlniri cu Marley în parc. Felul în care ne uitam unul la altul, cum între noi doi se mișca o forță de neoprit. Încă mai văd zâmbetul ei sfios când privirile ni se întâlneau, chiar și doar pentru o secundă.

Întind mâna și bat darabana nerăbdător pe laptopul meu.

– Ei, zice Kim când se termină episodul, scuturându-și firimiturile de pizza de pe colanți. Ar trebui să plecăm. Îi aruncă lui Sam un zâmbet dulce. Vrei să mă conduci la mașină?

Nu l-am văzut niciodată pe tipul ăsta mișcându-se mai repede. Nici măcar într-un meci de campionat. E în picioare și gata de plecare în mai puțin de un sfert de secundă.

– Pe curând! le spun, deschizând iute laptopul în clipa în care ușa se închide.

Din fericire, căruciorul meu încă nu s-a închis. Dau click și îmi lansez comanda, și o bifă verde îmi apare pe ecran.

Asta e. Ultima mea speranță.

Trei zile mai târziu, stau pe o bancă în grădină cu puțin înainte de ora prânzului, uitându-mă cum petalele de cireș cad încet pe pământ. Un abur ușor alcătuit din stropi de apă îmi trece peste față dinspre fântână și, când mă uit către ea, ochii mei se opresc pe o siluetă familiară care stă pe marginea ei, cu părul lung castaniu care îi cade în jurul feței în vreme ce își privește reflexia din apă.

Marley. A venit să își mănânce prânzul lângă fântână, la ora fixă.

Mă ridic și mă apropii cu grijă de ea, și mă uit în jos pentru a-mi vedea fața reflectată lângă a ei, întocmai cum a fost în acea zi la iaz.

Ea închide ochii și lasă capul în jos, și mă întreb dacă ceea ce o sperie e să ne vadă unul lângă altul. Și mie mi se pare puțin supranatural.

– Mai am un singur lucru să-ți spun, și pe urmă, dacă așa vrei, o să plec, zic eu, privind cum stropii mărunți stârnesc vălurele pe apă. Încerc… să nu mai fiu atât de obsedat de control. Așa că dacă asta vrei, o să te las în pace. Promit.

Respir adânc, adunându-mă, și încep să rostesc cuvintele pe care le-am găsit în sfârșit. Nu știu dacă sunt cele potrivite, dar sunt ale mele.

– Dintre toți oamenii în comă din acest spital cărora le-ai fi putut vorbi, m-ai ales pe mine, spun eu. Trebuie să cred că asta s-a întâmplat dintr-un motiv. Același motiv pentru care nu am putut să nu te aud, Marley.

Mă întorc să mă uit la ea și îi privesc profilul. Pistruii de pe nas. Cearcănele de sub ochi, acel cafeniu luminos de care îmi aduc aminte, încă obosit, stins. Vreau să-i iau această povară care o apasă, dar trebuie să mi-o dea ea însăși. Acum știu asta.

– Am fost sortiți să ne găsim. Iar acum suntem aici. Împreună, dar… nu împreună.

Mă gândesc la noi doi rostogolindu-ne pe iarba din parc, în vreme ce zmeul se îndepărtează. La sărutul nostru sub vârscul de la Festivalul Iernii, când obrajii lui Marley erau roșii de frig. Ce simțeam să o țin de mână, cu degetele ei strânse în siguranță într-ale mele.

– A existat un loc unde te iubeam, un loc pe care l-ai construit tu cu cuvintele tale, iar fericirea pe care am împărțit-o a fost la fel de reală cum e orice lucru de aici, din lumea reală, spun eu, și inima îmi bate neregulat în piept. Ne-am cunoscut acolo. Pentru că am vorbit unul cu altul. Ne-am spus unul altuia totul. Și m-am îndrăgostit de tine, de inima ta. De tine cea din poveștile tale. De acea Marley, pe care nu aveai cum s-o inventezi pur și simplu. Sunt pregătit să încep din nou povestea noastră, chiar de la începutul ei, dacă îmi vei da doar o șansă de a te face fericită.

Văd cum ochii i se umplu de lacrimi, o văd respirând, luptându-se să le rețină.

Vreau să știu ce se întâmplă în capul ei, de ce luptă atât de îndârjit. De ce se ascunde.

Respiră adânc, iar pieptul i se ridică și coboară.

În cele din urmă, șoptește un singur cuvânt.

– Nu.

Sunt atât de extaziat să-i aud din nou vocea, încât aproape că nu înregistrez ce spune. Apoi plămânii mei se prăbușesc în ei înșiși, căci acel

singur cuvânt scoate tot aerul din mine.

– Nu pot, adaugă, cu vocea aspră, abia auzită. Nu pot să fiu fericită.

Cuvintele ei din ultima seară îmi revin imediat în minte.

„N-am fost sortiți să fim atât de fericiți."

– De ce nu? întreb, încercând să-mi păstrez vocea calmă, ca și cum întreaga mea lume nu ar depinde de acest moment.

– Dacă mă cunoști cu adevărat, spune ea, cu privirea ațintită tot asupra reflexiei sale, atunci știi de ce nu.

– Laura.

Ceea ce o îndepărtează de mine de fiecare dată când se apropie.

– Înțeleg cât de grea trebuie să fie pierderea ei, crede-mă, dar, Marley…

– A murit din cauza mea! spune ea cu glasul frânt. Am văzut mașina aia. Am văzut-o și nu m-am putut mișca. Nu am salvat-o. Nici măcar n-am *încercat*. Trage adânc aer în piept și continuă: Laura m-ar fi salvat. Ea ar fi…

Se oprește și se luptă din nou să-și rețină lacrimile.

– Și atunci, nu te-ar salva Laura acum? o întreb, aplecându-mă spre ea, disperat să o fac să înțeleagă. Nu ți-ar spune să fii fericită…

– Eu nu pot să fiu fericită. Nu pot să plâng și să am remușcări pentru Laura, căci eu sunt motivul pentru care ea nu poate simți *nimic*, spune Marley deznădăjduită. Așa că nu te pot iubi, Kyle. Nu vreau s-o fac.

Cuvintele mi se rotesc haotice în cap. „Nu te pot iubi, Kyle. Nu vreau s-o fac." A rostit numele meu ca și cum l-ar fi rostit de o mie de ori până acum, ca și cum mă *cunoaște*. Ca și cum… deja mă iubește. Căci cum poate să spună că *nu vrea* să mă iubească dacă nu vrea deja să o facă?

Atunci îmi dau seama că degetele ei sunt încleștate în jurul alor mele. Senzația e atât de familiară, încât nici măcar nu știu când m-a apucat de mână. Știu doar că mâna ei e într-a mea.

Îmi întorc palma în sus, îmi împletesc degetele cu ale ei, și mă rog în tăcere universului ca asta să meargă. Te rog, te rog, te rog, fă să meargă!

– Am bătut multe drumuri ca să găsesc această comoară pierdută, această parte din mine, spun eu încet.

Ea ridică privirea, surprinsă, iar eu bag mâna în buzunar.

– Dar tu ai fost cea care a găsit-o și mi-a dat-o înapoi, spun și ridic mâna, cu palma în sus între noi, cu degetele strânse în jurul a ceva. Acum vreau să ți-o dau ție.

Marley se uită de la mână la fața mea, întrebătoare. Se uită din nou în jos în vreme ce eu desfac încet degetele.

Cuibărită în mijlocul palmei mele e o perlă, albă ca zăpada, perfectă.

O aud pe Marley icnind, cu răsuflarea tăiată, când eu îi ridic mâna și așez ușor perla în palma ei. E prea mult. Buza începe să-i tremure și zăgazurile se rup. Lacrimile pe care și le-a stăpânit atâția ani se revarsă în cele din urmă. O cuprind în brațe în vreme ce umerii ei se ridică și își îngroapă fața în pieptul meu.

Stau acolo, ținând-o în brațe, și o las să plângă. O protejez, în vreme ce ea simte toată durerea pe care nu și-a îngăduit niciodată să o simtă.

După aceea, ne așezăm sub cireș. Ochii ei sunt încă roșii și umflați.

Smulge floricele dintre firele de iarbă, zeci de floricele mărunte care acoperă pământul din jurul nostru.

– Nu știu ce să fac acum, spune ea, și părul îi cade în dreptul feței, încă apărând-o oarecum de mine și de restul lumii.

Mâna mea o atinge ușor pe a ei, și acel magnetism dintre noi brusc reînvie. Cumva, mai puternic decât a fost vreodată.

– O să ne dăm noi seama, încerc eu să-i redau încrederea, și ochii ei căprui se ridică pentru a-i întâlni pe ai mei. Te-am așteptat în tot acest timp. Cu cât o luăm mai încet, cu atât mai mult va dura. Ridic mâna și îi prind un trandafir galben după ureche. Și asta e în regulă pentru mine, adaug.

O urmă vagă de zâmbet timid îmi spune că și pentru ea e în regulă.

Sitcom de satiră politică american transmis de NBC în perioada 2009-2015.

CAPITOLUL 41

În seara următoare ne întâlnim în sala de așteptare de la cardiologie și Marley îmi întinde carnetul ei galben cu povești.

E așa de grozav să văd povestea pe care a scris-o pentru noi, o lume în care eu am trăit efectiv un an întreg, aici pe hârtie. Văd locurile în care creierul meu a umplut golurile, construind, creând amintiri adevărate din fiecare dintre propozițiile ei.

Îi spun despre acele momente. Cum am crezut că în accident Kim a murit. Cum aproape că mi-am pierdut mințile încercând să pregătesc sosul bearnez al mamei. Cum m-am bătut cu Sam la unul dintre meciurile noastre de sâmbătă.

Râd când citesc câteva paragrafe despre o zi când am hrănit rațele la iaz, iar una mare albă cu maro aproape mi-a smuls degetul în vreme ce Marley râdea amuzată. Mă uit la ea, așezată în celălalt capăt al canapelei, îi văd zâmbetul ușor de pe față. Aceeași fată de care m-am îndrăgostit.

Reală.

Studiez cearcănele întunecate de la ochi, perdeaua de păr care o ascunde de restul lumii. Tristețea ei e mai grea acum decât a fost în visele mele pentru că mă lasă să o văd pe toată. Nu se ascunde în spatele cuvintelor sale, scriind despre persoana care vrea cu atâta disperare să fie. Uneori, întunericul o copleșește cu totul, dar o văd pe Marley pe care o cunosc ascunsă în umbre, luptându-se să iasă afară.

Am crescut în lumea din vis. Dar cred că și ea a crescut.

– Rața asta care aproape că mi-a mâncat degetul… era aceeași care m-a fugărit atunci, nu-i așa?

Colțurile gurii lui Marley se ridică.

– Nu s-a oprit până nu i-ai dat restul de popcorn.

Piciorul i se atinge de al meu când își schimbă poziția, și inima mea se oprește pentru o secundă.

– Rața aia a fost întotdeauna preferata mea, spune ea.

– Bineînțeles că a fost, râd eu și îi dau un ghiont. Ai scris totul? o întreb, arătând către pagina din fața mea. Tot ce mi-ai spus?

Ea încuviințează din cap și degetul ei trasează ușor marginea de sus a carnetului.

– Așa am încercat. Uneori doar începeam să vorbesc și povestea curgea. Nici măcar nu aveam timp să o scriu.

– Ce ai zis despre prima dată când ne-am cunoscut? o întreb, răsfoind paginile de la început, gândindu-mă la acel moment. Am fost atât de ocupat să caut anumite momente, încât nici măcar nu am început cu prima pagină. Că arătam ca o epavă? Un gunoi ambulant?

Marley râde și clatină din cap, iar privirea din ochii ei căprui mă topește.

– Cu siguranță nu am spus asta.

Zâmbesc în sinea mea și îmi îndrept din nou atenția spre carnet, iar cuvintele ei îmi sar în ochi de pe pagină.

Ea l-a văzut și a știut. A știut că el va înțelege.

A doua zi, derulez încet printr-o altă pagină cu câini de la adăpost, încercând din răsputeri să mă concentrez pe malamutul de Alaska pufos sau pe buldogul solid, dar brațul lui Marley care stă rezemat de al meu e singurul lucru la care mă pot gândi.

Asta și faptul că stăm cu umerii lipiți pe patul meu îngust de spital, cu fața ei *efectiv* la o palmă de a mea. Îmi alung gândul din cap.

„Luăm lucrurile încet. Adună-te, Lafferty!“

Îmi opresc derularea și arăt spre un Yorkshire argintiu.

Marley își îndreaptă spatele și înșfacă iPadul, iar ochii i se fac mari în vreme ce se uită la poze.

– O, Doamne! E ea. E Georgia!

Și, într-adevăr, e ea. Până la desenele de pe lăbuțe.

– Îți place? o întreb, uitându-mă peste umărul ei la ecran.

– O! Se oprește și se lasă pe spate, dezumflându-se ca un balon.

Văd un dreptunghi roșu în colțul fotografiei. ADOPTAT.

– Cineva a luat-o deja, spune ea.

– Ei, asta e! zic eu, dând din umeri dezamăgit. Poate că o să ajungă într-o familie bună.

Marley își dă ochii peste cap la mine, la fel cum ar fi făcut înainte, și… mi se pare că nu ne-am despărțit niciodată. Deodată electricitatea pârâie între noi, exact așa cum îmi amintesc. Simt cum amândoi ne aplecăm puțin în față.

Ea șovăie, întinde încet mâna ca să-mi dea părul peste cap, atingându-mi ușor cicatricea, iar vârfurile degetelor ei zăbovesc cu blândețe pe obrazul meu, pe gură, îmi trasează conturul buzelor, iar atingerea ei e familiară și nouă în același timp.

Îmi țin răsuflarea când ea se întinde în față, și buzele noastre *aproape* se ating, când ușa se deschide larg.

– O, fir-ar, scuze! zice Kim din prag.

Eu și Marley tresărim și ne îndepărtăm puțin.

– Devreme, spun eu cu un geamăt. Ai ajuns devreme.

Mă uit de la Kim la Marley, iar privirea ei speriată devine șocată când vede ce ține Kim în mâini. Yorkshire-ul argintiu de la adăpostul de animale stă cuibărit în brațele lui Kim. În clipa în care puiul o vede pe Marley, începe să latre ca nebunul.

Arată exact ca în poză, doar că e mai drăgălaș, cu o fundă galbenă la gât.

Petrecusem o după-amiază întreagă încercând să o leg frumos, până când Kim m-a împins deoparte, declarând că nu a fost majoretă vreme de zece ani ca să stea să se uite cum cineva masacrează o fundă.

– O, Doamne, am stricat totul, nu-i așa? Fir-ar! Îmi pare rău, spune Kim și închide repede ușa înainte să dăm de necaz, fiindcă puiul scoate un lătrat subțirel. Hei, Marley, eu sunt…

– Georgia, șoptește Marley.

– Ăăă, OK. Da, spune Kim, surprinsă. Tace, mijind ochii când realizează pe deplin că ăsta nu e numele ei. Adică… nu…

Îmi dau ochii peste cap și clatin din cap spre ea. În toți anii de când o cunosc, n-am mai văzut-o niciodată atât de agitată.

Ca să fiu sincer, într-un fel e drăguț.

Zâmbesc și fac semn către cățel, iar ea își revine și se adună.

Se întoarce să se uite la Marley și o măsoară cu privirea.

– Eu sunt Kimberly, se prezintă, lămurind că numele ei nu e, de fapt, Georgia.

Marley zâmbește sfioasă și-și dă părul pe după ureche.

– Știu, spune și se uită de la mine la Kim neliniștită.

Iar Kim încă nu știe ce să facă și se uită la mine. Așa că eu arăt spre cățel și îi șoptesc tare:

– Dă-i-l!

– O, corect! Da. Ridică în sus cățelul. E pentru tine, spune.

Marley se uită la mine cu ochii plini de uimire.

Kim o pune pe Georgia pe pat, iar puiul minuscul se urcă zgomotos pe picioarele lui Marley ca să ajungă la ea. Marley își trage nasul și își șterge o lacrimă.

– O, frate, zice Kim, total demoralizată. Asta a fost o surpriză îngrozitoare. Chiar am dat-o-n bară. Îmi pare atât de rău…

Deodată, Marley întinde mâna pe lângă mine și o prinde pe a lui Kim.

– E perfect, se bucură ea, când Georgia se prăbușește în poala ei, dând din codiță și împungând-o cu boticul. Mulțumesc.

Kim scoate un oftat prelung, de ușurare. Zâmbește și se uită cum Marley o ține de mână.

– Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

– Mă bucur… că ești în viață, spune Marley cu stângăcie.

Un moment lung de tăcere, și apoi eu și Kim lăsăm lacrimile să ne alunece pe față în vreme ce râdem. Sfioasă, Marley începe și ea să râdă după o clipă, iar mica Georgia, fiindcă nu vrea să rămână pe dinafară, scoate un lătrat.

O cuprind în brațe pe Marley, grozav de îndrăgostit. N-o s-o mai las niciodată să plece.

Deodată se aude un ciocănit la ușă și ridicăm cu toții privirea, ca să-i vedem pe mama și pe Sam încremeniți în prag, fără ca unul dintre ei să aibă idee peste ce au dat.

O simt pe Marley foindu-se, încercând să se desprindă de mine, cu privirea prudentă. Prea mulți oameni, toți odată. Dă să se ridice în picioare, dar eu pun ușor o mână pe brațul ei și o liniștesc.

– E-n regulă, îi șoptesc.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei și încordarea dispare încet. Rămâne așezată și se uită la mama și la Sam, dar e liniștită.

– Mamă, Sam, spun eu, cu un rânjet de o mie de wați. V-o prezint pe Marley.

Ați crede că tocmai le-am spus ce se întâmplă exact în Zona 51[13]. Rămân în loc, holbându-se, preț de zece secunde întregi. Apoi mama scoate un strigăt și se repede la pat.

Întind mâinile, încercând să o opresc, dar degeaba. O cuprinde în brațe pe Marley, care se uită neputincioasă la mine, apoi la Kim, care dă din umeri, gen „Descurcă-te cu asta, fată!“.

Apoi, pe neașteptate, și brațele lui Marley se strâng în jurul mamei.

Mă uit la Sam, care încă încearcă să-și revină în prag. Clatină din cap cu tristețe spre mine, aruncându-mi unul dintre zâmbetele lui strâmbe.

– Chiar ești cel mai norocos ticălos…

– Sam! zice mama, desprinzându-se de Marley pentru a-l certa.

El tresare.

– Scuze, doamnă L.!

Mama îl privește urât un lung moment, apoi Marley începe să râdă. Râsul e molipsitor, și trece de la unul la altul până când cu toții ne ținem cu mâna de burtă, și o nouă amintire se creează, reală și minunată.

Una dintre cele mai secrete baze ale Armatei americane, situată lângă Groom Lake, Nevada, celebră pentru dezvoltarea și testarea aparatelor de zbor experimentale, ca și pentru legendele legate de activitatea OZN-urilor din această zonă.

CAPITOLUL 42

În dimineața următoare, devreme, mă uit la pozele din telefon pe care le-am făcut ieri. Georgia superdrăgălașă, alergând în jurul nostru în curte. Sam și Kim râzând, așezați pe marginea fântânii. Și, în sfârșit, o poză doar cu Marley, singura pe care o am. Are prins la ureche un trandafir galben, iar micuța Georgia doarme în poala ei.

Nu zâmbește, dar e frumoasă.

Se aude un ciocănit ușor în ușă și ridic privirea când se deschide, surprins să o văd pe mama lui Marley în prag, dar nu în uniformă. Mă privește lung, apoi își drege glasul și zice:

– Mi-a spus ce ai făcut.

Ochii mi se îndreaptă spre calendarul prins pe perete sub televizor și văd că e miercuri. Ar trebui să fie liberă azi.

Aoleu!

Vine la patul meu, cu sprâncenele încruntate la fel ca ale lui Marley când e supărată.

– Îmi pare rău, zic eu, ridicându-mă în capul oaselor. Eu…

– Mi-a *spus*, repetă ea, și vocea i se frânge. De-atâția ani… Să-i aud din nou vocea… Mulțumesc.

Mă îmbrățișează și simt un val de ușurare că nu e aici ca să-mi spună că e groaznic de alergică la câini sau să stau departe de Marley cu aiureala mea de vis. Dar, mai ales, mă bucur că Marley a vorbit cu ea.

– Ăăă, spun eu când ea se trage în spate și își șterge lacrimile, asta înseamnă că nu sunteți supărată pentru câine?

Ea râde, clătinând din cap.

– E foarte greu să te superi pentru ceva atât de drăgălaș.

O oră mai târziu, vine toată gașca – mama, Kimberly și Sam, care se năpustesc în camera mea cu covrigi de la magazinul de lângă școală. Ocupă

fiecare centimetru disponibil de spațiu, și tot nu e suficient. Sam iese din cameră și se întoarce după câteva secunde împingând un scaun de birou nefolosit din camera infirmierelor.

Tocmai am început să-mi mănânc covrigul cu brânză când se aude o bătaie în ușă și doctorița Benefield intră agale în cameră.

– Perfect. Gașca e toată aici, zice ea, ridicându-și ochelarii pe cap. Ce-ai zice să ne dai înapoi patul ăla? Te putem scoate de aici în următoarele două zile.

Aproape îmi frâng gâtul încuviințând din cap.

Mă uit într-o parte și o văd pe Kim practic țopăind de bucurie. Mă tem că e îndeajuns de entuziasmată încât să distrugă rutina unui întreg etaj chiar aici și acum.

– Minunat! Primul lucru, trebuie să organizăm o masă. Cu Marley, spune mama, începând deja să facă planuri. Și o să încerc să mă potolesc. N-o să fiu, știi tu, cum sunt eu de obicei. Nu vreau să fiu prea mult prea curând…

O opresc, clătinând din cap.

– Fii tu însăți, mamă! Ești grozavă.

Ea mă îmbrățișează strâns și mă sărută pe cap, chiar sub cicatrice. Fața ei se întunecă.

– Îmi pare rău că nu te-am crezut, spune.

Eu îi zâmbesc larg și dau din umeri.

– Probabil că nici eu nu te-aș fi crezut.

Mama se întoarce spre Kimberly, zâmbindu-i radioasă.

– Și *tu*, șmecheră mică!

– Să strecori un cățel într-un spital e o chestie foarte tare, spune Sam cu mândrie, încremenind când doctorița Benefield își ridică sprâncenele surprinsă.

– N-o să întreb nimic, spune ea, îndreptându-și din nou atenția spre mine și zâmbind cu înțeles. Toată lumea vorbește despre asta de azi-dimineață, zice dând din cap spre ușă. Se pare că visele chiar devin realitate.

Îi zâmbesc și eu. Da, se pare că într-adevăr devin.

CAPITOLUL 43

În ziua următoare, Sam vine după-amiază şi ne plimbăm amândoi prin curte. Pașii lui de obicei mari sunt scurtați puțin de șchiopătatul meu în vreme ce ne îndreptăm către stejar.

Eu mă opresc, fac o poză cu trandafirii galbeni, adaug un HELLO și apoi i-o trimit lui Marley.

– Vai de mine, frate, te-a prins rău de tot!

Rânjesc spre el și dau din umeri.

– M-a prins. Pe tine, nu?

Dar Sam nu înghite momeala. În schimb, se preface că ridică în dreptul ochilor un telefon și îmi imită fața de selfie.

Îl înghiontesc jucăuș și telefonul îmi sună în buzunarul de la spate. Îl iau și răspund, ferindu-mă de Sam când încearcă să ajungă la el.

– Alo! Salut! Bună! spun în vreme ce mă lupt cu Sam ca să-l îndepărtez. Ce faci?

– Sunt în parc, spune Marley și vocea ei se aude încet în difuzor. Mă joc cu Georgia.

– Pot să văd? întreb eu, trăgându-i un cot lui Sam înainte să spună ceva stupid în telefon.

– Ăăă…, face ea, șovăind.

– E OK. Nu trebuie să…

– Nu, e-n regulă, spune ea și trece pe FaceTime, iar chipul ei apare în fața copacilor înalți și a ierbii din parc.

S-a dus la cimitir în dimineața asta ca să vorbească cu Laura și pare să fie calmă. Îi studiez fața în vreme ce ea își dă părul pe după urechi.

Se pare că a mers bine. Vreau să o întreb despre asta, dar…

Sam.

Își bagă capul în ecran, îi zâmbește și îi face cu mâna. Îl împing deoparte și zâmbesc.

– Ignoră-l pe Sam! îi spun, iar Sam se bosumflă și se uită la ecran, din fericire invizibil pentru ea. Ce face Georgia? Vreau s-o văd!

Marley mută camera pentru a-mi arăta câțiva copii care se joacă cu Georgia în iarbă lângă alee, iar cățelușa aleargă după o minge de tenis care e mult prea mare pentru gura ei.

– Sunt așa de scumpi, se aude Marley, din spatele camerei, când unul dintre copii o ridică pe Georgia și încep să joace măgărușul.

Georgia scoate limba în vreme ce aleargă încoace și-ncolo între ei.

– Ia uite-o cum aleargă, zic eu, dându-mi seama cât îmi lipsește acel ghem de energie. Ești singură acolo?

Camera se întoarce și fața ei reapare, cu ochii ei verzi-căprui strălucind în soarele după-amiezii.

– Sunt cu mama. Hrănește rațele, spune ea și între noi trece o privire plină de înțeles.

– Popcorn, rostim la unison.

– Apropo de mame, spun pe un ton nonșalant, făcând o trecere lină. Am ceva la care să te gândești. Nu e nicio grabă, bineînțeles, o lămuresc eu repede, căci încă nu știu prea bine ce e prea mult și prea curând. Mama vrea foarte tare să ia masa cu tine și…

Mă opresc, văzând cum ea își ia privirea din telefon și ochii i se fac mari de groază, dar nu la perspectiva mesei.

– Georgia! exclamă și fața ei dispare din telefon.

Văd pentru o fracțiune de secundă cum mingea sare către drumul aflat de cealaltă parte a aleii și Georgia țâșnește în urma ei. Marley o ia la fugă după ea.

– Marley! Ce faci? strig eu, și imaginea se încețoșează în jurul picioarelor ei, căci fuge cu telefonul în mână.

O panică familiară, rece ca gheața, îmi curge prin vene.

Apoi, brusc, mișcarea se oprește și camera o arată pe Marley la marginea aleii, cu strada în spate, iar Georgia în siguranță în brațele ei.

– Am prins-o. Era să o pierdem pe fetița noastră…

Dar, în spatele ei, văd mingea în mijlocul străzii și un copilaș alergând către ea.

– Joey, ai grijă! țipă o voce de undeva, nevăzută.

Marley răsucește repede capul pentru a se uita la băiețel. Ochii ei se întorc la mine pentru o fracțiune de secundă și privirea din ei mă umple de groază.

Știu exact ce vrea să facă înainte să o facă.

– Nu! strig, încercând să o opresc. Mar…

Telefonul îi cade din mână și aterizează în iarbă. Aud scrâșnetul roților, apoi țipetele copiilor.

– Marley! strig eu, simțindu-mă neputincios. Marley!

Șchiopătez înăuntru cât pot de repede, urându-mi nenorocitul de picior. Sam se află deja înaintea mea. Cum ajung înăuntru, mă așază cu forța într-un scaun cu rotile, apoi se apleacă peste mine, apropiindu-și fața de a mea.

– Nu mai țipa, Kyle! strigă Sam.

Țip? Îmi simt gâtlejul iritat. Uscat. Da, în mod clar țip. Dar nu mă pot opri. Marley are nevoie de ajutor. Trebuie să o ajut. Mă lupt cu mâinile care mă țin în scaun, dar înainte să mă pot împinge din nou în sus, simt înțepătura unui ac și totul se întunecă.

CAPITOLUL 44

Mă trezesc cu o tresărire în patul meu de spital, continuând să-i strig numele.

– Nu! Marley…

Niște mâini mă apucă de brațe și eu mă uit în sus și îi văd pe Kimberly, mama, Sam, cu toții blocându-mi drumul.

– Kyle, spune Kimberly, încercând să mă împiedice să mă dau jos din pat, dar eu mă smulg din strânsoarea ei și mă chinui să merg, și piciorul mă doare îngrozitor.

– Stai! Așteaptă! *Kyle!*

Trebuie să ajung la ea. Trebuie să ajung la Marley. Nu mai aștept. Nu din nou.

Mă strecor pe lângă Kim în vreme ce mama aleargă la ușă, strigând după ajutor. Kim împinge cu piciorul din drumul meu un scaun cu o fracțiune de secundă înainte să intru în el. Aproape am ajuns în coridor, când o asistentă intră, blocându-mi drumul, cu o seringă în mână.

– Chiar trebuie să te sedez din nou? mă întreabă.

– Unde e? strig, răsucindu-mă disperat pentru a mă uita la ei toți, privindu-l pe fiecare în ochi. Unde e ea? Unde…?

Nu se poate să se întâmple asta din nou.

Sunt condus la un scaun, iar Kimberly îngenunchează în fața mea și mă ia de mână.

– Încetează!

Mă holbez la expresia ei gravă, furioasă. De ce îmi spune toată lumea să aștept? De ce sunt aici cu mine, când ar trebui să fim toți cu ea?

– Vreau să mă asculți, spune Kim.

Mă lupt cu impulsul de a fugi și mă concentrez pe ochii ei albaștri, încercând să mă adun. Dau din cap nerăbdător, ca să continue.

– Ea a salvat copilul. L-a salvat și e în viață, dar…

– Nu știm pentru cât timp, spune o voce din ușă.

Întorc repede capul și o văd pe doctorița Benefield, cu o expresie serioasă, cu o bonetă într-o mână. Ochii ni se întâlnesc și ea face un semn cu capul către coridor.

– Vino cu mine, îmi spune.

O urmez, și totul în jurul meu e începețoșat. Luminile puternice, dalele albe, pereții pali – totul se amestecă. Aud pașii lui Kim, și ai mamei, și ai lui Sam venind în urma noastră.

Ea se oprește brusc la o ușă și se uită în spate la mine înainte să întindă mâna și să o deschidă încet.

Pășesc înăuntru și mi-e frică să mă uit. Mi-e frică să o văd pe Marley rănită. Murind.

Mama ei stă la căpătâiul ei, cu ochii ațintiți asupra monitorului cardiac, de parcă ea însăși l-ar face să funcționeze doar prin propria voință. Bipăitul lui constant e singurul sunet din cameră.

Înghit anevoie, forțându-mă să mă uit de la Catherine la pat, și simt că picioarele îmi vor ceda. Ea pare atât de micuță. De strivită. Îmi încleștez maxilarele în vreme ce ochii mei înregistrează fiecare vânătaie și zgârietură de pe trupul ei, urcând până la bandajul înfășurat în jurul capului, la ochii strâns închiși.

– Îmi pare rău, reușesc să rostesc, și mama ei întoarce capul ca să se uite la mine.

„Georgia.“

– A fost vina mea…

Catherine clatină din cap și mă ia de mână.

– Nu. Nici gând! Așa am ajuns aici, spune ea și îmi strânge cu putere degetele. Nu-ți face asta!

Privirea ei alunecă de la fața mea la monitor, concentrându-se pe ticăitul constant din pieptul lui Marley.

– O să se trezească, nu-i așa? întreb eu, făcând un pas spre pat, temându-mă să aud răspunsul.

– De ea depinde, spune doctorița Benefield în spatele meu. Ar trebui deja să fie trează.

„Ce? Atunci de ce nu e?“

Mă uit la ea, cu o expresie confuză.

– S-a lovit la cap, dar nu a sângerat mult și la tomografie nu se vede niciun semn de traumă masivă, spune doctorița Benefield, ridicându-și ochelarii pe cap, cu privirea tristă. Ar trebui să se trezească, dar se pare că nu vrea.

Catherine începe să plângă lângă mine, trăgându-și mâna dintr-a mea pentru a-și acoperi fața.

– Uneori, alegerea de a trăi sau a muri e a noastră, spune doctorița Benefield, uitându-se de la mine la pat. Marley nu luptă.

„Alegerea de a trăi sau a muri.“ Îi văd cearcănele întunecate de sub ochi, și cuvintele ei îmi răsună cu putere în cap.

„A murit din cauza mea.

Nu pot să fiu fericită.“

Laura.

Dar mai aud și celelalte voci. Lucrurile pe care le-am auzit când am fost în comă și care m-au făcut să continui să lupt, care m-au salvat.

„Nu renunța.

Întotdeauna înainte. Niciodată înapoi.“

Fac un pas spre Marley, știind că în mod sigur n-o s-o las să plece atât de ușor. Nu așa se termină povestea ei. Nu se poate să se termine așa.

O iau de mână. Îi simt degetele reci și fără viață într-ale mele, ca și cum deja s-a dus.

– N-o să te las să mă părăsești, șoptesc eu. Ți-am spus, fără alte povești triste. Știi, asta e valabil pentru amândoi.

Încerc să glumesc, dar râsul meu iese ca un sunet sugrumat, deformat. Îi strâng mâna mai tare, încercând să încălzesc degetele alea reci.

„Cum a făcut asta? Ce a…?“

Ah. Da. Îi aud cuvintele în acea primă zi la cimitir.

Mă aplec mai aproape, cu buzele lângă urechea ei.

– A fost odată ca niciodată o fetiță care era tristă și singură.

Un șoc electric mă străbate. Poate că voi reuși să fac asta. Poate că o voi face să mă audă. Să mă creadă.

– Ea spunea povești. Povești fericite, zic eu, în vreme ce îmi imaginez acel carnet galben zdrențuit plin de scrierile ei, fără să știu unde se terminau basmele și unde începeau amintirile noastre.

Dar nu contează. Pentru mine, totul a fost real, fiecare pagină o parte din viața mea cu ea.

N-o să renunț până când n-o s-o recapăt, *pe ea*, pe Marley, și știu că asta începe *aici*.

– Dar pentru ea însăși spunea doar aceeași poveste tristă, iar și iar.

Marley nu se mișcă. Nu îi tremură pleoapele, nu îi zvâcnesc degetele. Nimic. În schimb, bipăitul constant al monitorului mă îndeamnă să continui.

– Până când a întâlnit un băiat. S-au găsit când credeau că poveștile lor se apropiau de sfârșit. Dar au început să scrie o poveste nouă, și pentru prima dată după mult timp, fata i-a îngăduit poveștii ei să fie una fericită. Povestea ei cu el. Și el i-a promis… că n-o s-o lase niciodată să plece.

O altă vibrație electrică îmi fulgeră prin frunte, chiar de-a lungul cicatricei. Degetele ei au o zvâcnire abia perceptibilă – sau e doar o iluzie?

Mă gândesc la Omul din Lună, la dorințele pe care fata și le-a pus pentru iubirea ei. Așa că închid ochii și las ca povestea să mă ducă la ea, la fata care știu că mă așteaptă, pierdută undeva într-o poveste care e a noastră și doar a noastră.

Deodată, sub pleoapele mele închise văd rațele care măcăne zgomotos la picioarele mele, mergând legănat pe alee pentru a se opri sub cireșul cu petalele sale căzătoare. Mă uit în jur. E lumea *noastră*, a lui Marley și a mea,

dar acum are o nuanță diferită, ca și cum ar fi acoperită de o pânză albastru-închis. Aerul e greu, amenințător. Inima îmi bate cu putere în piept. Ceva nu se potrivește. Asta nu e povestea noastră, nu cea pe care o construiam împreună.

Unde e Marley? Trebuie să o găsesc. Acum.

Alerg pe aleea care mă va duce la cimitir. Acolo o s-o găsesc, la mormântul Laurei, unde ne-am întâlnit prima dată.

Văd în depărtare un câmp de crini orientali, și imaginea lor mă împinge înainte. Mă mișc mai repede, o parte din mine știind că în realitate nu pot să alerg atât de iute, nu cu piciorul meu vătămat, dar aici, în lumea asta, sunt pe deplin sănătos. Picioarele mele se agită, mai rapid acum, în vreme ce mă duc spre acea mare de roz nesfârșit, care se întinde mult dincolo de mormântul Laurei.

– Marley!

Mă năpustesc în valul sălbatic de crini orientali.

Împing deoparte florile, căutând. Ea nu e aici. Dar… trebuie să fie. E singurul loc unde s-ar duce.

Continui să alerg printre crinii roz, strigând-o disperat pe Marley, până când deodată ies dincolo de câmpul de flori. *Unde sunt?* E mai întunecat aici, mai cenușiu, o ceață groasă, agitată, se agață de pământ. E cimitirul, dar… e diferit.

Și atunci o văd, acea lespede de mormânt goală, singuratică și tristă, care rostește acel singur cuvânt dureros: ADIO.

Doamne, îmi amintesc mormântul. Mi s-a frânt inima când l-am văzut, într-atât încât am așezat o floare pe piatra lui. Clipesc, gândindu-mă că ochii îmi joacă feste.

Floarea aceea e tot acolo, exact unde am lăsat-o eu.

Mă apropii ca să o iau. Tristețea mă învăluie ca un nor întunecat. Mă uit la floare și aproape imediat mă simt plin de pustietatea dureroasă a pierderii.

Apoi o aud. O fornăială. Un plânset abia auzit, frânt. Marley.

Stă ghemuită. Are spatele rezemat de singurul cuvânt înscris pe piatră.

ADIO.

Înțelegerea mă copleșește. Asta nu e doar o oarecare lespede tristă de mormânt. E lespedea lui *Marley*. De fiecare dată când am trecut amândoi pe lângă ea, zâmbind și râzând, lespedea era chiar acolo, *așteptând-o* pe ea. *Tachinând-o*. Și eu habar nu aveam.

„Nu!“ Mă las în genunchi în fața ei, hotărât să o fac să mă audă.

– Nu așa, Marley, îi spun. Nu asta e soarta ta. Nu ăsta e sfârșitul poveștii tale.

Brațele mele se întind spre ea, dar ea se trage înapoi.

– Lasă-mă în pace!

– Nu. Nu vreau să te las. Tu m-ai invitat în cele mai tainice locuri dinlăuntrul tău, Marley, și ăsta nu e unul dintre ele. Acest loc, acest *tu*, e o minciună. Eu te cunosc cum ești cu adevărat. Nu ești așa.

În vreme ce vorbesc, lumea din jurul nostru pare să asculte, să absoarbă povestea pe care o spun. Cerul alungă întunericul, devenind mai luminos deasupra noastră. Verdele explodează din pământ sub picioarele noastre, o iarbă proaspătă și bogată care se întinde dincolo de noi pentru a acoperi întregul cimitir. Răsar flori, care se deschid. Din nou lumea noastră.

– *Asta* e povestea noastră, Marley. Ăsta este locul căruia îi aparții. Locul nostru, cel pe care l-am construit împreună, spun eu, atât de sigur că ajung la ea.

O trag mai aproape, și pentru o clipă ea își lasă capul ei drag pe mine, iar parfumul ei de iasomie îmi gâdilă nasul. *Da*.

Apoi spune încet, cu vocea frântă:

– Eu nu am fost sortită pentru lumea aceea.

Ce? Îmi fac mâna căuș sub bărbia ei, îi ridic fața spre mine și rostesc cuvintele care știu că sunt mai adevărate decât oricare altele:

– Tu ai fost sortită pentru *mine*. Vino înapoi cu mine! Lasă-mă să-ți arăt unde poate ajunge povestea noastră…

În jurul nostru se ivesc imagini ca niște instantanee.

O absolvire de colegiu, cu Marley aruncându-și capa și râzând frenetic.

Eu și Marley alergând pe culoarul bisericii, cu trena rochiei sale de mireasă târându-se în urma noastră.

Marley la o sesiune de autografe pe cărți, cu o coadă de puști nerăbdători care așteaptă să o cunoască.

Noi doi într-o cameră de copil, cu Marley legănând-o pe fetița noastră nou-născută, ca să adoarmă.

Alte imagini se aprind și apar. Copii care cresc. Petreceri de aniversări. Grătare în curtea din spatele casei. Piese de teatru la școală. Meciuri de fotbal.

Ochii lui Marley le privesc pe toate, cu speranță în ei. *Speranță*. Cu asta pot lucra.

– Astea sunt amintiri care așteaptă să fie create, îi promit eu. Tu ai făurit locul acela întunecat deoarece crezi că asta meriți. Nu e așa, Marley. Tu meriți o viață bună. O viață fericită. Promit să încerc în fiecare zi să îți ofer asta, să construiesc asta *cu* tine, împreună.

Mă aplec spre ea, lăsând între noi spațiu doar de o răsuflare. O să reducă ea distanța? Depinde de ea. Închid ochii și aștept, sperând și rugându-mă să mă fi auzit. Și atunci îi simt buzele pe ale mele. Ușurarea îmi înmoaie oasele.

O sărut și eu, apoi deschid ochii și sunt surprins să văd că plânge, iar lacrimile i se rotogolesc pe obraji.

– Marley? Ce…

O lumină se ivește în spatele meu. Îi simt căldura prin tricou în vreme ce inundă fața lui Marley. Ea privește direct în lumină, și un suspin îi iese de pe buze.

Simt groaza cum îmi încleștează ceafa când mă întorc să văd la ce se uită Marley.

Acolo, stând chiar în fața acelui câmp vast de crini orientali, e Laura.

E luminată din spate de o strălucire nepământeană și stă într-un cerc scânteietor, la fel ca soarele în timpul unei eclipse. Ridică mâna, ca și cum s-ar întinde după ceva. Cu o strângere de inimă, știu exact spre ce se întinde.

Spre Marley.

Marley se desprinde din brațele mele.

– Nu, Marley, nu! Nu face asta! o implor, și răsuflarea îmi părăsește plămânii într-o rugă. Te rog, Marley! Rămâi!

Ea ridică privirea spre mine, iar verdele din ochii ei luminează ca niște artificii căpruiul. Mă uit lung la ea, încercând să-mi întipăresc în memorie fața ei, ochii, deoarece mă tem îngrozitor de tare că asta e ultima oară când o văd.

Ea știe ce gândesc. Degetele ei alunecă de-a lungul cicatricei mele, pe frunte, obraz, apoi se opresc pe buzele mele.

– Te iubesc, Kyle Lafferty, șoptește ea cu fervoare. Te voi iubi mereu. Povestea noastră va trăi pentru totdeauna. Își lipește buzele de ale mele, apoi spune: Dar trebuie să fac asta.

Se îndepărtează din nou de mine.

– Nu!

Încerc să alerg după ea, dar picioarele nu mă ascultă. Privesc neputincios cum se îndreaptă spre Laura.

– Marley, oprește-te! *Nu* trebuie să faci asta. Rămâi cu mine! Marley!

Cuvintele îmi ies în suspine aspre, frânte. Ea se apropie de Laura și o ia de mâna întinsă. Vreau să închid ochii ca să nu fiu silit să o văd plecând, dar nu pot. Dacă ăsta e ultimul meu moment cu Marley, vreau să-mi țin ochii deschiși. Vreau să-l văd.

Marley se uită înapoi la mine, cu lacrimile revărsându-i-se din ochi, ca și cum poate auzi cum mi se frânge inima. Dar apoi se uită la Laura, care o cuprinde cu un braț pe după mijloc.

Marley, Marley a mea îmi aruncă un ultim zâmbet… apoi o urmează pe Laura printre crini.

– Nuuu!

Strigătul care îmi iese din gât pare inuman.

Strigătul meu răsună în jurul meu, până când devine sunetul monitorului de spital care bipăie. Sunt aici, lângă patul lui Marley, cu mâna mea încleștată în jurul mâinii ei. Mă uit la toată lumea, toți așteptând cu disperare o veste bună, dar nu am nimic să le spun.

– Ea nu… ea nu-și revine.

– Nu! Catherine vine repede lângă pat și își trece mâinile peste fața lui Marley. Marley, iubito! Trezește-te, te implor!

Dar fata din pat nu se mișcă.

Kimberly își acoperă gura cu mâna și își lipește capul de umărul lui Sam, și amândoi mă privesc cu atâta compasiune și dragoste, încât trebuie să-mi întorc privirea.

Simt mâna mamei pe umăr, oferindu-mi toată puterea pe care mi-o poate da.

Monitorul face *bip… bip… biiiiiiiiip…*

Linie continuă.

Țipătul de durere al lui Catherine ne sfâșie pe toți, iar sunetul își găsește ecoul în rămășițele inimii mele sfărâmate.

Marley. Dispărută.

Doctorița Benefield ne alungă pe toți de lângă pat în vreme ce începe să activeze codul albastru[14]. Dar… ezită. Catherine țipă:

– Faceți ceva! Trebuie să…

Doctorița Benefeld ridică mâna, într-un gest atât de sigur și de încrezător, încât încremenim cu toții. Dă din cap spre pat, spre mâna lui Marley…

… unde monitorul de deget se află acum în palma lui Marley, degetele ei închizându-se în jurul lui în vreme ce noi privim uluiți. Ochii mei se îndreaptă spre fața ei, și mi-e frică să sper.

Apoi pleoapele ei flutură și se ridică, iar frumoșii ochi căprui îi caută și îi găsesc pe ai mei.

– Trebuia să-mi iau rămas-bun. De la Laura.

Genunchii mi se înmoaie și mă prăbușesc pe patul ei.

Catherine îi acoperă fața cu săruturi. Marley o privește lung.

– M-am întors, mamă. M-am întors.

Toată lumea din cameră e copleșită de emoție. Chiar și doctorița Benefield. Doctorița cea dură se întoarce ca să-și șteargă ochii. Aș râde, dacă aș mai găsi loc în mine să simt altceva decât ușurare și recunoștință.

Marley se întoarce spre mine și îmi întipăresc în minte toate acele trăsături pe care mă temeam că n-o să le mai văd niciodată. Mă ia de mână.

– A trebuit să-mi iau rămas-bun de la viața mea cu Laura… înainte să-mi pot începe viața cu tine.

„Viața cu tine.“ Nu au existat vreodată cuvinte mai dulci. O sărut pe obraji, pe nas, pe fiecare pistrui mărunt, atât de prețios pentru mine. Parfumul slab de iasomie al pielii ei mă amețește. *E aici. Chiar e aici*. Buzele mele coboară pentru a se apropia de ale ei, și chiar înainte să se întâlnească, îi mulțumesc oricărei ființe mai înalte care a luminat vreodată cerul pentru această a doua șansă.

Marley acoperă distanța și mă sărută. E cel mai perfect sărut din lume.

– Mulțumesc, îi șoptesc. Îți mulțumesc pentru că nu ai renunțat.

Degetele ei trec ușor prin părul meu, îmi alunecă pe ceafă, în vreme ce spune:

– Mulțumesc pentru povestea noastră.

– Povestea noastră. Atunci, ce se întâmplă mai departe? glumesc eu, și încă mi-e greu să-mi procesez propria bucurie.

Ea se uită la mine ca și cum tocmai i-am pus cea mai prostească întrebare.

– Trăim fericiți până la adânci bătrâneți, răspunde ea. Evident.

Eu râd.

– Exact la fel ca într-unul dintre basmele tale? întreb.

Ea zâmbește, zâmbetul acela dulce și timid pe care îl iubesc atât de mult, și îmi atinge urechea cu buzele când îmi șoptește:

– Da. Exact la fel.

Buzele ei mă sărută din nou și eu sunt copleșit de tot ce s-a întâmplat, de la zgomotul de metal îndoit la privirea din ochii căprui ai lui Marley prima dată când i-am spus că o iubesc. Răsuflarea mi se oprește în gât și știu că asta nu e ultima dată când văd acea privire. Vom mai avea un milion de alte momente ca acesta, o întreagă poveste pe care să o trăim împreună.

Începând de-acum.

În spitalele americane, cele mai obișnuite coduri sunt codul albastru, codul roșu și codul negru. Codul albastru indică o urgență medicală, ca de pildă un stop cardio-respirator sau un atac cerebral. Codul roșu indică incendiu sau fum în spital. Codul negru înseamnă de obicei că există o amenințare cu bombă în perimetrul spitalului.

O NOTĂ DE LA MIKKI

Mi s-a spus cândva să nu mai cred în basme. Mi s-a spus că numai visătorii stau cu capul în nori și cu ochii la stele. Mi s-a spus că dragostea adevărată e doar pentru cărți și filme, că viața mă va învăța că nimic din toate astea nu există în lumea reală.

Nu se puteau înșela mai tare.

Credința mea în basme și în dragostea adevărată mă susține, mă ține în viață într-o lume care nu primește întotdeauna cu bucurie visătorii și, deși picioarele mele nu părăsesc niciodată pământul, privirea mea e întotdeauna îndreptată spre cerul de deasupra și spre universul de dincolo de el.

La fel ca cea mai mare parte a poveștilor mele, *Tot acest timp* a ajuns la mine dintr-un loc aflat undeva în adâncul meu, un loc unde stau atunci când locuiesc în inimă în loc de cap. E un loc plin de magie și visuri și iluzii sălbatice, unde poveștile prind viață și personajele mele îmi vorbesc cu voci limpezi și vesele.

Locul acesta, această lume interioară, e realitatea mea. E locul de care aparțin și locul unde înfloresc. În acest loc am cunoscut-o pe Marley a mea; am iubit-o pe Marley a mea. L-am iubit pe Kyle. I-am cunoscut pe Will și Stella, Poe și Barb. Și pe ei i-am iubit. Atât de mult! Am cunoscut dragostea adevărată și adevărata suferință din dragoste. Acestea sunt lucrurile care fac viața să merite a fi trăită, lucrurile care fac poveștile să merite a fi spuse.

Alegerea de a scrie *Tot acest timp* ca un fel de basm a fost ușoară. Așa cum îi spune Marley lui Kyle, noi ne trăim viețile spunând povești, creându-le pe măsură ce se scurge timpul. Uneori, poveștile astea sunt momente scurte, de fiecare zi: cum împăturim rufe cu părinții noștri, cum hrănim cu popcorn rațele de lângă un iaz liniștit.

Alteori, poveștile sunt atât de mari, încât ne mistuie imaginația și inimile: Omul din Lună care zâmbește în jos către fata ce-și dorește dragoste. Un

băiat care își întâlnește adevărata dragoste în timp ce e în comă și se trezește cu misiunea de a găsi acea fată și de a trăi fericit cu ea până la adânci bătrâneți.

Eu cred în toate aceste lucruri. Omul din Lună? E acolo, sus. Știu că e. Gândul că doi oameni se pot lega într-o lume făcută din povești și vise și cumva să-și găsească sufletul-pereche? Se poate întâmpla. Sunt sigură de asta. Toate aceste idei și gânduri sunt la fel de adevărate pentru mine ca iarba cea verde, cerul albastru și aerul pe care-l respirăm.

Numiți-mă nebună. Numiți-mă plină de iluzii. Numiți-mă visătoare. E-n regulă pentru mine. Sunt doar recunoscătoare că ați ales să mă întâlniți aici, în lumea mea, și mi-ați îngăduit să vă împărtășesc poveștile mele, pentru că eu o să cred întotdeauna în basme. Întotdeauna o să cred în dragostea adevărată. Încercați doar să mă opriți!

MULȚUMIRI

Ca scriitoare, noi începem cu o idee – o sămânță. Plantăm acea sămânță în solul fertil al imaginației noastre. O încălzim cu lumina devotamentului și o udăm cu dragoste și răbdare. Apoi o lăsăm să încolțească și să crească, bucurându-ne când înflorește în propria sa ființa unică.

Ceea ce nu este întotdeauna recunoscută este armata de grădinari și paznici care stau pregătiți să smulgă buruienile și să alunge paraziții până când floarea se deschide pe deplin și e pregătită să fie împărtășită.

Pentru Liz Parker, formidabilul meu agent și principalul sfătuitor și suport. Îți mulțumesc pentru că te-ai luptat cu elementele naturii pentru mine. Vântul și ploaia ar fi putut ușor să se transforme într-o tornadă al naibii de puternică, pentru a distruge toată munca noastră grea. Îți mulțumesc că ai dus greul întregii nebunii.

Pentru Alexa Pastor, editorul nostru de nădejde. Îți mulțumesc pentru că ai curățat de uscături, ai îngrijit și ai dat o formă frunzișului. Fără mâna ta călăuzitoare, această grădină n-ar fi devenit minunatul peisaj care e acum. Mulțumesc!

Rachael! Rachael, Rachael, Rachael. Îți mulțumesc pentru că ai săpat din nou în pământ împreună cu mine. Să cari apă și să cureți gunoaiele e o muncă grea. Mă bucur atât de mult că nu a trebuit să o fac singură. Îți mulțumesc că ai adaptat atât de frumos un alt scenariu de-al meu în formă de carte. Te iubesc, doamnă! Chiar te iubesc.

Pentru Scott Whitehead, avocatul meu expert, care a ținut departe hățișurile legale astfel încât să mă pot concentra doar asupra laturii artistice. Îți mulțumesc că ai întotdeauna grijă de mine.

Pentru echipa mea „de film“: David Boxerbaum, Adam Kolbrenner, Sara Nestor și toată lumea de la Verve, Lit și MWF. Voi ați început totul cu ani în urmă, când ați primit printre voi această scriitoare necunoscută și

nepricepută. Vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă mulțumesc pentru loialitatea și încrederea voastră. Vă iubesc pe toți!

Și, ultimul, dar niciodată, niciodată cel din urmă… pentru Tobias Iaconis. Tu ești Marele Stejar care adăpostește fiecare grădină pe care o construim. Sub ramurile tale protectoare, știu că sunt întotdeauna în siguranță ca să plantez și să mă joc și să visez după pofta inimii, pentru că tu mă aperi.

Mikki

Mulțumesc, în primul și-n primul rând, editorului meu, Alexa Pastor, care a dus această echipă de la început până la sfârșit, prin ploaie și grindină și focul iadului. Îți port mereu respect și admirație! Fie să sărbătorești cu un platou de rulouri de pizza.

Pentru Mikki, pentru că mi-ai încredințat *Tot acest timp*, un proiect atât de drag inimii tale atâta vreme. Aceasta e povestea ta. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să trăiesc o vreme în ea.

Sunt mai mult decât recunoscătoare lui Justin Chanda, Juliei McCarthy și tuturor celor din incredibila echipă de la Simon & Schuster. Mă simt extrem de norocoasă să pot lucra cu un grup atât de uluitor de oameni.

Imense mulțumiri lui Rachel Ekstrom Courage și agentului meu, Emily van Beek, de la Folio Literary, pentru tot timpul și grija pe care mi le-ați dedicat mie și scrierilor mele.

De asemenea, mulțumiri lui Siobhan Vivian, pentru sfaturile, îndrumările, și cursul „Writing Youth Literature“ 1 (și 2!) de la Universitatea din Pittsburgh.

Pentru loiala mea Lianna Rana, și pentru Ed, Judy, Mike, Luke, și Aimee, pentru mesele în familie, partidele de Dominion și vacanțele luate chiar în mijlocul unui termen-limită.

Sunt în mod special recunoscătoare mamei mele, care m-a sprijinit întotdeauna în tot ceea ce fac. Te iubesc!

Și, în final, lui Alyson Derrick, pentru că ai dat un final fericit la tot ce o fată poate visa.

Rachael

MIKKI DAUGHTRY și RACHAEL LIPPINCOTT
TOT ACEST TIMP
MIKKI DAUGHTRY și RACHAEL LIPPINCOTT
TOT ACEST TIMP
MIKKI DAUGHTRY și RACHAEL LIPPINCOTT
TOT ACEST TIMP
MIKKI DAUGHTRY și RACHAEL LIPPINCOTT
TOT ACEST TIMP
MIKKI DAUGHTRY și RACHAEL LIPPINCOTT
MIKKI DAUGHTRY și RACHAEL LIPPINCOTT
TOT ACEST TIMP
MIKKI DAUGHTRY și RACHAEL LIPPINCOTT
TOT ACEST TIMP
MIKKI DAUGHTRY și RACHAEL LIPPINCOTT
TOT ACEST TIMP
MIKKI DAUGHTRY și RACHAEL LIPPINCOTT
TOT ACEST TIMP

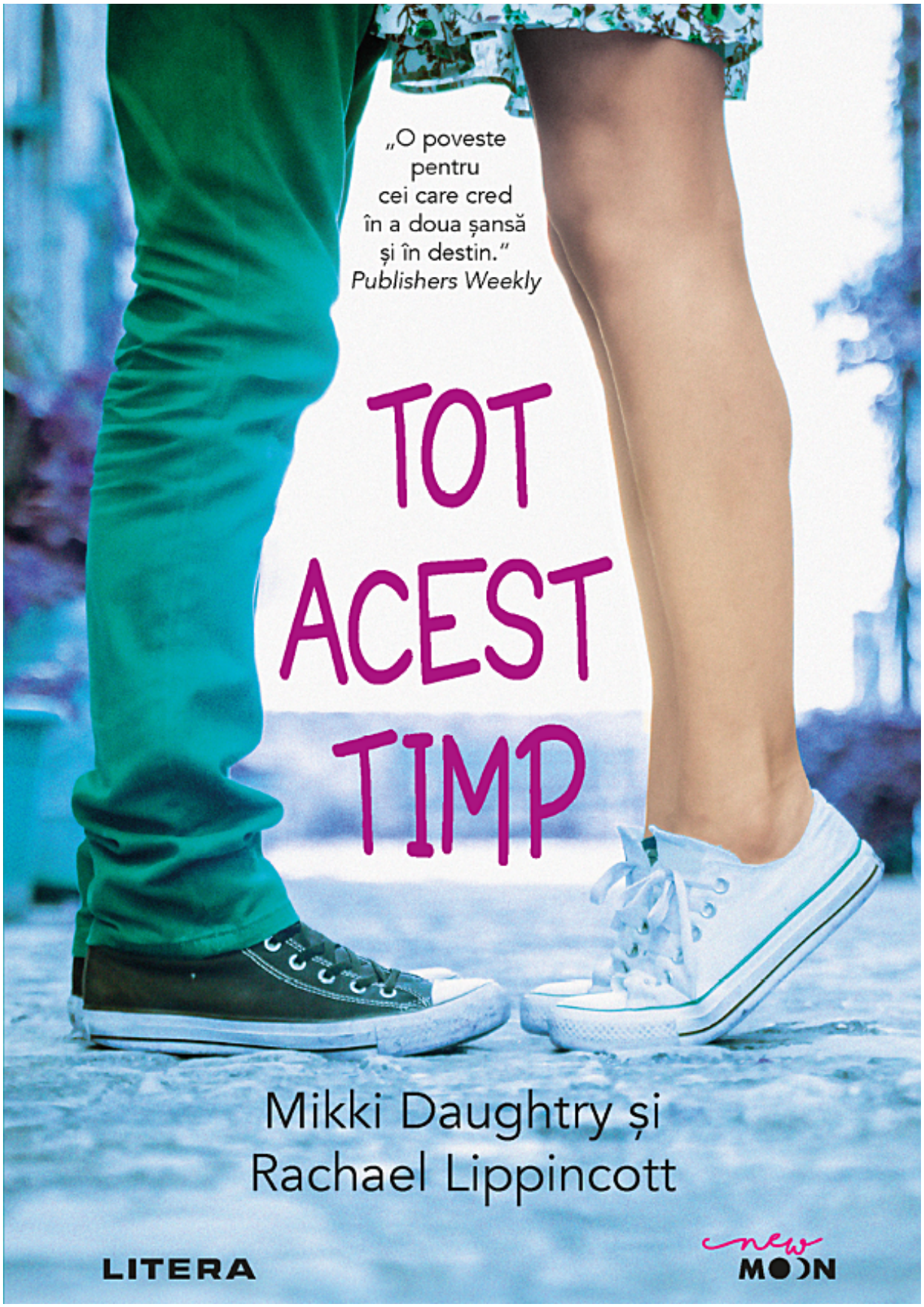
„O poveste
pentru
cei care cred
în a doua șansă
și în destin."
Publishers Weekly
TOT
ACEST
TIMP
Mikki Daughtry și
Rachael Lippincott
LITERA
new
MOON